Den gådefulde dronning

Fergus Hume

Bibliotek 1800

Fergus Hume

Den gådefulde dronning

eBibliotek 1800

2025

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Fergus Hume: *Den gådefulde dronning* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Fergus Hume: *Den gådefulde dronning* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1. En sælsom gæst

"En penny for dine tanker, fa'r," udbrød Lillian, idet hun undertrykte et skolepigeønske om at kaste en af de nødder, der lå på hendes tallerken, i hovedet på sin fader og vække ham af hans dybe tanker.

Sir Charles Moon fo'r sammen, så op og trak sine buskede, grå øjenbryn sammen. "Der er nogle folk, der ville give mere end det for at kende dem, mit barn."

"Hvad slags folk?" spurgte den unge mand, der sad ved siden af Lillian, travlt beskæftiget med at knække nødder til hende.

"Farlige folk," svarede sir Charles mørkt, "meget farlige, Dan."

Mrs. Bolstreath, fed, lys og halvtreds år gammel, Lillians betalte selskabsdame og chaperone, sad behageligt lænet tilbage. Hun havde nydt en udmærket middag, hun var smukt klædt, og om lidt skulle hun overvære den nyeste, musikalske forestilling, tre meget gode grunde til hendes elskværdige udtryk. "Alle mennesker er farlige for millionærer," bemærkede hun, idet hun henvendte komplimenten til sin principal, "siden alle folk bruger penge til at nyde livet og ønsker at få fat i millionærens penge enten det så er på en ærlig eller en uærlig måde."

"Det er ikke lykkedes for de mennesker, De nævner, at få fat i mine, mrs. Bolstreath," svarede millionæren tørt.

"Jeg taler naturligvis i al almindelighed og ikke om nogen bestemt person, sir Charles."

"Det forstår jeg nok," svarede han og nikkede, og han viste tilbøjelighed til igen at falde hen i sine egne tanker. Men hans

datter forhøjede prisen for en tilståelse.

"En sixpence for dine tanker, fa'r, en shilling – ti shillings – så et pund da, din umættelige person."

"Mit kongerige for en tydelig forklaring," mumlede Dan og lagde nøddeknækkeren til side. "Lillian, mit barn, du må ikke spise flere nødder, for så får du mavepine."

"Jeg tror, at fa'r allerede har mavepine."

"Der er nogen, der vil få det meget slemt, før jeg er færdig med dem," sagde sir Charles uden at istemme sin datters latter. Derpå henvendte han sig for at undgå flere spørgsmål til den unge mand. "Hvordan går tingene for Dem, Halliday?"

Når sir Charles spurgte på denne stive måde, vidste Dan, at han ikke var tilfreds, og han gættede grunden, der havde noget at gøre med Lillian og med Lillians vanskelige holdning over for en fyr, der ikke var overlæsset med penge – og måtte sørge for sig selv. Han svarede diplomatisk. "Tingene går op med mig, hvis De mener aeroplaner."

"Letsindigt! Letsindigt!" mumlede den store mand alvorligt, "som en velopdragen ung mand, der gerne vil have penge, skulle De sigte lidt højere."

"Han sigter efter solen," sagde Lillian muntert, "hvor meget højere venter du, at han skal sigte, far?"

"Sigter han efter solen?" sagde Moon tungt, "hm! så vil det gå ham som den klassiske fyr, der fløj for højt og styrtede ned."

"Mener De Ikaros eller Phaëton, sir Charles?" spurgte mrs. Bolstreath, der havde været lærerinde, og derfor smigrede sig med, at hun havde særlige kundskaber.

"Jeg ved ikke, hvilken af de to, måske den ene, måske dem begge. Men han fløj i et aeroplan ligesom Dan, og det gik galt."

"Å!" Lillian blev meget bleg. "Jeg håber, at du ikke kommer til skade, Dan."

Før gæsten kunne svare, beroligede sir Charles sin datter. "Ukrudt forgår ikke så let," sagde han, stadig alvorlig og uden at smile, "vær ikke urolig, Lillian. Det kommer ikke til at gå Dan galt på den måde, men måske på en anden."

Lillian åbnede sine blå øjne og stirrede, mens den unge Halliday blev højrød og legede med nøddeskallerne. "Jeg ved ikke, hvad du mener, far," sagde der unge pige efter en forvirret pause.

"Det tror jeg, at Dan gør," svarede hendes fader, idet han langsomt skød sin stol tilbage og så på sit ur. "I har masser af tid, inden I skal i teatret, det begynder ikke før ni," tilføjede han og gik hen imod døren.

"Mrs. Bolstreath, jeg vil gerne tale med Dem."

"Men far –"

"Kære Lillian, jeg har ingen tid. Der skal være et vigtigt møde her klokken ni, og bagefter må jeg i Parlamentet. Gå og mor dig, men" – hans strenge, grå øjne hvilede på Dans bøjede hoved på en betydningsfuld måde – "vær ikke tåbelig. Mrs. Bolstreath," han vinkede og gik ud af stuen.

"Å!" sukkede chaperone-guvernante-selskabsdamen, for hun var alle tre dele, en slags moderne Cerberus, der vogtede millionærens datter. "Jeg tænkte nok, at det kom dertil!" og hun så også betydningsfuldt på Halliday, før hun forsvandt ind til sin principal.

Lillian stirrede på den lukkede dør, som både hendes fader og mrs. Bolstreath var gået ud af, og så så hun på Dan, der sad temmelig modfalden ved det uordentlige middagsbord. Hun

var en meget smuk pige af den lyse, nordiske type, endnu ikke tyve år gammel, og hun lignede en hyrdinde af dresdenerporcelæn i sin nydelige fuldkommenhed. Med sit lyse, gyldne hår, sin teint som rosenblade, klædt i en enkel, hvid silkekjole med snehvide perler om sin slanke hals, så hun bedårende ud. I det mindste syntes Dan det, da han kastede et stjålent blik på hendes ansigt. Men hvilket billede kærligheden end kunne finde for at udtrykke hendes yndighed, vidste Dan, at hun for ham var den eneste kvinde i verden. Lillian Halliday var et meget bedre navn end Lillian Moon.

Dan selv var høj og slank, mørk og mandig, med et skarpt skåret, glatraget ansigt, der vidnede om styrke og energi. Hans brune ansigt viste, at han førte et friluftsliv, mens ørneblikket i hans mørke øjne havde det fjerntskuende udtryk, der hurtigt erhverves af dem, der har helliget sig til luftflyvning. Ingen kunne benægte Dans kønne udsende og ordentlige liv eller hans dristige natur, og han var alt, hvad en ung pige kunne ønske sig i retning af en eventyrprins. Men fædre synes ikke om eventyrprinser, med mindre de kommer belæssede med juveler og guld. At bringe dette til Lillian, var jo egentlig ganske unødvendigt, siden hendes fader var så rig, men meget vil have mere, og sir Charles ville have en rig svigersøn. Det kunne man ikke kalde Dan, men han tabte ikke modet, for kærlighed kan le ad strenge fædre så vel som af låse og slåer.

Og i al den tid stirrede Lillian på døren, dernæst på Dan og så på sin tallerken, mens hun lagde to og to sammen. Men til trods for sit kvindelige instinkt kunne hun ikke få det til at blive fire, og hun henvendte sig til Dan for at få en forklaring.

"Hvad mener far?"

Dan hævede sit smukke hoved og lo lige så mørkt som sir Charles før. "Han mener, at jeg ikke oftere bliver indbudt til middag."

"Hvorfor? Du har jo ingenting gjort."

"Nej, men jeg har i sinde at gøre noget."

"Hvad er det?"

Dan kiggede på den lukkede dør, og da han så, at der ikke var nogen øjeblikkelig fare for, at nogen af tjenerne kunne komme ind, tog han hende i sine arme. "Gifte mig med dig," sagde han mellem to kys.

"Det er da ikke noget nyt," svarede den unge pige, "det har vi jo bestemt for længe siden."

"Det har din far også en mistanke om, og af den grund advarer han mrs. Bolstreath."

"Advarer dragen," sagde frøken Moon, der benyttede denne benævnelse på en ganske kærlig måde, "men dragen er jo på vor side."

"Det er jeg vis på, at din fader har gættet. Og af den grund er jeg vis på, at han i dette øjeblik siger til hende, at hun aldrig må lade os være alene sammen efter i aften. Når alt kommer til alt, kan jeg ikke indse, hvorfor du ser så forundret på mig. Du ved jo godt nok, at din fader vil have, at du skal gifte dig med Curberry."

"Gifte mig med lord Curberry," udbrød Lillian, og hendes hvide hud fik et mørkt rosenskær, "det har jeg jo sagt til fader, at jeg ikke vil."

"Sagde du til din fader, at du elskede mig?"

"Nej. Det behøves ikke," sagde den unge pige hurtigt.

Dan hostede tørt. "Jeg er ganske enig med dig," sagde han, idet han rejste sig, "siden jeg røber mig, hver gang jeg ser på dig. Men du kan sikkert forstå, min skat, at da jeg ikke har en titel, og jeg ikke har penge, så kan jeg ikke få dig. Drivhusdruer er for de rige og ikke for en fattig djævel som mig."

"Du kunne gerne have fundet en kønnere sammenligning," lo Lillian, der slet ikke mistede fatningen, skønt hun nu fuldkommen forstod meningen med sin faders hurtige bortgang med mrs. Bolstreath. Så rejste hun sig og tog Dan ved frakkeopslagene, derpå lagde hun hurtigt armene om hans liv. "Kæreste," sagde hun alvorligt, "jeg gifter mig med dig og ikke med andre end dig. Vi er jo næsten blevet opdraget sammen, og vi har altid elsket hinanden. Far har været din formynder, du har selv tre hundrede pund om året, og hvis vi gifter os, kan far give os masser af penge, og –"

"Alt det ved jeg," afbrød Halliday hende, idet han lagde hendes arme om sin hals, "og det er netop, fordi sir Charles også ved det, at han aldrig vil samtykke i vort ægteskab. Jeg har længe anet det, min egen elskede, og jeg har hver dag ventet det, som er sket i aften. Men tro mig, Lillian, det bliver sidste gang. I morgen får jeg et brev, der siger, at jeg skal holde mig borte fra lord Curberrys brud."

"Jeg er ikke hans brud, og det bliver jeg aldrig," sagde Lillian, og der kom tårer i hendes smukke øjne, som Dan kærligt tørrede af med sit lommetørklæde, "og – og –" hun stammede.

"Og – og –" gentog Dan, der godt vidste, hvad hun ville sige, og derfor trøstede hende med et langt, dvælende kys. "Å!" sukkede Dan, og Lillian, der lå i hans arme, sukkede også.

Dette øjeblik fuldt af gensidig kærlighed og forståelse blev afbrudt ved, at døren pludselig blev åbnet, og Dan fløj til den ene side af bordet og Lillian til den anden.

"Det går ikke, kære børn," sagde mrs. Bolstreath flammende af vrede, men ikke, som de senere opdagede, på dem. "Jeg ved godt, at Dan ikke har spildt tiden med at gøre kur på en mils afstand."

"Vi troede, at det var en af tjenestefolkene –," begyndte den unge mand, men mrs. Bolstreath afbrød ham.

"Nå, og er jeg ikke en af tjenestefolkene? Sir Charles har tre gange mindet mig om den kendsgerning, med den oplysning, at jeg ikke er værd det salt, jeg spiser, og langt mindre det gode bord, han holder."

"Å! Kære Bolly!" Lillian løb hen til den svære chaperone for at omfavne hende med mange kys: "var fader afskyelig?"

"Han var ikke behagelig," indrømmede mrs. Bolstreath, idet hun viftede sig med sit lommetørklæde, for hun var blevet varm af den samtale. "Du kan heller ikke vente, at han skal være det, min søde pige, når hans datter elsker en fattig mand."

"Mange tak," mumlede Dan, idet han bukkede, "men tror De ikke, det er på tiden, at vi går i teatret, kære Bolly?"

"De må ikke være så familiær, unge mand," sagde chaperonen og så på det smukke ansigt med et stort smil. "Sir Charles vil have, at Lillian skal giftes med –"

"Men det gør jeg ikke!" Lillian stampede i gulvet. "Jeg hader lord Curberry."

"Og du elsker Dan."

"Vær ikke så familiær, unge kvinde," sagde Halliday spøgende, "det vil sige, hvis De ikke står på vor side."

"Hvis jeg ikke stod på jeres side," svarede mrs. Bolstreath majestætisk, "så var jeg jo den drage, som Lillian kalder mig. Når alt kommer til alt, Dan, De *er* fattig."

"Fattig, men ærlig."

"Det er så meget værre. Ærlige folk bliver aldrig rige. Og så har De sådan en farlig bestilling. De tager folk med ud at flyve ture i disse aeroplaner. Man kan aldrig være sikker på, at De kommer hjem igen. Jeg er vis på, at Lillian ikke ville synes om at blive gift med en mand, som hun ikke kunne være sikker på kom hjem igen."

"Jeg vil giftes med Dan." Lillian omfavnede Dan, der gengældte omfavnelsen.

"Børn! Børn!" Mrs. Bolstreath hævede sine hænder i rædsel, "tænk på, hvad det er, I gør. Tjenestefolkene kan komme ind, hvad øjeblik det skal være. Kom ind i dagligstuen og drik kaffe. Automobilet venter – tys, gå fra hinanden," udbrød chaperonen, "der kommer nogen!"

Hun talte sandt, for de elskende fik lige tid til atter at flyve fra hinanden, da sir Charles' sekretær trådte ind. Han var en høj, mager, gusten ung mand på tredive år med et blegt ansigt og sparsomt hår. Et tyndt overskæg skjulte næsten den fine mund, og han blinkede nervøst med øjnene, da han bukkede for de to damer og gjorde undskyldning for sin nærværelse. "Sir Charles har glemt sine briller her," sagde han i en sagte, temmelig usikker tone, "han har sendt mig ind efter dem –" han var nu kommet om på den anden side af bordet – "å, der ligger de. Automobilet venter, miss Moon."

"Hvor er min fader?"

"I biblioteket, miss Moon," svarede sekretæren, "men han kan ikke tale med nogen lige nu – ikke engang med Dem, miss Moon."

"Hvorfor ikke?"

"Han venter på en embedsmand fra Scotland Yard – en mr. Durwin, for at tale om vigtige forretninger."

"Der kan du se," hviskede Dan sagte til Lillian, "din fader har i sinde at spærre mig inde, fordi jeg vover at elske dig."

Frøken Moon tog ingen notits af det. "Hvad er det for forretninger?" spurgte hun skarpt.

"Det ved jeg virkelig ikke, miss Moon. Det er strengt privat. Sir Charles har ikke meddelt mig noget. Og hvis De vil undskylde mig – hvis De ikke har noget imod det – det var disse briller –," han snakkede, mens han gik ud af stuen, og mrs. Bolstreath vendte sig om til Lillian.

"Det er vel ikke din mening, du tåbelige barn, at du vil gå ind til din fader og tale om det der," hun pegede på Halliday.

"Jeg bryder mig ikke om at blive kaldt *det der*," sagde Dan stift.

Ingen af damerne ænsede protesten. "Jeg vil så snart som muligt gøre det klart for fader, at jeg vil giftes med Dan og med ingen anden," erklærede Lillian bestemt.

"Så tag ham i det rette øjeblik," svarede mrs. Bolstreath ærgerligt, for den foregående samtale havde ligefrem taget på hendes elskværdige humør. "Lige nu syder han af indignation over, at en luftskipper tør hæve sine øjne til dig."

"Luftskippere ser i almindelighed ned," sagde Dan hurtigt, "er det mig tilladt at tage Dem og Lillian med i teatret i aften?"

"Ja. Skønt sir Charles sagde, at De gjorde bedre i at anvende Deres penge til andet end den rene letsindighed."

"Ah!" sagde Halliday, idet han trak på skuldrene, "hvad det angår, så koster denne særlige letsindighed mig intet. Jeg fik logen af Freddy Laurance, som er reporter ved *The Moment*. Jeg har spist til middag på min kommende svigerfaders regning, og nu kører jeg i hans vogn uden at betale for turen. Jeg kan ikke indse, at mine fornøjelser kunne koste mig mindre. Selv sir Charles må være tilfreds med en så streng økonomi."

"Sir Charles vil ikke være tilfreds med andet end et løfte fra Dem om at tage bort og lade Lillian være i fred," sagde mrs. Bolstreath bedrøvet, "han har ingen romantiske følelser som dem, der gør mig tåbelig nok til at opmuntre en fattig mand."

"Det kaldte De mig også før," sagde Dan køligt, "nå ja, den kendsgerning kan vi ikke komme bort fra. Jeg er fattig, men jeg elsker Lillian."

"Og jeg –," begyndte Lillian, idet hun kom nærmere, men kun for at blive vist tilbage og forhindret i at tale af mrs. Bolstreath.

"Lav ingen kærlighedsscener lige for øjnene af mig," sagde hun vredt, "jeg bliver betalt for at holde jer borte fra hinanden og – og – nå, der er ingen tid til at drikke kaffe, så vi må hellere fuldende denne diskussion. Og husk på, Dan," mrs. Bolstreath vendte sig om i døren og truede med fingeren, "dette er Deres sidste chance for en uforstyrret samtale med Lillian."

"Lad os lave honning, mens roserne blomstrer," sagde Halliday poetisk, og han stjal et sidste hurtigt kys, før han førte den unge pige ud af stuen efter den elskværdige drage.

De fandt hende sammen med en fattig klædt, temmelig svær kvinde i en tarvelig sørgedragt, der så ud som et billede af anstændig, respektabel fattigdom. Indgangsdøren stod åben, og man kunne se det ventende automobil holde ved trappen.

Tjeneren stod i nærheden af mrs. Bolstreath og betragtede hende med et fornærmet udtryk, mens hun talte med den fremmede. Det lod til, at den fremmede kvinde ønskede at tale med sir Charles, men at tjeneren havde nægtet hende adgangen, fordi hans herre ikke måtte forstyrres. Kvinden, der kaldte sig mrs. Brown, svømmede i tårer, hun havde henvendt sig til dragen, der forklarede hende, at hun intet kunne gøre.

"Å, men jeg er sikker på, at De kan få sir Charles Moon til at tage imod mig," klagede mrs. Brown og tørrede sine øjne med et snavset lommetørklæde, "min søn er faldet over bord fra et af de skibe, som sir Charles ejer, og jeg vil gerne bede ham om at give mig nogle penge. Min søn var min eneste støtte, og nu sulter jeg."

Lillian vidste, at hendes fader ejede en mængde fragtskibe, som tog ladninger på over alt, og hun kunne ikke indse, hvorfor kvinden ikke skulle få faderen i tale når hendes søn var druknet, mens han var i Moons tjeneste. Det var ganske vist et uheldigt tidspunkt, siden sir Charles skulle tale med en eller anden, før han gik i Parlamentet. Men en kvinde, der sultede og som var så bedrøvet, måtte der tages hensyn til, derfor gik hun hurtigt hen og rørte ved mrs. Browns grove kåbe.

"Jeg skal bede fader om at tage imod Dem," sagde hun hurtigt, "vent her."

Uden at rådføre sig med mrs. Bolstreath gik hun hurtigt ind i sin faders værelse, mens mrs. Brown tørrede sine øjne og nedkaldte Himlens velsignelse over hendes unge hoved.

Dan troede på historien om den druknede søn, men tvivlede om sulten, da mrs. Brown var alt for godt i stand til at have været uden føde i længere tid. Han så nøje på hendes ansigt, der

var mere rynket, end en fed kvindes burde være, skønt nogle af rynkerne kunne være kommet af sorg. Hun græd voldsomt og var så overvældet af sorg, at hun trak sit lasede slør ned, da hun så Dans ivrige blik. Den unge mand, bemærkede hun, kunne ikke forstå en moders følelser, ellers ville han ikke udsætte hende for inkvisitoriske blikke. Denne bemærkning var temmelig tåbelig, og det var unødvendigt at trække sløret ned, men man må tilgive en kvinde, der tydeligvis er meget bedrøvet.

Dan var ved at gøre en undskyldning, da Lillian kom dansende tilbage med den glædelige efterretning, at hendes fader ville modtage mrs. Brown i nogle minutter, hvis hun kom ind straks.

"Og jeg har bedt ham om at hjælpe Dem," sagde den unge pige og klappede den grædende kvinde på skulderen, mens hun gik ud til vognen. "Å, klokken er over otte, Dan, vi kommer for sent."

"Komedien begynder ikke før ni," forsikrede Halliday hende, og nogle minutter efter sad de tre i den luksuriøse vogn, der med fuld fart kørte hen imod Strand.

Lillian og Dan benyttede sig naturligvis af lejligheden, da de så, at mrs. Bolstreath havde medfølelse nok til at lukke sine øjne for deres kurmageri. De talte hele vejen til teatret, de talte sammen under hele forestillingen, og de talte sammen på hele vejen tilbage til Hampstead. Mrs. Bolstreath, der vidste, at det unge par ikke igen ville få lejlighed til at tale uforstyrret sammen, og som var overordentlig gunstigt stemt for partiet, passede forestillingen og lod dem hviske uforstyrret sammen. Hun kunne ikke indse, hvorfor Dan, som Lillian havde elsket,

lige siden de legede sammen som børn, skulle sættes til side for en vindtør jurist, selv om denne for nylig havde arvet en formue og en titel. "Men naturligvis," sagde mrs. Bolstreath, "hvis De bare kunne opfinde en fuldkommen flyvemaskine, så ville man gøre Dem til hertug eller sådan noget og give Dem en stor indtægt. Så kunne De gifte Dem."

"Hvad er det, De taler om, søde Bolly?" spurgte Lillian forvirret, for hun kunne jo ikke vide, hvad der foregik inde i hendes venindes hoved.

"Om dig og Dan, kære barn. Han har ingen penge og –"

"Jeg skal nok tjene masser af penge," sagde Dan. "Der er mange muligheder for at tjene penge ved flyvning, og den nation, der først får magt over luften, kommer til at regere verden. Jeg er ingen tosse."

"De er borgerlig," sagde mrs. Bolstreath hurtigt, "og med mindre De bliver gjort til hertug når De har opfundet en fuldkommen flyvemaskine, er lord Curberry et bedre parti for Lillian."

"Han er så skrækkelig kedelig," sagde miss Moon med sin kønne næse i vejret.

"Du kan ikke vente at få alt, mit kære barn."

"Jeg kan vente at få Dan," svarede Lillian bestemt, hvorefter Dan hviskede kærlige ord og trykkede sin elskedes behandskede hånd.

"Nå," sagde mrs. Bolstreath, da tæppet gik op for anden akt, "jeg skal gøre mit bedste for at hjælpe jer, fordi jeg tror på ung kærlighed og sand kærlighed. Tys, børn, folk ser på jer. Se på forestillingen."

Dan og Lillian gjorde deres bedste for at følge hendes råd, og de sad ærbart i deres stole ved siden af hinanden og så heltinden flirte i en duet med helten, mens de begge gav deres følelser luft i et livligt, musikalsk nummer. Men de interesserede sig meget lidt for stykket, til trods for de smukke piger og den nydelige musik. De var sammen, og det var alt, hvad de brød sig om, og skønt faderen havde nægtet sit samtykke til deres forbindelse, opgav de dog ikke ævred. Og siden mrs. Bolstreath var stemt til gunst for dem, håbede Lillian, at hun kunne formå sir Charles til at skifte sind med hensyn til lord Curberry. Han elskede sin datter højt og ville ikke holde af at se hende ulykkelig, hvilket hun sikkert ville blive, hvis hun blev tvunget til at gifte sig med andre end Dan. Lillian sagde flere gange dette til mrs. Bolstreath og til Dan, mens de var på vejen hjem, og de var fuldkommen enige med hende.

"Jeg har ikke megen indflydelse på sir Charles," sagde mrs. Bolstreath, "og han holder mest af at få sin egen vilje."

"Han gør altid, hvad jeg beder om," sagde Lillian tillidsfuldt. "Skønt han havde så travlt i aften, modtog han dog mrs. Brown, da jeg bad for hende."

"Han kunne ikke modstå dig," hviskede Dan kærligt, "og det kan ingen."

Dette punkt betvivlede mrs. Bolstreath, idet hun sagde, at Lillian var sir Charles' datter, og man kunne ikke vente, at fædre skulle føle som Dan. Hun nævnede også, at hun satte sin stilling på spil ved at tale for partiet, som ganske sikkert var dårligt fra et økonomisk synspunkt, og hun ville blive jaget bort som en gammel romantisk tåbe. De elskende forsikrede, at hun var den

fornuftigste af alle kvinder, og at de ville tage hende med i deres hytte, hvor de ville bo som to turtelduer. Så kom der latter og kys og de syntes, at verden, når alt kom til alt, slet ikke var sådan et slemt sted. Det var en meget munter trio, der stod ud af vognen ved Moons store hus i Hampstead.

Så kom der et stød, der var så meget værre, fordi det var uventet. Ved døren kom Markus Penn, der var Moons sekretær, dem i møde. Han så mere mager og gusten ud end sædvanlig, og man kunne se, at han bragte dårlige efterretninger. Dan og Lillian og mrs. Bolstreath stirrede på ham med forfærdelse.

"De kan lige så godt straks få det værste at vide, miss Moon," sagde Penn med læberne skælvende af nervøsitet, "Deres fader er død. Han er blevet myrdet."

2. En fuldkommen gåde

Det var mrs. Bolstreath, der bar Lillian op i sine stærke arme, for da Penn afgav sin korte melding, besvimede Lillian straks, hvilket var meget naturligt. Dan blev tilbage for at fortælle sekretæren, at han var en stor tosse, da det ikke kunne falde andre end en første klasses idiot ind at buse ud med en så frygtelig historie til en ung pige. Hun havde ikke hørt historien helt ud, for Lillian havde mistet bevidstheden i det øjeblik, da hendes forvildede hjerne havde forstået, at den fader, som hun for nogle få timer siden havde forladt rask og livlig, nu var død. Penn fortalte Dan at mr. Durwin var i biblioteket, hvor dødsfaldet havde fundet sted.

"Mr. Durwin! Hvem er mr. Durwin?" spurgte Dan og forsøgte på at samle sine tanker.

"En embedsmand fra Scotland Yard, det sagde jeg Dem efter middag," sagde Penn i en fornærmet tone. "Han kom efter aftale klokken ni for at tale med sir Charles, og han fandt ham som lig."

"Sir Charles var i live, da vi forlod ham lidt efter otte," bemærkede Dan skarpt. "Klokken var et kvarter over otte, for at være præcis. Hvad har der fundet sted i mellemtiden?"

"Sir Charles er øjensynlig død en voldsom død," stammede sekretæren.

"Hvilket bevis har De for, at han er blevet myrdet?" spurgte Halliday.

"Mr. Durwin tilkaldte en læge, og han sagde, at sir Charles var blevet forgivet," sagde Penn uroligt. "Jeg tror, at den kvinde

– mrs. Brown kaldte hun sig – har forgivet ham. Hun forlod huset et kvarter før ni, det siger tjeneren, som lukkede hende ud, og –"

"Det er umuligt, at en fuldkommen fremmed skulle have forgivet sir Charles," afbrød Dan ham utålmodigt, "hvordan skulle hun have båret sig ad med det?"

"Hun var alene med sir Charles i en halv time," sagde Penn kort.

"Men hvor kunne hun formå sir Charles til at drikke gift?"

"Hun formåede ham ikke til at drikke noget som helst. Doktoren siger, at den rift på den døde mands nakke –"

Dan puffede sekretæren til side, da han blev utålmodig over den afbrudte måde, på hvilken han berettede, hvad der var sket. "Lad mig selv komme ind i biblioteket og se, hvad der er hændet. Sir Charles kan ikke være død."

"Klokken er nu tolv," svarede Penn og gik til side, "og han har været død i tre timer, efter hvad doktoren siger."

Før manden endnu havde fuldendt sin sætning, løb Dan, der endnu ikke havde grebet situationen, gennem forhallen til biblioteket. Han fo'r ind i det store, luksuriøst møblerede værelse og løb imod en politimand, der hurtigt greb ham ved skulderen. Der var endnu tre andre mænd i stuen. De vendte sig bort fra liget, som de stod og så på, da de hørte støjen ved Hallidays pludselige indtræden. Den forreste af mændene, og den, der talte først, var lille og tyk og klædt i uniform med kolde, grå øjne og en hård mund.

"Hvad er dette – hvad er dette?" spurgte han med hæs stemme. "Hvem er De?"

"Mit navn er Halliday," sagde Dan hurtigt. "Jeg er forlovet med miss Moon, og vi er lige kommet fra teatret og har hørt – har hørt –" Han fik øje på Moons lig, der var anbragt i stolen ved pulten, og hang slapt ud over bordet. "Å, det er altså sandt. Han er død. Du gode Gud! Hvem har myrdet ham?"

"Hvor kan De vide, at han er blevet myrdet?" spurgte politimanden strengt.

"Mr. Penn, sekretæren, fortalte mig det lige nu i forhallen," sagde Dan og gjorde sig fri for politimanden. "Han busede ud med det som en tosse, og miss Moon besvimede. Mrs. Bolstreath har bragt hende op ovenpå. Men hvorledes er det gået til? Hvem fandt liget, og –?"

"Jeg fandt liget," afbrød en af de andre mænd ham. Det var en høj mand med et roligt ansigt, skaldet hoved og et stort stålgråt overskæg. Han var fuldkommen moderne klædt, og der var noget bydende i hans væsen og tale. "Jeg havde en aftale med sir Charles til klokken ni, og jeg kom og fandt ham, som De nu ser ham" – han gjorde en håndbevægelse hen imod pulten – "og doktoren kan sige Dem, hvorledes han døde."

"Af gift," sagde den tredje mand, der var mørk og beskeden og tilbageholdende af væsen. "Kan De se denne dybe rift bag på hans hals? På den måde er giften blevet bibragt ham. Jeg antager, at sir Charles har bøjet sig over pulten, og den person, der har begået forbrydelsen, har revet ham med et meget skarpt instrument, der var gennemtrængt af giften."

"Mrs. Brown!" gispede Dan og stirrede på sin døde formynders tunge, opsvulmede legeme.

De tre mænd så på hinanden, da han udtalte navnet, og selv politimanden, der holdt vagt ved døren, så interesseret ud.

Manden med uniformen talte med sine kolde øjne fæstede på hans ophidsede ansigt. "Hvad ved De om mrs. Brown, mr. Halliday?" spurgte han kort.

"Ved De ikke, at her var en kvinde med det navn?"

"Jo. Sekretæren, mr. Penn, fortalte os, at miss Moon formåede sin fader til at modtage en vis mrs. Brown, som erklærede, at hendes søn var død, mens han arbejdede på et af de skibe, som sir Charles ejede. De så hende også, tror jeg?"

"Jeg var i forhallen, da miss Moon gik for at formå sin fader til at modtage den stakkels kvinde. Klokken var omtrent et kvarter over otte."

"Og ved at spørge os for har vi erfaret, at mrs. Brown forlod huset, da klokken manglede et kvarter i ni. Tror De, at hun er skyldig?"

"Jeg kan ikke sige det. Så tjeneren ikke liget – det vil sige, hvis mrs. Brown har begået forbrydelsen – da han kom for at lukke hende ud? Sir Charles har naturligvis ringet, da samtalen var forbi, og tjeneren er kommet for at følge hende til døren."

"Sir Charles har slet ikke ringet!" sagde politimanden. "Mrs. Brown gik gennem forhallen, da den manglede et kvarter i ni, og sagde til tjeneren – ganske unødvendigt synes jeg – at sir Charles havde givet hende penge. Han lukkede hende ud af huset. Da tjeneren ikke hørte, at der blev ringet, gik han naturligvis ikke ind i dette værelse, og her har heller ingen anden været. – Først da mr. Durwin –"

"Jeg kom klokken ni," afbrød den skaldede mand ham, "for at holde min aftale. Tjeneren sagde det til mr. Penn, som fulgte mig til sir Charles. Han bankede, men der kom intet svar, så

åbnede han døren, og vi så dette." Han gjorde igen en håndbevægelse hen imod liget.

"Ved mr. Penn intet?" spurgte mr. Halliday tvivlende.

"Nej," svarede den anden. "Politiassistent Tenson har forhørt ham omhyggeligt i min nærværelse. Mr. Penn siger, at han hentede sir Charles' briller fra spisestuen, før De gik i teatret med de to damer, og så sendte sir Charles ham op i hans eget værelse, for at skrive de sædvanlige breve. Han blev der til klokken ni, da han blev kaldt ned for at tage imod mig, og vi ved, at mr. Penn taler sandt, for den unge pige, der skrev sir Charles' breve efter mr. Penns diktat, siger, at han ikke forlod værelset i den tid."

"Må jeg se på liget?" spurgte Dan, idet han nærmede sig pulten, og da han fik et bekræftende svar af Durwin, bøjede han sig over den døde.

Liget var meget opsvulmet, ansigtet oppustet, og riften på halsen så giftig og irriteret ud. Men det var et let sår til at fremkalde en sådan katastrofe, og giften måtte have været meget dødbringende og hurtigt virkende, dødbringende fordi sir Charles øjensynligt ikke havde fået tid til at røre sig, før den gjorde sin virkning, og hurtigt virkende, fordi han ikke en gang havde kunnet tilkalde hjælp, hvilket han sikkert ville have gjort, hvis han havde kunnet. Dan nævnede dette til den unge læge, som nikkede.

"Jeg kan ikke sige det med sikkerhed," bemærkede han forsigtigt, "men jeg tror, det er slangegift, der er blevet benyttet. Det vil blive undersøgt ved ligsynet."

"Og denne flue?" Halliday pegede på et insekt, der sad lige bag den døde mands venstre øre.

"Flue!" gentog politimanden forundret, idet han hurtigt kom hen for at se. "En flue i november. Umuligt! Men det er en flue, og den er død. Hvis ikke," han strøg hen over halsen med sin hånd, "ville den flyve bort. Hm! Hvad mon det betyder. Skaf mig et forstørrelsesglas."

Dette var ikke meget vanskeligt at skaffe, da der lå et på pulten. Tenson undersøgte fluen – han tog den af og undersøgte den ved elektrisk lys. Så kom han tilbage og undersøgte det sted bag det venstre øre, hvorfra han havde taget den.

"Den har været sat fast med lim," erklærede han forbavset, "De kan se den blanke plet på huden, og fluens ben er klæbrige." Han balancerede fluen på sin lillefinger, mens han talte. "Jeg er sikker på, at de er klæbrige, skønt det er vanskeligt at sige på et så lille insekt. – Men," han gemte fluen omhyggeligt i en tændstikæske, "vi vil have dette undersøgt med et stærkere glas. De er alle vidner på, mine herrer, at der er fundet en flue i nærheden af det sår, der voldte sir Charles Moons død."

"Og lugten? Hvad mener De om lugten?" Dan snusede, mens han talte og bøjede sig ned mod den døde mand. "Den synes at komme fra hans klæder."

"Lugt!" gentog Durwin skarpt og snusede. "Ja, jeg lagde mærke til den lugt, men jeg tog ikke videre notits af den."

"Det gjorde jeg heller ikke," sagde doktoren. "Jeg lagde også mærke til den."

"Og jeg med," sagde Tenson, "og hvorfor skulle vi bryde os om den, mr. Halliday? Der er så mange mænd, der bruger parfume."

"Sir Charles gjorde det aldrig," sagde Dan eftertrykkeligt, "han hadede al slags parfume, selv om det var kvinder, der benyttede den. Han ville aldrig selv bruge det, det er jeg sikker på."

"Så må vi finde en forklaring," Durwin snusede igen og stak næsen i vejret. "Nu er den svagere. Men jeg mærkede den meget stærkt straks, da jeg kom herind og så liget. Det er en underlig parfume."

De tre mænd forsøgte på at finde ud af duftens art, og de opdagede, at den var stærk, tung, sygelig og lidt søvndyssende.

"Det er en af den slags, man bliver søvnig af," sagde Dan tankefuldt.

"Eller bevidstløs," sagde Tenson hurtigt, idet han stak sin næse ned til den døde mands mund. Han rystede på hovedet, da han rettede sig igen. "Efter Deres bemærkning, mr. Halliday, tænkte jeg mig, at parfumen måske var blevet brugt som en slags kloroform, men der er ingen lugt ved ansigtet. Den kommer fra klæderne," han snusede igen, "ja, den kommer ganske sikkert fra klæderne. Mærkede De den lugt ved mrs. Brown?" spurgte han pludselig.

"Nej," svarede Halliday hurtigt, "så ville jeg sikkert kunne huske det, jeg har en skarp lugtesans. Men mrs. Bolstreath og Lil... – jeg mener miss Moon, har måske lagt mærke til den."

I samme øjeblik blev døren pludselig åbnet, og Lillian kom hurtigt ind i biblioteket. Hendes lyse hår var i uorden, hendes ansigt var blegt, og hendes øjne var stive og vilde. Bagefter hende kom mrs. Bolstreath ilende, og forsøgte øjensynlig på at holde hende tilbage; hun kom farende hen og spredte den lille gruppe, der stod omkring den døde, og kastede sig over liget.

"Å, fader, fader!" hulkede hun, idet hun skjulte sit ansigt på sin højtelskede faders skulder. "Hvor det er forfærdeligt. Å, mit hjerte brister. Hvordan skal jeg komme over det. Fader! Fader! Fader!"

Hun græd og klagede så heftigt, at de fire mænd blev rørte over hendes store sorg. Både mr. Durwin og, Tenson havde selv døtre, mens den unge læge var forlovet. De kunne alle føle for hende, og ingen gjorde forsøg på at fjerne hende fra liget, før mrs. Bolstreath kom hen til hende. "Lillian, kæreste Lillian, mit barn," sagde hun beroligende og forsøgte på at føre den stakkels pige bort.

Men Lillian klyngede sig kun fastere til den elskede døde. "Nej! Nej! Lad mig være! Jeg kan ikke forlade ham. Stakkels kære fader."

"Kære barn," sagde mrs. Bolstreath og rejste hende bestemt men kærligt op, "din fader er ikke her, han er i Himlen. Kun støvet er tilbage."

"Det er alt, hvad jeg har. Og fader var så god, så kærlig – å, hvem kan have dræbt ham på denne grusomme måde?" Hun så sig om med tårer i øjnene.

"Vi tror, at en mrs. Brown –" begyndte Tenson, men han blev afbrudt af et højt skrig fra den fortvivlede unge pige.

"Mrs. Brown! – så har jeg dræbt fader! Jeg har dræbt ham! Jeg overtalte ham til at tage imod hende, fordi hun var så bedrøvet. Og hun har dræbt ham – å, det uhyre – den – den – å – å! Hvad havde jeg gjort hende, at hun ville berøve mig min kære, elskede fader?" Hun græd bitterligt i sin gamle venindes arme.

"Havde De nogen sinde før set mrs. Brown?" spurgte Durwin med sin bydende stemme, skønt han sænkede den af

ærbødighed for hendes sorg.

Lillian gyste ved den hårde lyd. "Nej, nej! Jeg havde aldrig set hende før. Hun sagde, at hendes søn var druknet, og at hun var fattig. Jeg bad fader om at hjælpe hende, og han sagde, at han ville det. Det er min skyld, at hun kom ind til fader, og nu er han død. Å, min fader! Min fader!" Hun forsøgte på at rive sig løs fra mrs. Bolstreath for igen at kaste sig over den døde.

"Min egen Lillian, græd ikke," sagde Dan, idet han lagde sin hånd på hendes skulder.

"Du har ikke mistet den kæreste, bedste fader i verden," hulkede hun heftigt.

"Dit tab er også mit tab," sagde Halliday med bedrøvet stemme, "men både du og jeg må være tapre." Han nævnede sig selv således sammen med hende for at berolige hendes sorg. "Det er ikke din skyld, at din kære fader er død."

"Jeg overtalte ham til at modtage mrs. Brown. Og hun – hun – hun ..."

"Vi kan endnu ikke vide, om denne kvinde er skyldig," sagde Durwin hurtigt, "så De skal ikke dadle Dem selv for hurtigt, miss Moon. Men kunne De mærke en bestemt duft hos mrs. Brown?"

Lillian så på ham og rystede på hovedet. Derpå brast hun igen i gråd og forsøgte på at omfavne sin døde fader.

"Gør hende ikke flere spørgsmål," sagde Dan sagte til Durwin, "De kan nok se, at hun ikke er i stand til at svare." Han løftede hende kærligt, men bestemt op og løsnede hendes arme fra den døde. "Kom, Lillian, ingen mennesker på Jorden kan hjælpe din fader. Vi kan ikke gøre andet end hævne ham. Gå med mrs. Bolstreath og læg dig lidt. Vi må være rolige."

"Rolige, rolige, når fader er død!" jamrede Lillian. "Å, hvor kunne mrs. Brown være så ond at dræbe fader. Dræb hende, Dan – eller lad hende lide. Min gode, kærlige fader" – hun kastede sig om Dans hals – "bring mig bort, bring mig bort!" Og Dan skyndte sig at bære hende hen til døren.

Mrs. Bolstreath, der havde talt hurtigt med Tenson, løb efter dem og tog den unge pige fra Dan. "Hun må lægge sig og have et sovemiddel," sagde hun. "Hvis doktoren vil komme –"

Doktoren var kun alt for glad ved at komme. Det var en ung mand, der lige var begyndt at praktisere i det kvarter af byen, og han var hurtigt blevet tilkaldt i mangel af en ældre læge. Chancen for at få en ny og rig patient var alt for god, til at han ville miste den, så han fulgte hurtigt efter mrs. Bolstreath, da hun førte den bevidstløse unge pige op ad trappen. Dan lukkede døren og vendte tilbage til de to politimænd.

"Mrs. Bolstreath havde ikke lagt mærke til nogen parfume ved mrs. Brown," sagde Tenson, "og damer er ellers meget hurtige til at opdage den slags ting. Miss Moon rystede også på hovedet."

"Jeg tror ikke, at miss Moon var i en sindstilstand, så hun kunne forstå, hvad De sagde, mr. Tenson," sagde Halliday tørt. "Men jeg selv er ganske sikker på, at mrs. Brown ikke brugte den parfume, jeg ville straks have lagt mærke til den. Jeg mærkede den i det øjeblik, jeg undersøgte liget."

"Det gjorde jeg også," sagde Durwin; "men jeg troede, at sir Charles selv havde brugt den. De siger, at han ikke gjorde det, derfor er den duft et spor."

"Men det spor fører ikke til mrs. Brown," sagde Tenson tankefuldt, "siden hun ikke havde nogen af den slags parfume

på sig. Men hun må have dræbt sir Charles, for hun var den sidste, der så ham i live."

"Hun kommer måske for at retfærdiggøre sig," sagde Dan efter en pause, "eller hun har måske givet sir Charles sin adresse."

"Jeg har gennemset alle papirerne på pulten og har ikke fundet nogen adresse," svarede Tenson, "og hvis hun har givet ham den, måtte den jo være der."

Durwin tænkte sig om, og så op lidt efter. "Da hun var moder til den mand, der druknede i sir Charles' tjeneste," sagde han med sin hårde stemme, som nu var meget højtidelig, "må man kunne få mandens og vel også hans moders navn og adresse på dampskibskontoret."

"Men jeg kan ikke indse, hvilket motiv mrs. Brown kan have haft til at myrde sir Charles," bemærkede Dan i en forvirret tone.

"Vi vil få motivet at vide, når vi finder mrs. Brown," sagde Tenson, der havde noteret Durwins bemærkning. "Der er mange mennesker, som tror, at de har grund til at hade de rige, og vi ved, at den afdøde sir Charles var millionær. Han havde uden tvivl fjender, farlige fjender."

"Farlige," dette ord mindede Dan om, hvad Moon havde sagt ved middagsbordet, da Lillian spøgende havde budt ham en penny for hans tanker. "Sir Charles sagde ved middagsbordet noget om farlige folk."

"Hvad sagde han?" spurgte Tenson og åbnede igen sin notesbog.

Dan genfortalte samtalen, som ikke var meget oplysende, da Moon kun havde talt i al almindelighed. Tenson skrev de få

bemærkninger ned, men syntes ikke at anse dem for vigtige. Men Durwin blev slået af det, der blev sagt.

"Sir Charles bad mig om at komme for at forklare mig noget om en vis bande, som han troede eksisterede," bemærkede han.

"Hvad var det?" spurgte Tenson ivrigt. "Sagde han Dem noget?"

"Nej, naturligvis ikke, hvor kunne han det, når han var død, da jeg kom," svarede Durwin. "Han sagde kun, at han ønskede at tale med mig i min egenskab af embedsmand om en bande, men han gav mig ingen enkeltheder. Det ville han opsætte, indtil jeg kom her. Han foretrak at tale med mig her, i stedet for på mit kontor, af grunde, som han ville meddele mig, når vi mødtes i denne stue."

"Så tror De altså, at en bande –"

"Mr. Tenson," afbrød Durwin ham stift, "jeg har sagt Dem alt, hvad den afdøde sagde til mig. Om banden er farlig, eller hvad medlemmerne foretager sig, eller hvor de er, kan jeg ikke sige. Har De undersøgt vinduerne?" spurgte han pludselig og pegede på de tre franske vinduer.

"Ja," sagde Tenson hurtigt, "det gjorde jeg, så snart jeg kom ind i stuen. De er alle lukkede."

"Og selv om de ikke var det, kunne ingen komme herind," sagde Dan hurtigt. "Udenfor er der en have med mur omkring, og muren er meget høj med pigtråd omkring. Jeg formoder, mr. Durwin, at De tænker Dem, at nogen kan være kommet ind for at dræbe sir Charles i tiden fra mrs. Browns bortgang, indtil De kom?"

"Ja," indrømmede den anden skarpt, "hvis parfumen er et spor, må mrs. Brown være uskyldig. Penn var, som vi ved fra

maskinskriverskens beretning, i sit værelse i al den tid, og tjenestefolkene har gjort fuldt regnskab for sig selv. Vi har forhørt dem alle, Tenson og jeg, mens De var i teatret," han trak på skuldrene, "hvem kan sige, hvem der er skyldig?"

"Nå," sagde Tenson, mens han satte elastikken om sin notesbog og puttede den i lommen, "vi har jo altid fluen og parfumen som vidnesbyrd."

"Hvad mener De om fluen?" spurgte Dan.

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal tænke. Det er en kunstig flue, den er udmærket gjort og er blevet sat fast med lim bag den døde mands venstre øre. Morderen må have sat den der, da et menneske vel næppe selv ville gøre noget så tåbeligt. Hvorfor den er blevet sat der, kan jeg ikke sige, lige så lidt som hvorfor sir Charles er blevet myrdet, eller hvem der har myrdet ham. Det er, må De indrømme, en komplet gåde."

Både før og efter den retslige undersøgelse blev dette emne drøftet af politimændene og stadig fundet lige gådefuldt. I virkeligheden kom de ingen vegne; hele sagen blev ved med at synes lige mærkelig. Tenson, der handlede efter Durwins råd, besøgte fragtdamperselskabets kontor, hvor han håbede, at han uden større vanskelighed kunne få mrs. Browns adresse. Hun viste sig at være en helt anden person end den kvinde, der hin skæbnesvangre aften havde kaldt sig ved dette navn, da hun var mager i stedet for svær, forholdsvis ung i stedet for gammel og ganske køn af sin alder i stedet for at være rynket og udslidt af sorg.

Hun erklærede, at hun ikke havde været i nærheden af Moons hus hverken på mordaftenen eller på nogen anden aften. Mrs. Bolstreath, Lillian, tjeneren og Dan svor i alle sammen på, at

hun ikke var den mrs. Brown, som havde søgt en samtale med sir Charles. Derfor var alle enige om, at mrs. Brown, siden hun antog et falsk navn og fortalte en usand historie, måtte være kommet til sir Charles Moon i den bestemte hensigt at myrde ham. Der blev søgt efter hende, men hun var ikke til at finde. Fra det øjeblik, da hun var gået ud af gadedøren, var hun forsvundet, og selv om der blev offentliggjort en beskrivelse af hendes udseende, og der blev udlovet en belønning for hendes pågribelse, var der ingen, der kom og forlangte den. Enten hun var skyldig eller uskyldig, var hun usynlig.

Ved den retslige undersøgelse talte Tenson ikke om den bande, som sir Charles havde haft i sinde at tale med Durwin om, da den ikke syntes at have noget at gøre med denne sag. Durwin bemærkede også, at hvis den havde noget at gøre med den, var det bedst ikke at tale om den, før der fremkom flere beviser for, at en sådan bande – hvad dens formål end var – eksisterede. Og det sælsomme tilfælde med fluen blev af samme grund holdt hemmeligt. Privat underrettede Tenson Dan om, at han ikke ville blive forundret over at få at vide, at der eksisterede en sådan bande af mordere, hvis fællestegn var en flue, levende eller kunstig, og han nævnede en anden bande, der var blevet sprængt for nogle år siden, som altid stemplede deres offer med et purpurfarvet bregneblad. Men det hele var så ubestemt, sagde Tenson, at han syntes, det var bedst at skjule historien om fluen på den døde mands hals. "Hvis der er noget i det," vedblev han, "vil der sikkert blive begået andre mord, og fluen vil blive sat på ofrene. Vi vil vente og se, og hvis der hænder endnu et tilfælde, kan vi være sikre på, at der eksisterer

en sådan bande, og vi kan fange forbryderne. Det er bedst ikke at sige noget, mr. Halliday."

Han sagde altså ingenting, og Dan sagde ingenting, og Durwin, der bifaldt den nødvendige hemmelighedsfuldhed, tav også. Der fremkom naturligvis en mængde snak og en mængde teorier med hensyn til, hvem der havde myrdet millionæren, og hvorfor han var blevet myrdet på en så snedig måde. Ligundersøgelsen beviste, at Moon var død af slangegift, der var bibragt ham gennem en rift på halsen, som sandsynligvis var tilføjet ham, mens han sad bøjet over sin pult. Der var nogle mennesker, der troede, at mrs. Brown var uskyldig, fordi hun ingen parfume havde haft på sig; andre erklærede, at hun måtte være skyldig på grund af det falske navn og den usande historie og den kendsgerning, at Moon var blevet fundet død et kvarter efter, at hun havde forladt huset. Vel vidnede alting stærkt imod hende, men man kunne dog ikke bestemt sige, at hun var skyldig.

Således tænkte juryen, for den udtalte den eneste mulige dom, som tolv gode, lovlydige mænd kunne udtale: "Forsætligt mord af en eller flere ukendte personer," og dér endte sagen af mangel på videre beviser. Den var og blev en gåde. "Og den vil vedblive at være det indtil dommedag!" sagde Tenson.

3. Pligt frem for fornøjelse

Året endte bedrøveligt for Lillian, da hun havde mistet sin fader, sin elskede og sit hjem og i stedet for havde hun fået en faderlig onkel, der indtog stillingen som hendes formynder.

Vel havde hun endnu mrs. Bolstreath til at trøste sig, men tabet af Dan kunne ikke erstattes af chaperonens opmærksomhed. Ikke fordi Halliday var helt tabt for hende, men han var blevet puffet ud af hendes liv af sir John Moon, der lige så lidt bifaldt denne bejler som den afdøde baron.

"Du kan nok indse, mit kære barn," sagde han til Lillian lige efter nytår, da der var kommet mere ro i tingene, "at jeg som din onkel og formynder må sørge for, at du gør et godt parti."

"Hvad er et ægteskab uden kærlighed?" spurgte Lillian med foragt.

"Kærlighed!" Sir John trak på sine elegante skuldre og sagde spottende: "Kærlighed kan være meget godt, men en titel er bedre. Jeg vil ikke tale om penge, da du har så mange, du vil have af denne nyttige ting. Lord Curberry –"

"Jeg afskyer lord Curberry, og jeg gifter mig ikke med lord Curberry," afbrød Lillian ham med rynket pande, da hun tænkte på den magre, asketiske per med de grusomme grå øjne. Som advokat var Curberry uden tvivl beundringsværdig, som adelsmand udfyldte han sin ny stilling meget godt; men som mand kunne hun ikke tænke sig ham, og hun ville under ingen som helst betingelse indvillige i at blive hans hustru.

"Min fader ønskede, at du skulle gifte dig med lord Curberry," sagde onkel John blidt.

"Min fader ønskede, at jeg skulle blive lykkelig," udbrød Lillian heftigt, "og jeg kan ikke blive lykkelig, med mindre jeg bliver gift med Dan."

"Den unge flyver! Pyt! Han har ingenting at give dig."

"Han giver mig sig selv, det er alt, hvad jeg ønsker."

"Ja så! Kærlighed i en hytte, og –"

Lillian afbrød ham igen. "Der er ingen nødvendighed for, at det skal være kærlighed i en hytte. Jeg har masser af penge, det har du selv sagt, onkel John."

"Mit kære barn," sagde den ny baron, "efter hvad jeg har set til den unge Halliday, er han for stolt til at leve af sin hustrus penge. Og du ville ikke have agtelse for ham, hvis han gjorde det. Jeg tænker bedre om dig end som så, mit barn."

"Dan har sit arbejde."

"Hm! Det er farligt. Desuden tjener han ikke mange penge ved det."

"Men det kommer han til. Dan er et geni; han har alle slags idéer om flyvemaskiner, og en skønne dag vil han besejre luften."

"Og du bliver gammel, mens du venter på ham."

"Slet ikke," forsikrede Lillian. "Jeg skal være sammen med ham og hjælpe ham alt, hvad jeg kan."

"Det bliver ikke med mit samtykke," udbrød hendes onkel hidsigt.

"Så bliver det uden dit samtykke. Jeg opgiver ikke Dan."

"I så tilfælde," sukkede sir John, idet han rejste sig for at vise, at samtalen var endt, "er der ikke andet for mig at gøre, end at få den unge Halliday til at opgive dig."

"Det gør han aldrig," sagde miss Moon, idet hun standsede ved døren med et uroligt hjerte, for hendes onkel talte meget bestemt.

"Å, det tænker jeg nok," svarede Moon med en mine, som om han var sikker i sin sag. "Jeg er vis på, at han har nogle begreber om ære."

"Det er ikke hæderligt at opgive en kvinde."

"Det er ikke hæderligt at leve af en kvinde."

De to modstandere stirrede på hinanden, og der indtrådte en tavshed. Ingen af dem ville give efter, og ingen af dem ville gå ind på noget som helst kompromis.

Lillian ville have Dan til mand, en stilling, som det ikke var sir Johns hensigt, at den unge mand skulle udfylde. Men han så tydeligt nok, at strenge forholdsregler ville drive Lillian til fortvivlelse, og han kendte endnu ikke nok til Halliday til at være sikker på, at han ikke ville gribe efter en rig hustru. Sir John troede, at alle mænd var som han selv og ville gøre hvad som helst – hæderligt eller på ganske lidt nær uhæderligt – for at sikre sig et let og behageligt liv.

Men, tænkte han hurtigt, Halliday var ung og ville sandsynligvis være som voks i hænderne på en klog mand, hvilket han anså sig selv for at være. Det ville være det bedste at tale med den unge mand og forsøge på at kontrollere hans følelser ved at appellere til hans sømmelighedsfølelse – derfor sagde sir John:

"Det er godt; vi to kan altså ikke blive enige, og jeg foreslår, at du lader mig tale med Halliday."

"Det har jeg ikke noget imod, hvis jeg må tale med ham først," sagde Lillian.

Sir John smilede. "For at du kan væbne ham til kampen. Det er godt, jeg samtykker. Du kan arrangere dit felttog, og så kan jeg diskutere sagen med denne meget uvelkomne bejler. Men du må give mig det løfte, at du ikke vil løbe bort med ham i mellemtiden."

Lillian holdt sig meget rank og svarede stift: "Naturligvis lover jeg det, onkel John. Jeg skammer mig ikke over at elske Dan, og jeg vil gifte mig med ham på en ordentlig måde. Men jeg gifter mig ikke med lord Curberry," sluttede hun, idet hun løb sin vej for ikke at høre flere indvendinger.

"Å, det tænker jeg nok, at du gør," smilede sir John til den lukkede dør, og han satte sig ned for at skrive et brev til mr. Halliday, da han ønskede at få sagen afgjort med det samme. "Disse romantiske unge piger," sagde han ærgerlig.

Den ny baron var en slank, lapset mand på tres, der ikke så ud til at være mere end femogfyrre, hvilket skyldtes de midler, han brugte for at holde sig ung. Han var Moons yngre og eneste broder, og han arvede titlen, da der ikke var nogen nevø til at tage den. Han arvede også ti tusind pund om året for livstid på den betingelse, at han blev Lillians formynder. Det var intet lille hverv, for den unge pige havde en indtægt af halvtreds tusind pund om året. Der ville samle sig masser af fluer om denne honningkrukke, og sir John forudså, at det ikke ville blive nogen let sag at ordne den unge dames ægteskabelige fremtid, særligt da den samme unge dame var over al beskrivelse halsstarrig. Da sir John af naturen var en lediggænger, havde han aldrig haft penge nok til at dyrke sine luksuriøse tilbøjeligheder. Sir John havde ikke lyst til at lade sig plage. Det var hans mål at få sin

niece gift så snart som muligt, så hun kunne få en mand til at passe på sig.

Under disse omstændigheder og siden Lillian så gerne ville giftes med Dan, var det underligt, at baronen ikke lod hende følge sin lyst. Han gjorde det ikke af to grunde: den ene var, at han virkelig ikke syntes, at Halliday var et godt parti, og at han desuden kendte sin afdøde broders mening om dette frieri.

Den anden grund var den, at han havde lånt en stor sum af lord Curberry og ikke ønskede at betale den tilbage igen, selv om det ville være ham let nok under hans nuværende blomstrende omstændigheder. Curberry tilbød at opgive betalingen, hvis sir John kunne overtale Lillian til at gifte sig med ham. Og da Moon gerne ville være i stand til at tale om sin niece som en peers hustru og ikke havde lyst til at formindske sine ny indtægter ved at kaste dem bort til at betale gæld med, havde han besluttet at bringe dette meget ønskværdige ægteskab i stand.

"Curberry vil sikkert beskæftige sig med politik, og han har forstand nok til at blive premierminister, hvis han har lyst. Han har også meget gode indtægter og en gammel titel. Lillian med sine penge og sin skønhed bør have en mand med en titel. Desuden," tænkte han, "kan Curberry gøre sig pokkers ubehagelig, hvis han har lyst." Og måske var det denne sidste tanke, der gjorde sir John så ivrig for at få ægteskabet i stand.

Den afdøde sir Charles havde været en stor, bredskuldret mand med et kraftigt, glatraget ansigt; han var et af den slags mennesker, der var skabt til at komme frem i verden. Og sir Charles havde banet sig vej fra fattigdom til overflod, og han havde nået en høj stilling. Nu var hans ære og rigdom i

hænderne på to mennesker, der var uendelig meget svagere, end han havde været. Lillian var en svag ung pige, der kun tænkte på at blive gift med en fattig mand, mens sir John ikke ønskede at gøre andet med sin ny indtægt og sin ny titel end at nyde de goder, som guderne så uventet havde sendt ham. Han var på ingen måde en stærk mand; han var affekteret og kvindagtig med stærk trang til gode klæder og luksus. Han var meget mindre og spinklere end sin broder og ved alle lejligheder klædt fint på, han var meget behersket, meget høflig og uforanderlig rolig i sit væsen. Han havde flere forskellige små talenter, han samlede også på porcelæn og frimærker, gamle kniplinger og juveler, som han elskede for deres farves og glans' skyld. En sådan mand var alt for fantastisk til at vinde Lillians agtelse. Følgelig følte hun sig overbevist om, at hun ville være i stand til at tvinge ham til at samtykke i hendes ønsker.

Men i dette regnede den unge pige, der var ganske uden erfaring i verdslige sager og om den menneskelige natur og ikke kendte sir Johns halsstarrighed, der var et særligt slående træk i mandens karakter, ganske forkert. Som de fleste svage mennesker elskede den ny baron at regere, og når hans bekvemmelighed stod på spil, kunne han være stærk indtil grusomhed, fordi frygt frembringer denne egenskab såvel som fejhed. Moon havde ladet Lillian og mrs. Bolstreath flytte hen i sit ny hus i Mayfair, fordi det ikke var klogt at lade den unge pige blive i Hampstead, hvor alt mindede hende om den gode fader, hun havde mistet. Men sir John ønskede ikke, at der skulle foregå noget ubehageligt i hans hus, da det – som han udtrykte sig – tog på hans nerver. Alene den kendsgerning, at Lillian ville giftes med den unge Halliday, og at Curberry ville

giftes med Lillian, var en kilde til ubehageligheder. Man må sige til sir Johns ros, at han ikke valgte den nemmeste måde til at blive fri for sin niece ved at tillade hende at blive mrs. Halliday. Han havde en ren samvittighed og ønskede at opfylde sin afdøde broders ønske om, at Lillian skulle blive gift med en peer. Hvad den unge piges kærlighed angik, brød han sig meget lidt om den, da han betragtede hende som et barn, der skulle ledes. Og for at lede hende i den gode retning – det vil sige til alteret med Curberry – gjorde sir John sig en hel del ulejlighed og handlede ærligt i bedste hensigt. Hans egoisme, en svag mands mægtige egoisme, hindrede ham i at se, at Lillian også var et menneskeligt væsen og havde ret til at vælge frit.

Man må sige, at af en dilettant at være handlede sir John med forbavsende hurtighed. Han bragte de to kvinder til sit eget hus og lejede huset i Hampstead ud til en amerikansk millionær, der betalte en meget høj leje. Derpå talte han med sagførerne og ordnede alle pengeaffærer. Han udlovede en belønning på tusind pund for opdagelsen af mordersken, og kort efter nytår var alt i orden, og sir John kunne igen beskæftige sig med sine kniplinger og juveler, sin musik og poesi. Kun Lillians ægteskab skulle endnu arrangeres, og efter sin samtale med den unge pige fastsatte sir John en dag, hvor Dan skulle komme. Denne unge herre spildte ikke tiden, men kom til den bestemte tid. Sir John modtog ham med stor elskværdighed, bød ham en cigaret og en stol og kom straks til sagen.

"Det er om Lillian, jeg gerne vil tale med Dem, mr. Halliday," bemærkede han. "De kan bagefter gå op i dagligstuen og drikke te sammen med hende og mrs. Bolstreath. Men vi må først tale sammen for at klarlægge situationen."

"Hvilken situation?" spurgte Dan.

"Å, jeg tænker nok, De forstår det," svarede sir John tørt. "Nå?"

"Jeg elsker hende," var alt, hvad Dan kunne finde på at sige.

"Naturligvis. Lillian er en yndig pige, og De er en ung mand med god forstand. I det mindste håber jeg det, da jeg ønsker, at De skal opgive Lillian."

Dan rejste sig og kastede sin cigaret i ilden. "Aldrig," udbrød han og dirrede af vrede. "Hvor kan De forlange noget sådant, mr. Moon … jeg mener sir John."

"Min ny titel huskes ikke let, kan jeg se," sagde baronen. "Å, jeg kan godt forstå det. Min stakkels broder døde så uventet, at ingen af os er blevet vant til den ny tingenes orden. De mindst af alle, mr. Halliday."

"Hvorfor ikke "Dan"?" spurgte den unge mand, idet han lænede sig mod kaminhylden, da han følte, at han kunne tale bedre stående end siddende.

"Fordi der, som jeg siger, er en ny tingenes orden. Jeg har kendt Dem hele Deres liv, lige fra Deres forældre overgav Dem til min afdøde broders omsorg, da De kun var fem år gammel. Men jeg siger mr. Halliday og ikke Dan, for at De skal forstå, at vi taler som forretningsmænd og ikke som gamle venner."

"De tager Deres venskab fra mig –"

"Slet ikke, mr. Halliday. Vi skal blive bedre venner end nogensinde før, når vi har talt sammen, og De har gjort det rette. Så kalder jeg Dem sandsynligvis igen Dan ligesom før."

"De kan kalde mig, hvad De vil," sagde Dan i en vred tone, for sir Johns væsen ærgrede ham. "Men jeg opgiver ikke den sødeste pige i verden."

"Hendes fader ønskede, at hun skulle ægte lord Curberry."

"Hvis hendes fader havde levet, Gud velsigne ham," svarede Halliday, "ville han have set, at Lillian elsker mig og ikke Curberry, og han ville ikke have nægtet os sit samtykke."

"Å, det tror jeg dog, at han ville," sagde sir John elskværdigt. "Lillian er rig, og min stakkels broder ønskede at skaffe hende en titel. Det var ganske naturligt, mr. Halliday, det må De selv kunne indse. Charles havde altid høje mål."

"Han elskede Lillian og ville ikke have set hende blive ulykkelig," sagde Dan.

"Jeg kan ikke indse, hvorfor Curberry skulle gøre hende ulykkelig. Han holder meget af hende."

"Men hun elsker ham ikke," sagde Halliday, "og hvor kan der være tale om lykke, når kærligheden mangler. Hør nu, sir John, De har, som De lige nu sagde, kendt mig hele mit liv. Jeg er hæderlig, fører et ordentligt liv og er af god familie, og Lillian elsker mig. Hvad har De at indvende mod partiet?"

"Det samme som min broder havde at indvende imod det, mr. Halliday. Lillian er meget rig, og De er fattig."

"Jeg har kun nogle få hundrede pund om året, det er sandt, men –"

"Ingen men'er, om jeg må bede," sir John hævede protesterende en hvid hånd. "De kan ikke bortforklare kendsgerninger. Hvis De bliver gift med Lillian, må De leve af hendes penge."

Dan bed sig i læben og knyttede sine hænder for ikke at blive hidsig. "Hvis enhver anden havde sagt det til mig, sir John, havde jeg slået ham til jorden."

"Brutal kraft er intet argument," svarede Moon uforstyrret. "Tænk på, mr. Halliday, at De har nogle få hundrede pund om

året, og Lillian har halvtreds tusinde. Da hun er rig, kan hun næppe leve af Deres penge; for at opretholde den stilling, hun er født til, må hun leve af sine egne. Mand og hustru er et, det forsikrer kirken os om; hvis hun derfor lever af sine halvtreds tusinde om året, må De også leve af dem."

"Jeg ville ikke tage en eneste penny," udbrød Dan hidsigt.

"Åh, det påstår jeg heller ikke, at De ville," sagde sir John, "men Lillian kan ikke bo i den hytte, som Deres få hundrede forslår til, og hvis hun skal bo i et stort hus, således som hun må, fordi hun er rig, må De også bo der, på en måde, som Deres stilling ikke berettiger Dem til. De ved, hvad folk under de omstændigheder ville sige. Enten må De lade Lillian leve af Deres lille indtægt, hvilket ikke vil være rigtigt imod hende, eller De må leve af hendes rigdom, hvilket ikke vil være rigtigt imod Dem. Jeg taler til en mand af ære, må De huske."

"Disse argumenter er sofistiske."

"Slet ikke. De kan ikke gå uden om kendsgerningerne."

"Så skal disse elendige penge altså stå imellem os?" spurgte Dan fortvivlet, for han kunne ikke nægte, at der var sandhed i det, sir John sagde.

Baronen trak på skuldrene. "Det synes sandsynligt, med mindre De kan erhverve en lignende formue som Lillians."

"Hvorfor skulle jeg ikke det? Flyvningen er endnu i sin vorden!"

"Netop, og derfor sker der uafbrudt ulykkestilfælde. Hvis De bliver gift med min niece, er det sandsynligt, at De om kort tid efterlader hende som enke. Nej! nej! fra hvilken side De end ser på sagen, mr. Halliday, er det et lidet ønskværdigt parti. Vær en mand – en hæderlig mand – og opgiv Lillian."

"For at hun kan blive ulykkelig med lord Curberry," sagde Dan, "aldrig!" Og han mente, hvad han sagde, det så sir John tydeligt.

Så forsøgte baronen et andet argument for at få sin vilje. "Jeg har selv været ung og ved, hvad De føler," sagde han roligt. "Derfor foreslår jeg et kompromis."

"Hvad er det?" mumlede Dan, idet han igen sank ned i sin stol og så meget ulykkelig ud, hvilket var ganske naturligt, når man tænker på, hvad der stod på spil for ham.

"Min stakkels broder," vedblev sir John, mens han lagde sine ben over hinanden, "er blevet dræbt, da han endnu var i sin bedste alder. Den person, som myrdede ham, er endnu ikke blevet opdaget til trods for politiets anstrengelser og den store belønning, som er udlovet for hendes pågribelse. Jeg foreslår, mr. Halliday, at De søger efter denne person inden for det bestemte tidsrum af et år. Hvis De finder hende og hun bliver straffet, skal De ægte Lillian, hvis det mislykkes for Dem, må De træde til side og lade hende ægte lord Curberry."

"De glemmer," sagde Dan, der ikke greb efter chancen, som sir John havde ventet, "at selv om jeg bringer denne kvinde for retten, bliver Deres argument om, at jeg lever af Lillians penge, stående."

"Å, hvad det angår, mr. Halliday, kan jeg, når den tid kommer, finde argumenter, der er lige så stærke på den anden side. Hvis De hævner min broders død, vil ingen nægte, at De har al mulig ret til at ægte hans datter og leve af hendes penge. Det ville kun være retfærdigt. Nå?"

"Nå," gentog Dan modfalden, mens han ivrigt studerede mønstret i tæppet. Så så han bekymret op. "I mellemtiden

kunne Lillian blive gift med Curberry."

"Å," sagde sir John koldt, "hvis De ikke kan stole på hende –"

"Han kan stole på hende," udbrød den unge piges stemme, og gardinet for skydedørene blev trukket til side.

"Lillian!" udbrød Dan, idet han sprang op og bredte sine arme ud.

Sir John så sin niece fare i disse arme, og han lo. "Hm!" sagde han, "jeg glemte rent, at døren ind til den anden stue var åben. Du har nok lyttet."

Lillian drejede sig om, men hun forlod ikke Dan, da hun følte sig sikker og tryg hos den elskede. "Naturligvis har jeg lyttet," sagde hun, "så snart jeg fik at vide, at Dan var i huset og i biblioteket, lyttede jeg. Jeg sagde til Bolly, at jeg gik ned for at lytte, og skønt hun forsøgte på at forhindre det, gjorde jeg det alligevel. Hvem har da mere ret til at lytte, når hele samtalen drejede sig om mig? Og husk på, at jeg først skulle have talt med ham."

"Nå," sagde hendes onkel roligt, "det kan ikke nytte at argumentere med dig. En mands og en kvindes idéer om ære er ganske modsatte hinanden. Du hørte altså efter. Hvad har du at sige?"

"Jeg synes, du er rædsom," svarede Lillian på en skolepigeagtig måde, "som om penge havde noget at sige. Jeg er ganske villig til at give dig dem alle sammen og gifte mig med Dan på det, han har. Det er bedre at elske i en hytte, end at hade i en villa."

"Kort og frejdigt," mumlede sir John kynisk. "Kære Lillian, jeg er dig meget forbunden for tilbuddet om dine halvtreds tusinde om året, men jeg synes, at jeg har nok selv. Jeg har aldrig brudt

mig om millioner og har aldrig kunnet forstå, hvorfor min afdøde broder ville slide sig op for at tjene dem. Jeg afslår dem."

"Enten du afslår eller ikke, gifter jeg mig med Dan," sagde Lillian hidsigt.

"Hvad siger Dan?"

Den unge mand gjorde sig fri. Han havde været tavs under denne ordveksling mellem onkel og niece. "Jeg siger, at jeg kan stole på, at Lillian vil være mig tro i et år."

"For evigt, for evigt, for evigt!" udbrød den unge pige med flammende kinder og lynende øjne; "men lad ikke vort ægteskab afhænge af, om du finder den kvinde, der myrdede min stakkels fader."

"Å!" sagde sir John foragteligt, "jeg ser, at du aldrig har elsket din fader."

"Hvor tør du sige det?" sagde Lillian gispende af vrede.

"Spørg dig selv, min kære," svarede sir John roligt, "din fader er blevet skammeligt myrdet. Dog ønsker du ikke at hævne hans død, men foretrækker din egen lykke for opfyldelsen af en højtidelig pligt. Naturligvis," tilføjede han med et skuldertræk, for nu vidste han, hvilke argumenter han skulle benytte, "kan du ikke stole på, at du kan være trofast i tolv måneder, og –"

"Jeg kan stole på, at jeg kan være trofast i tolv århundreder, hvis det er nødvendigt."

"Nej, nej, nej!" smilede Moon, idet han rystede på hovedet, "du foretrækker fornøjelse for pligt. Jeg kan se, at du elsker dig selv højere, end du elskede din fader. Nå," han rejste sig og slog ud med hænderne med en affærdigende gestus, "gå så din vej, min kære, og gift dig med Dan – De lægger vel mærke til, at jeg

kalder Dem "Dan", mr. Halliday, siden De skal være min nevø lige straks. Hvornår skal vielsen finde sted?"

"Du samtykker?" udbrød Lillian og så på ham med store øjne.

"Jeg kan ikke standse dig," sagde Moon, der fortsatte sin diplomatiske fremgangsmåde. "Du er snart myndig, og du kan købe din mand straks, siden du ikke tør risikere en prøvetid på tolv måneder."

"Jeg tør risikere tolv år," svarede Lillian uroligt, for hun indså pludselig, hvor egenkærligt hun handlede, da hendes faders morder endnu var på fri fod, "og for at bevise det –" Hun så på Dan.

Han forstod hende og talte, skønt han allerede havde besluttet sig til, hvorledes det var bedst for dem at handle. "For at bevise det," sagde han roligt, "modtager vi Deres forslag, sir John. Lillian vil vente i tolv måneder, og i den tid skal jeg søge efter den kvinde, der myrdede sir Charles. Hvis jeg ikke finder hende –"

"Gifter Lillian sig med lord Curberry," sagde Moon hurtigt.

"Nej," udbrød Lillian udfordrende, "den del af overenskomsten nægter jeg at samtykke i. Lad der gå tolv måneder eller tolv år, før sandheden kommer for dagen, men jeg gifter mig kun med Dan."

Sir John tænkte på Dans farlige beskæftigelse og tog hurtigt en beslutning. "Vi får se ved slutningen af året," sagde han forsigtigt, "der kan ske meget i den tid."

"Så længe Lillians bryllup med Curberry ikke finder sted, bryder jeg mig ikke om det. Men det er underforstået, at Lillian ikke bliver plaget med den sag."

"Det afhænger af, hvad De og Lillian kalder at plage," sagde Moon tørt, "jeg for mit vedkommende skal ikke plage hende på nogen måde. Alt, hvad jeg ønsker, er, at I begge lover mig, at I vil vente tolv måneder med at gifte jer. Imidlertid må De ikke se alt for meget til Lillian."

"Å," udbrød Lillian indigneret, "du vil skubbe Dan ud af mit liv."

"Det er en prøvetid," forklarede sir John og blinkede nervøst. "Du bærer sorg i de første tolv måneder, og du vil kun se få mennesker."

"Af hvilke Dan bliver én," sagde hun hurtigt.

"En gang imellem kan du se ham. Men naturligvis, når du ikke kan stole på, at du kan være mr. Halliday tro uden stadig at blive mindet om, at han eksisterer, så er der ikke mere at sige."

"Jeg kan stole på mig selv," mumlede den unge pige uroligt.

"Og jeg kan stole på Lillian," sagde Dan hurtigt og bestemt.

"Det ser ikke ud til det, siden I altid ønsker at se hinanden. Og husk på, Lillian, at du skylder din faders minde at skyde alle egenkærlige tanker til side, indtil hemmeligheden ved hans død er fuldstændig opklaret."

"Det er der noget i," sagde Halliday tankefuldt, og Lillian nikkede; "men naturligvis kan jeg skrive til Lillian."

"En gang imellem," sagde baronen igen. "I må begge prøves ved et års adskillelse med et brev nu og da. De tolv måneders arbejde må være pligt, ikke fornøjelse."

De elskende så på hinanden og nikkede. Betingelserne var hårde, men ikke så hårde, som de kunne have været. Dog indså de begge, at de havde pligter imod den døde. Bagefter ville de

blive lykkelige. "Vi indvilliger," sagde de begge næsten samtidigt.

"Det er godt," sagde Moon, idet han gned sine hænder. "Hvorledes vil De begynde at søge efter den savnede kvinde, mr. Halliday?"

"Det ved jeg ikke," mumlede Dan ulykkelig.

"Jeg heller ikke," sagde sir John med stor elskværdighed. "Kom ind og drik te."

Og de elskende gik ind til te som til en begravelse, men sir John glædede sig.

4. En amatør-opdager

Dan forlod huset i Mayfair i en meget sørgmodig stemning, da han følte, at sir John var herre over situationen. Ved at appellere til ungdommens ædelmodige følelser, til den unge mands ære og den unge piges barnlige kærlighed havde han opnået en udsættelse på tolv måneder, i hvilken tid de elskende intet kunne gøre, bundet som de var med løfter. Dette ville give Curberry tid til at fremskynde sit frieri, og der var altid en chance for, at Dan kunne forulykke på en af disse luftrejser, i hvilket tilfælde Lillian sikkert ville kunne formås til at ægte sin betitlede frier. Halliday vidste intet om Moons beregninger på dette punkt, ellers ville han kun være gået ind på overenskomsten på den betingelse, at Curberry ikke skulle se den unge pige eller skrive til hende oftere end han selv. De to friere, peeren og Dan Halliday, burde have været stillet på samme fod. Men Dans sorg over adskillelsen havde forvirret hans begreber, og han havde ikke været behændig nok til at gribe lejligheden. Derfor havde sir John vundet over hele linjen og banet vejen for Curberry, mens han mere eller mindre havde spærret den for Dan. Men den unge mand havde endnu ikke forstået den fulde udstrækning af sir Johns verdensklogskab.

Hvad Halliday havde at gøre – og det var det, som beherskede hans tanker, så snart han havde forladt huset – var at løse gåden ved sir Charles' død. Jo før han fangede den falske mrs. Brown, som sandsynligvis havde myrdet den gamle mand, des tidligere kunne han komme til at føre Lillian til alteret. Derfor længtes han febrilsk efter at begynde, men om det gjaldt hans liv, vidste

han ikke, *hvordan* han skulle begynde. Han havde absolut ingen erfaring om, hvori en opdagers bestilling bestod, og han blev straks fra begyndelsen hæmmet af sagens vanskelighed. Alligevel ville han ikke opgive ævred, men tænkte stadig på mordet. Og det første skridt, han gjorde, var at rådføre sig med en ven, da han antog, at to hoveder var bedre end et.

Det var Freddy Laurance, som han besluttede at tale med, da denne smarte unge journalist kendte alle mennesker, der havde den mindste betydning, og vidste næsten alt, hvad der havde spor af interesse, og han vidste også meget, som almindelige mennesker på gaden var uvidende om. Han og Dan havde været i Oxford sammen, og de havde i mange år været de bedste venner. Laurance var blevet opdraget i forventning om at blive en rig mand. Mer spekulationer havde ruineret hans fader, og da han forlod universitetet, var han blevet kastet uforberedt ud i verden for at tjene penge, som han bedst kunne, uden at han havde lært noget bestemt. Han blev meget rost for tre eller fire avisartikler, og han bestemte sig for journalistikken, og da han havde et skarpt øje og en dygtig pen, var den unge mand heldig straks fra begyndelsen. I nogen tid skrev han i flæng, snart til den ene, snart til den anden avis, indtil ejeren af *The Moment* sikrede sig hans tjeneste for en gage, der skaffede Freddy livets fornødenheder. Dette havde han nået i femogtyve-års-alderen.

The Moment bragte alle dagens nyheder i kort og fyndig form. Dens længste artikler oversteg ikke en kvart spalte, og vigtige begivenheder blev sædvanligvis indskrænket til notitser. Den skummede fløden af begivenhederne, og en travl mand kunne ved at studere dens spalter i ti minutter få alle de oplysninger om menneskehedens bedrifter, som han behøvede. Derfor kan

man ikke undres over, at *The Moment* var en stor succes og blev solgt meget både i byen og på landet.

Freddy havde en stilling som omrejsende korrespondent. Når en eller anden interessant begivenhed fandt sted i et af jordklodens fire hjørner, rejste han derhen for at se sagen på nært hold. De ældre journalister sagde, at det næppe var umagen værd at gøre sådanne lange rejser for så korte beretningers skyld, men da Freddys enkeltheder altid var morsomme så vel som korte, var udgiveren og publikum og ejeren alle tilfredse. En mand, der med få ord kan rulle et levende billede op, er vel pengene værd. Derfor blev Laurance i høj grad skattet.

Dan gik fra den snavsede gyde, der førte fra Fleet Street, ned til Freddys kontor i håb om at finde manden dér. Med et øjebliks varsel plejede han at fare afsted til den anden ende af Jorden, og alle årets tre hundrede og femogtresindstyve dage var han mere eller mindre i aktivitet. Men i den sidste tid havde de sensationelle begivenheder koncentreret sig i England, så Dan håbede, at hans ven var i byen. Da han spurgte det imponerende individ, som vogtede indgangen til den røde murstensbygning, i hvilken *The Moment* blev trykt og udgivet, lød svaret, at mr. Laurance ikke alene var i London, men for øjeblikket endog i sit kontor, hvorfor Dan straks sendte sit kort op. Og det var et godt varsel, at Freddy straks tog imod ham, for han nægtede sig sædvanligvis hjemme for alle.

"Men jeg kunne ikke modstå at se dig, Dan," sagde mr. Laurance, da han havde givet sin gæst hånden og budt ham en cigaret og en stol. "Jeg ville være kommet til dig, hvis bjerget ikke var kommet til Muhamed!"

Dan tændte cigaretten og stirrede spørgende på sin ven gennem tobaksrøgen, mens han spekulerede på, hvad denne indledende bemærkning kunne have at betyde. Laurance lignede næsten Dan i udseende, da han var høj og slank og glatraget, med græske træk og et aristokratisk ydre. Freddy var blot blond, hvorimod Halliday var mørk, og hans øjne var mindre skarpe.

Laurance var ikke vant til luftens grænseløse rum, skønt han to gange havde været oppe med et luftskib. Ikke desto mindre så han ud som en dygtig, livlig ung mand, der var i stand til at få den fulde værdi ud af hvert minut.

"Nuvel, Muhamed," sagde Dan, "her har du bjerget. Hvad har du at sige til det?"

"Det mord på sir Charles Moon."

Halliday rystede af overraskelse. Det var så forbavsende, at Laurance netop skulle ramme det samme emne, som opfyldte hans tanker.

"Ja?" sagde han.

"Du er forlovet med miss Moon, du var i huset, da forbrydelsen blev begået, du så liget, du –"

"Stop lidt! Jeg var ikke i huset, da forbrydelsen blev begået. Jeg kom tilbage fra teatret efter – ved midnat. Jeg så ganske rigtig liget. Med hensyn til at være forlovet med miss Moon – hm! Jeg er kommet for at tale med dig om netop det, Freddy!"

"Det var som pokker. Store sjæle sympatiserer, hvad?" Laurance blæste en blå røgsky ud, satte sig overskrævs på en stol og lagde armene på dens ryg. "Sælsomt!"

"At du og jeg begge er på jagt. Ja, det er det."

"På jagt!" gentog Laurance. – "Hvad mener du?"

"Det må jeg nok hellere spørge dig om," sagde Dan. "Sir Charles har været død og begravet i mange uger, og den kvinde, der snigmyrdede ham, er ikke til at finde, trods den udlovede belønning og politiets anstrengelser."

"Hvorfor vil du efter så lang tids forløb tage fat på den sag igen? Jeg troede, at *The Moment* var mere smart."

"Det skal nok blive i høj grad tidssvarende, når det næste mord bliver begået," bemærkede Laurance mørkt og betydningsfuldt.

Dan Halliday skød sin stol voldsomt tilbage i den største forbavselse. "Hvad mener du med det næste mord?" spurgte han skarpt.

"Der er denne bande –"

"Bande! Bande! Hvem siger, at der er en bande?" Dans tanker fløj tilbage til grunden til Durwins' besøg hos sir Charles.

"Ved du hvad," brummede Laurance og stak hænderne i lommerne. "Jeg er skuffet. Jeg troede, at du vidste mere."

"Jeg ved en hel del," svarede den anden hurtigt, "men jeg vil ikke tale til dig om det, jeg ved, før jeg hører, hvad du har i sinde."

"Og hvad er det, du har for?"

"Det kommer også senere," sagde Halliday hurtigt. "Gå videre, jeg vil gerne vide, hvorfor du tager Moons mord op igen."

"Det er naturligt, at *du* gør det, siden du er forlovet med datteren."

"Er jeg? Jeg er ikke ganske sikker på det. Hun elsker mig, og jeg elsker hende, men den ny baron vil have, at hun skal giftes med lord Curberry. Hun vil ikke, og jeg lavede en scene for et

par timer siden. Resultatet er, at vi er på prøve i et år, hvilken tid jeg skal benytte til at finde sir Charles' morder."

"Og hvis du ikke gør det?"

"Det er der tid nok til at tale om, hvis det mislykkes," sagde Halliday roligt; "jeg har i det mindste tolv måneder til at søge. Jeg er kommet for at få hjælp af dig, men det synes, som om du vil have min hjælp. Til hvad?"

Freddy kastede i distraktion en halvrøget cigaret bort og tændte en anden. Så rejste han sig og gik hen og lænede sine skuldre mod kaminhylden. "Vi kan hjælpe hinanden," bemærkede han endelig.

"Det håber jeg. I alt fald er det min hensigt at gifte mig med Lillian. Men for at berolige sir John, er jeg villig til at blive opdager. Nu kender du mit forehavende. Må jeg så få dit?"

"Så hør da," sagde Laurance livligt. "Jeg glemte alting om mordet, da der ikke syntes at være megen chance for, at sandheden kunne komme for dagen, og det gjorde alle andre af samme grund. Men for nogle aftener siden spiste jeg ude og traf en fyr, der hed Durwin –"

"En mand fra Scotland Yard," afbrød Dan ham, idet han nikkede flere gange. "Han kom for at tale med sir Charles om forretninger, men fandt ham som lig."

"Netop. Efter middag snakkede vi sammen, og han fortalte mig, at han længtes efter at få at vide, hvem der havde dræbt Moon, fordi han ikke ville have, at der skulle ske flere mord af den slags – som politimand, forstår du nok."

"Det var underligt, at han blev fortrolig på det punkt," mumlede Halliday tankefuldt, "siden han ønskede, at hans teori

med hensyn til en mulig bande skulle holdes hemmelig, fordi han håbede at kunne gøre flere opdagelser."

"Han har skiftet sind med hensyn til hemmeligholdelsen, og det har Tenson også," sagde Freddy.

"Å!" Dan hævede øjenbrynene. "Detektiven. Du har også talt med ham?"

Laurance nikkede. "Da jeg havde talt med Durwin og fået at vide, hvad han havde at sige, opsøgte jeg Tenson og talte med ham. De fortalte mig om fluen på halsen, og når de huskede på det purpurfarvede bregneblad, og når de så hen til det faktum, at den omtalte flue var kunstig, var begge mændene tilbøjelige til at tro på eksistensen af en bande, hvis fællesmærke de sagde, var en flue."

Dan nikkede.

"Ganske rigtigt, og så kom Durwin for at tale med Moon og høre om banden. Han fandt ham død."

"Det siger du, og det sagde Durwin," svarede Laurance roligt. "Det synes ganske sikkert, når man lægger det ene sammen med det andet, at sir Charles var blevet farlig for banden, hvilken den end er, og hvor den end eksisterer, og derfor blev myrdet af den falske mrs. Brown, der var kommen i den hensigt at dræbe ham."

"Så vidt er jeg enig med dig," sagde Halliday. "Og så?"

"Både Durwin og Tenson, der frygter for, at banden begår endnu en forbrydelse, ønsker, at jeg skal gøre sagen så offentlig, som jeg kan, for at forskrække bæsterne. "

"Hm!" sagde Dan og så ned på sine pæne brune støvler. "De har skiftet sind, lader det til. Deres første idé var at holde sagen

hemmelig for at gribe disse djævle på fersk gerning. Men det er måske alligevel klogest at lade sagen komme offentligt frem."

"Jeg har fået forskellige kendsgerninger fra Tenson og fra Durwin," sagde Freddy hurtigt, "og nu, siden du har set liget og fundet fluen, vil jeg gerne have enkelthederne fra dig. Om alt, hvad jeg hører, skal jeg skrive et brev i vort ekstranummer, og du kan være sikker på, efter hvad du kender til den menneskelige natur, at et ubegrænset antal mennesker vil svare på mit brev."

"Svarene bliver måske ganske indholdsløse."

"Det er jeg ikke så sikker på, Dan. Hvis jeg nævner fluen som fællesmærke, er der måske nogen, der skriver om ting, som de ved af erfaring. Hvis denne bande eksisterer. Har den begået mere end ét mord, men da fluen er et lille insekt, er der måske ikke blevet lagt mærke til den ved de andre forbrydelser. Det undrer mig, at du opdagede den."

"Den var let at se, da den sad på halsen i nærheden af såret. Desuden er fluer i november – mordmåneden – meget sjældne. Endelig opdagede Tenson, at fluen var kunstig, hvilket viser, at den med forsæt var sat på den døde mands hals. Hm!" tilføjede han, "måske er der nogen, der ved om en eller anden forbrydelse, hvor fluen er blevet benyttet, og i så tilfælde kan vi være sikre på, at en sådan bande eksisterer."

"Det tror jeg også," udbrød Laurance hurtigt, "og af den grund er det min hensigt at begynde en diskussion ved at skrive et åbent brev. Derved kan måske disse bæster blive forskrækket, så de opgiver deres bestilling, eller det kan måske få dem til på en eller anden måde at røbe sig. I begge tilfælde vil sagen blive diskuteret, og vi kan få mere eller mindre af sandheden at vide."

"Ja. Jeg tror, det er en god idé, Freddy. Og parfumen. Har Durwin eller opdageren fortalt dig noget om parfumen? Nej, jeg kan se af din forundrede stirren, at de ikke har det. Hør godt efter, Freddy, og gem det godt i din velsignede hjerne, min dreng. Det er en oplysning, det er jeg sikker på." Halliday fortalte sin opmærksomme tilhører enkelthederne ved den sælsomme parfume, som havde gennemtrængt den døde mands klæder. "Og sir Charles hadede parfumer," sluttede han eftertrykkeligt; "han kunne ikke en gang lide, at Lillian og mrs. Bolstreath brugte dem, og de adlød ham."

"Hvor underligt," sagde journalisten og kradsede noget ned på sit klatpapir; han var kommet tilbage til sin pult. "Hvad var det for en duft?"

"Min kære ven, du beder mig om at beskrive det umulige," svarede Dan med opløftede øjenbryn. "Hvordan pokker skulle jeg kunne få den duft ind i dit hoved? Man må lugte den for at kunne forstå den. Alt, hvad jeg kan sige, er, at det var en tung parfume, der fremkaldte søvnighed. Jeg nævnede det ord, og Tenson tænkte på en eller anden slags kloroform, der måske var blevet benyttet for at bedøve ofret, før de dræbte ham. Men der var ingen lugt ved hans mund eller næse."

"På lommetørklædet måske?" sagde journalisten.

"Nej, Tenson lugtede til lommetørklædet."

"Men hvis denne mrs. Brown brugte den parfume, må du og miss Moon og mrs. Bolstreath have mærket den, da hun stod i forhallen. Jeg har forstået på Durwin, at I alle tre så kvinden."

"Ja, og Lillian, den stakkels pige, overtalte sin fader til at tage imod hende. Men vi mærkede ingen parfumelugt ved hende.

Tenson eller Durwin, jeg kan ikke huske, hvem af dem, spurgte os om det."

"Det er måske en slags fællestegn, ligesom fluen," sagde Laurance efter en pause. "Jeg skal bruge det bevis i mit brev til publikum. Jeg antager, at du ville kunne genkende duften?"

"Å ja! Jeg har en skarp lugtesans, ved du nok. Men jeg venter ikke, at jeg nogen sinde oftere skal falde over dén særlige duft, Freddy."

"Vi må håbe på tilfældet," bemærkede Laurance. "Måske bruger banden denne parfume for at kende hinanden – i mørke måske – ligesom katte. Hvad siger du om det?"

"Det er en sag fuld af mystiske omstændigheder," sagde Dan med et skuldertræk.

Laurance var enig med ham. "Men alting er for så vidt mystisk i denne sag," sagde han, "har du fortalt mig alt, hvad du ved?"

"Hver en smule, lige til mit prøveår. Kender du Curberry?"

"Ja. Han var en dygtig advokat. Det var skade, at han fik titel og penge. Han var nu alligevel en heldig fyr, at både hans onkel og hans fætter døde så uventet."

"Hvorledes døde de?"

"Ved en automobilulykke. Vognen faldt ud over en skrænt. Kun chaufføren blev frelst, og han brækkede begge benene. Kender du den nuværende lord Curberry?"

"Jeg har set ham, og jeg synes, at han ser ud som et grusomt, vindtørt bæst," sagde Dan åbenhjertigt. "Jeg ville hellere se Lillian død end som hans hustru."

"Hør, hør!" bifaldt Laurance smilende. "Den pige er alt for yndig til at blive kastet bort til Curberry. Du har min velsignelse

til partiet, Dan."

"Tak," sagde Halliday, "men jeg må først få det i stand. Sir John er så djævelsk fiffig, og det er lykkedes ham at få både Lillian og mig til at samtykke i at lade sagen bero i et år, i hvilken tid han formodentlig vil fremskynde Curberrys frieri. Men jeg kan stole på, at Lillian er mig tro, Gud velsigne hende, og mrs. Bolstreath er ganske på vor side. Når alt kommer til alt," mumlede den unge mand mistrøstigt, "er det kun retfærdigt, at sir Charles bliver hævnet. Måske ville det være egenkærligt af Lillian og mig at gifte os og leve lykkeligt for bestandig, uden at gøre et forsøg på at få sagen klaret. Spørgsmålet er, hvorledes skal jeg begynde. Jeg vil lade mig hænge, om jeg ved det, derfor kommer jeg til dig."

"Nå " sagde Laurance tankefuldt, "vi kan altid håbe på tilfældet, ved du. Man kan på mange måder falde over et spor, selv uden at se efter det, især da denne bande – hvis den eksisterer – må drive meget udstrakte forretninger. Alt, hvad du kan gøre, Dan, er at holde dine øjne og øren og næse åbne – særligt næsen for duftens skyld. Jeg vil skrive brevet og offentliggøre det i *The Moment*'s tillæg. Så skal vi se, hvad der sker."

"Ja, jeg tænker også, at det er den bedste måde at begynde på. Rod op i det mudrede vand, så finder vi måske, hvad der er på bunden. Men der er én ting, som vi må tage hensyn til, og det er penge. Hvis jeg går på jagt efter disse skurke, behøver jeg penge, og for at være ærlig, Freddy, jeg har ikke mange."

"Du er så pokkers ødsel," sagde Laurance, "og din private indtægt rækker ikke til."

"Hvad er fire hundrede pund om året."

"Ti pund om ugen, hverken mere eller mindre. Men der er din flyvning. Jeg hører, at du tager folk med ud at flyve for penge?"

Dan nikkede. "Det er den sidste moderne dårskab, og den er god for mig, gamle dreng. Jeg bliver meget godt betalt, og det er morsomt."

"Og der er en del risiko for at dø," sagde Laurance tørt.

"Nå ja. Men det er en særegenhed for nutidens fornøjelser, folk holder af at lege med døden – det morer dem. Men hvis jeg skal jage efter sir Charles' morder, kan jeg ikke skænke flyvningen megen opmærksomhed, og jeg antager, at jeg må have penge. Bunker af penge."

"Ville to tusinde pund være nok?"

"Ja. Men det er ikke min hensigt at låne dem af dig, gamle dreng."

"Jeg har ikke den sum at låne ud," sagde Freddy tørt, "men du må have set, hvis du læser vor meget interessante avis, at den har tilbudt en pris på to tusinde pund for en heldig flyvning fra London til York."

"En slags moderne Dick Turpin, formodentlig," lo Dan, idet han rejste sig og strakte sine lange lemmer. "Godt, jeg skal prøve, måske kan jeg vinde."

"Det kan du, hvis du benytter en Vincent-maskine."

"Vincent, Vincent? Hvor har jeg hørt det navn?"

"Over alt, hvis du ved noget om verdensflyvningen," svarede Laurance næsten ærgerligt, for undertiden ærgrede han sig over Dans langsomhed til at skaffe sig de nødvendige oplysninger. "Salomon Vincent har opfundet luftskibe og aeroplaner for lang tid siden."

"Ja, ja! Nu kan jeg huske det. Han er et geni, alle kender ham."

"Alle kender ham undtagen du, men der er ingen, der kender ham personligt. Han lever et ensomt liv i Hillshire, på grænsen af hederne, hvor han kan få tid til sine eksperimenter. Jeg besøgte ham for et år siden, og" – Laurance rødmede.

"Halløj, hvad er det?" spurgte Dan. "Er det muligt, at manden har en køn datter?"

"En niece," svarede Laurance, "hvorfor skulle jeg ikke være forelsket lige så vel som du, Halliday? Men det har ikke noget at sige."

"Det har en del at sige for dig."

"Bryd dig ikke om det. Hvad du har at gøre, er at sikre dig en af Vincents maskiner og forsøge dette væddemål. Hvis du vinder, har du masser af penge til at søge efter banden. Men hvorfor kan miss Moon ikke –"

"Jeg vil ikke tage Lillians penge," svarede Dan kort og rødmede. "Det er en god idé, Freddy, hvor kan jeg få fat på en sådan maskine?"

"Jeg skal tage med dig op til Hillshire i næste uge, og du kan selv tale med Vincent. Han kan tale med dig, og –"

"Og du kan tale med niecen, hvad hedder hun?"

"Å, hold mund og gå din vej," sagde Laurance og vendte sig bort, "du forstyrrer mig i mit arbejde."

"Skal du skrive til den elskede," sagde Dan, mens han gik hen til døren. "Nu skal jeg nok gå. Du kender min adresse, så skriv til mig, når du vil have mig med. Jeg vil gerne se Vincents maskiner, da jeg har hørt, at han har gjort flere gode forbedringer, og alt nytter når der er tale om en hurtigflyvning."

"Hold dine øjne åbne," råbte Laurance efter ham; "husk på, at tilfældet kan vise sig at være vor bedste ven."

Dan gik sin vej, idet han trak på skuldrene. "Jeg tror ikke på himmelsendte mirakler," var hans sidste ord. Men de var spildt på Freddy, for denne livlige unge mand var allerede begravet i sit arbejde.

I en underlig sindsstemning gik amatøropdageren ned ad Fleet Street, mens han tænkte på Lillian i stedet for at holde sine tanker samlede, som Freddy havde forlangt. Det syntes umuligt, at han skulle kunne finde et spor uden at søge efter det, hvilket han ikke følte sig tilbøjelig til i det øjeblik. Tilfældet troede denne skeptiske unge mand ikke på. Desuden beherskede kærligheden alle hans tanker, og han tænkte på den elskede hele vejen ned ad Strand. Derfor så han sig ikke for, hvor han gik, og kom midt ind i et opløb i Charing Cross, hvor et automobil var blevet knust, efter at være stødt sammen med en omnibus. En politibetjent talte med chaufføren og omnibuskusken, der skændtes med hinanden. Mængden spærrede gaden og standsede trafikken for at nyde skænderiet, da man ikke var fri for at bruge kraftige udtryk.

Dan standsede, som tilskuer, ikke fordi han ønskede at være det, men af den simple grund, at han ikke kunne komme gennem trængslen ved Trafalgar Square.

Klemt inde imellem tre mænd og omgivet af hundrede andre brummede han over forsinkelsen og kiggede over skulderen for at se, hvornår trængslen fik ende. Pludselig så han i tankerne et syn: Sir Charles liggende død i det oplyste bibliotek. Mens han spekulerede på, hvorfor han netop tænkte på forbrydelsen i dette særlige øjeblik, mærkede han, at en kendt duft berørte

hans næsebor, den duft, han havde talt til Durwin, Tenson og Laurance om. Han snusede som en hund og forsøgte på at finde den person, duften udgik fra, og bestemte sig næsten øjeblikkelig for en tilskuer, der stod ved siden af ham. Et øjeblik efter vendte manden sig om, og Dan befandt sig ansigt til ansigt med Marcus Penn.

5. Mudret vand

Den afdøde sir Charles Moons sekretær smilede usikkert, da han genkendte Dan. Denne unge herre, der troede, at Penn var en enfoldig idiot, havde aldrig lagt videre mærke til ham, og han ville heller ikke have talt til ham nu, hvis han ikke havde været parfumeret med den usædvanlige duft. Men da han så på den lange, tynde fyr med det gule ansigt og det sparsomme overskæg, gættede han, at han netop var en af den slags personer, der brugte parfume. Hvad han ønskede at vide, var, hvorfor han brugte denne særlige parfume, og hvor han fik den fra. For at få denne oplysning foregav han en venskabelighed, som han var langt fra at føle. Dan, der var stærk, mandig og selvtillidsfuld, var ikke helt retfærdig imod Penn, som ikke var ansvarlig for sit blege udseende og sin svage karakter. Men Halliday var på ingen måde et fuldkomment menneske, og han lærte senere i livet, at det er meningen, at de svage skal beskyttes og hjælpes, i stedet for at foragtes.

"De her, mr. Penn?" sagde Dan formelt.

"Ja," svarede manden med sin svage, tøvende stemme, og da de fulgtes bort fra mængden, lugtede Halliday den uhyggelige parfume, der udstrømmede endnu stærkere fra Penns klæder, når han bevægede sig. "Jeg standsede for at se på ulykkestilfældet."

"Det var meget almindeligt," svarede Halliday og trak på skuldrene. "Jeg har for resten ikke set Dem siden sir Charles' begravelse. Hvad bestiller De nu, om jeg må spørge?"

"Jeg er sekretær hos lord Curberry."

"Å!" Dette svar forundrede Dan i høj grad, da han ikke i det øjeblik ventede at høre sin rivals navn. Men hele dette tilfælde med at møde Penn og lugte den besynderlige parfume var jo underlig. Tilfældet havde vist sig at være langt mere pålideligt, end Dan havde tænkt sig. Det var underligt, at dette møde havde fundet sted, og endnu underligere, at Penn havde vist sig at være lord Curberrys sekretær.

Da Halliday ikke sagde andet end "Å!" strøg Penn sit overskæg og smilede. "Sir John skaffede mig den stilling, mr. Halliday," sagde han og så med flakkende øjne alle andre steder hen end på Dans ansigt. "Jeg var meget dårligt stillet efter sir Charles' uventede død, og jeg vidste ikke, hvor jeg skulle henvende mig om en plads. Da jeg understøttede min moder, der er enke, var situationen meget alvorlig, så tog jeg mod til mig og gik til sir John. Han var så god at anbefale mig til lord Curberry, og jeg har nu været hos ham i en måned."

"Jeg lykønsker både Dem og lord Curberry. Sir Charles sagde altid, at De var en udmærket sekretær." Dan standsede, mens Penn bukkede anerkendende for komplimenten, og han kastede et skarpt sideblik på manden. "Ved De, hvad jeg tænkte på, da jeg stod bag ved Dem i trængslen, mr. Penn?" spurgte han pludselig og temmelig udiplomatisk, hvis han ønskede at få sandheden at vide.

"Nej," sagde sekretæren med synlig overraskelse. "Nej, mr. Halliday, hvor kan jeg gætte Deres tanker?"

"Jeg tænkte på Deres afdøde principals mord," sagde Dan lige ud.

Penn blinkede og gyste. "Det er frygteligt at tænke på," bemærkede han sagte. "Jeg kan næppe få det ud af mine egne

tanker. Jeg antager, at synet af mig mindede Dem om forbrydelsen, mr. Halliday?"

"Næppe, siden jeg var bag ved Dem og ikke genkendte Dem, før De vendte Dem om," svarede Dan roligt, og den anden syntes forbavset.

"Hvorledes –" begyndte han, men blev straks afbrudt.

"Det var Deres parfume."

"Parfume!" gentog Penn nervøst, men åbenbart endnu forbavset. "Jeg forstår ikke rigtig, hvad De mener, mr. Halliday. Jeg holder meget af parfume og bruger meget af det."

"Det mærker jeg," sagde Dan. "Men hvor har De fået denne særlige parfume, som De nu bruger, om jeg må være så fri?"

Der var noget i hans tone, som ærgrede sekretæren, for han standsede pludselig. "Jeg ved ikke, hvorfor De kritiserer min smag, mr. Halliday," sagde han.

"Jeg kritiserer den ikke, bliv blot ikke fornærmet. Men De lugter af en underlig parfume, som jeg sidst lugtede –" Han tav.

"De kan ikke have lugtet den noget sted," sagde Penn ligegyldigt.

"Hvad mener De med det?" spurgte Dan meget skarpt.

Penn blev ved med at gå og trak sine lyse øjenbryn sammen. "Jeg er villig til at forklare det, så snart De siger mig, hvorfor De taler om den duft."

"Fordi den er så stærk, at enhver måtte lægge mærke til den," svarede Halliday.

"Å," Penns ansigt klarede op – "nu forstår jeg det. De synes godt om den parfume og ønsker at få noget af den."

Halliday var ved at nægte det med indignation, da han pludselig skiftede sind, fordi han så en chance for at få noget at

vide. "Kan De da skaffe mig noget af den?"

"Nej," svarede Penn roligt; "det kan jeg ikke. Dette er en særlig parfume, der kommer fra Sumatra. Jeg har en fætter dér, som ved, at jeg holder meget af parfumer, og han har sendt mig en eneste flaske."

"Kan jeg ikke købe den nogen steder?"

"Nej, den er ikke til at få i England," sagde Penn kort.

"I så tilfælde," sagde Halliday langsomt, "er det sælsomt, at jeg har lugtet den lugt ved sir Charles' klæder etter hans død."

"Har De det?" Penn så forundret ud. "Det er umuligt. Sir Charles hadede parfumer, og jeg kunne aldrig benytte denne før om aftenen, når jeg forlod ham."

"Brugte De den på mordaftenen?"

"Ja, naturligvis. Jeg benyttede den hver aften, når jeg forlod sir Charles. Den aften sendte han mig bort med min sædvanlige bunke breve. Jeg skulle ikke have set ham før den næste morgen, derfor benyttede jeg parfumen som sædvanlig."

"Men hvorledes kunne så sir Charles' klæder blive gennemtrængt af duften?"

"Det er jeg ikke i stand til at sige. Hvorfor spørger De?" Penn vendte et forfærdet ansigt om imod Dan og så mere gul ud end nogen sinde. "De mistænker vel ikke mig for at holde noget tilbage for politiet, der kunne lede til morderens opdagelse?"

"Spørg Dem selv, mr. Penn," sagde Dan koldt. "Jeg, assistent Tenson og mr. Durwin lagde mærke til denne duft ved den døde mands klæder, og jeg har ikke noget imod at sige Dem, at politiet betragter dette som et slags spor."

"Et spor til hvad? Til mig? Det må det være, siden ingen andre end jeg ejer denne parfume. Jeg kom ganske vist ind i

biblioteket, da mr. Durwin kaldte på mig, og jeg hjalp med at sørge for sir Charles. Da jeg var stærkt parfumeret, er det ikke umuligt, at der er blevet hængende, en svag duft ved min principals klæder. Jeg synes," sluttede Penn i en værdig tone, "at det er den rigtige forklaring. De er gået forkert i byen, mr. Halliday."

"Det tror jeg virkelig selv, at jeg er," sagde Dan ganske godmodigt, "men De må tilgive mig, mr. Penn. Mr. Tenson var enig med mig i, at fluen og duften betød noget i denne sag."

"Fluen ved jeg intet om," sagde sekretæren bestemt, "men denne parfume kan ikke fås i England, og sir Charles' klæder kan kun have fået duften fra mig. Hvis assistent Tenson mistænker mig –"

"Nej, nej, nej!" afbrød Halliday ham hurtigt. "Jeg forsikrer Dem for, at han ikke gør det."

"Det ville han, hvis De fortalte ham om vort hemmelige møde," svarede Penn, idet de gik ind i Piccadilly Circus, "og da jeg ikke kan lide, at der blot hviler den mindste mistanke på mig, mr. Halliday, – for mit gode navn er min rigdom – vil jeg gå hen og tale med ham og forklare det hele. Hvis han ønsker det, skal jeg gerne give ham den flaske, som min fætter sendte mig fra Sumatra, og jeg skal aldrig mere bruge den parfume. Jeg kan ikke lide en sådan fornærmelig mistanke."

"Gør ikke en flue til en elefant," sagde Dan tørt, "hvis jeg har såret Deres følelser, beder jeg om undskyldning."

"Jeg modtager kun Deres undskyldning på den betingelse, at De modtager min forklaring."

Dan lo indvendig af Penns værdighed, men han svarede straks: "Å ja, for hvis jeg ikke modtog Deres forklaring, gjorde

jeg ingen undskyldning. De har sandsynligvis ret, siden duften må være kommet på sir Charles' klæder fra Deres. Det spor, som vi troede at finde, er gået op i røg."

"Men synes De ikke, at jeg skulle tale med assistent Tenson og give ham en forklaring?"

"Det behøves ikke," forsikrede Dan ham beroligende. "Hvis politiassistenten siger noget om duften, skal jeg forklare ham det; og når alt kommer til alt, var det mig, der lagde mærke til parfumen."

"Bryder De Dem om at få det, der er tilbage i flasken?" spurgte Penn, der blev beroliget af denne åbenhjertige undskyldning.

"Nej tak, jeg bruger aldrig parfume. Jeg hader det."

"Det gjorde sir Charles også," sagde Penn og så på Dan med et intetsigende blik. "Gud ved, om han ikke mistænkte mig for at kunne lide det. Hvis han havde opdaget, at jeg var parfumeret på denne måde, havde han sparket mig ud."

"Man må håbe, at Curberry ikke har den samme afsky," sagde Dan, der, da han havde fået alt at vide, hvad han ville, ønskede at slippe bort fra dette kedsommelige selskab.

"Nej, det har han ikke," sagde Penn, "han er meget venlig imod mig. Jeg antager, at han skal giftes med miss Moon?"

"Så antager De forkert. Det skal han ikke," sagde Halliday brutalt.

"Han elsker hende inderligt," påstod sekretæren med et ondskabsfuldt glimt i sine lyse øjne.

"Farvel!" svarede Dan kort, da han ikke ønskede at diskutere den sag. Han var ved at dreje ned ad regent Street, da Penn kom løbende efter ham og greb ham i armen.

"Er der nogen chance for, at den kvinde, der dræbte sir Charles, bliver fundet?"

"Nej," svarede Dan, idet han et øjeblik standsede. "Hvorfor?"

"Fordi sir Charles var god imod mig, og jeg ville gerne have, at hans død skulle hævnes. Det er kun naturligt. Politiet vil sikkert søge efter hende."

"De søger, mr. Penn, og de kan intet opdage."

"Måske kan lord Curberry opdage denne kvinde. Jeg skal bede ham om at forsøge det, og da han elsker miss Moon så inderligt, vil han gøre alt for at få sandheden at vide."

Irriteret over denne tale – for Penn vidste meget godt, at Dan og lord Curberry var rivaler – blev Dan skarlagenrød. "Jeg skal nok opdage sandheden. Lord Curberry behøver ikke at gøre sig ulejlighed."

"Hvis De opdager sandheden –" begyndte Penn tøvende.

"Hvad så?" spurgte Halliday skarpt.

"Jeg tror, at lord Curberry alligevel vil gifte sig med miss Moon."

"Hvad mener De med det?" spurgte Dan, men Penn gav intet svar. Han rystede betydningsfuldt på hovedet og trådte tilbage, og et øjeblik efter var han forsvundet midt inde i trængslen på hjørnet. Halliday ville have fulgt efter ham, for mandens sidste bemærkning syntes at antyde, at han vidste mere af sandheden, end han havde lyst til at indrømme, men der kom mange mennesker imellem ham og sekretæren, så det var umuligt at få fat på ham igen. Dan blev nødt til at gå videre alene, og han gik i dybe tanker.

Kendte Penn sandheden? Det syntes umuligt, at han kunne kende den.

Maskinskriverskens vidnesbyrd havde bevist, at han ikke havde forladt sit private værelse hele aftenen, før han blev kaldt ned af Durwin, da mordet blev opdaget. Det, Penn sagde om parfumen, syntes at være fornuftigt nok, da han sikkert havde rørt ved liget, og hvis han havde lugtet så stærkt af parfumen, som han gjorde i dag, var det ikke så mærkeligt, at lugten var trængt ind til den døde mands klæder. Duften af denne Sumatra-parfume havde holdt sig i over tre timer, for først så lang tid efter at døden var indtrådt, havde Dan set liget, og han havde endnu mærket duften. Men på den anden side kunne Halliday ikke se nogen grund til at tvivle om Penns beretning, og han kunne godt forstå, hvorledes han ved sir Johns mellemkomst var blevet lord Curberrys sekretær. Kun sekretærens sidste bemærkning var underlig. Hvorfor havde han sagt, at hvis sandheden blev opdaget af Dan, ville lord Curberry blive gift med Lillian, når, så vidt han selv vidste det, hans eget ægteskab med Lillian var afhængigt af, om han opdagede sandheden? Han kunne intet svar finde på dette spørgsmål, og han besluttede halvt om halvt at følge efter Penn til hans ny principals hus for at afæske ham en forklaring. Men da han vidste, at Curberry ikke kunne lide ham, besluttede han at lade sagen bero og kun meddele Laurance, hvad han havde hørt.

I de næste fire eller fem dage besørgede Dan sine forretninger på en rolig og bestemt måde og tænkte så lidt som muligt på Lillian. Han skrev ikke en gang til hende eller besøgte hende, da han ønskede at koncentrere hele sin opmærksomhed på at opdage sandheden om Moons mord. Hvis han tænkte på kærlighed og Lillian, kunne han sikkert ikke samle sine tanker

om de nødvendige undersøgelser. Og det var meget nødvendigt, hvis han ønskede at blive gift med den unge pige. Han var sikker på, at sir John havde i sinde at narre ham på en eller anden måde, men hvis han fandt den falske mrs. Brown og løste gåden, blev han nødt til af ren retfærdighed at tillade ægteskabet. Det var heroisk af Halliday at vende sine tanker bort fra den elskede, og det var ingen let sag for ham, der var så dybt forelsket. Men han indså nødvendigheden af det og foresatte sig, at han mandigt ville udholde pinen for den fremtidige lykkes skyld. Om Lillian så tingene i det samme lys, eller om hun var fornærmet over hans forsømmelse, vidste han ikke, da han intet hørte fra hende, og der kom heller intet brev fra mrs. Bolstreath. Dan var ganske vist blevet puffet ud af hendes liv af hendes onkel, men det var hans egen fornuft, der holdt ham ude af det – for øjeblikket i det mindste. Kærligheden fordrer sine martyrer, og Dan var blevet en af dem. Ved at handle således udfoldede han mere kærlighed til hende, end han havde gjort nogen sinde før.

Imidlertid spildte Laurance ikke tiden, men offentliggjorde sit brev, der handlede om Moons gådefulde død. Da *The Moment* og dets ekstraudgave havde stor udbredelse, og da det var en årstid, der var mager på nyheder, vakte brevet stor diskussion. Det var meget foruroligende for dem, der elskede lovlighed og orden, da det dristigt meddelte, at der eksisterede en bande af forbrydere, som Med koldt blod benyttede sine medlemmer til at slå folk ihjel. Brevet henledte opmærksomheden på fluen – som var kunstig – der sad på sir Charles' hals i nærheden af det forgiftede sår, og erklærede, at den var selskabets symbol. Duften blev ikke nævnt, da Dan havde forklaret, hvad Penn

havde sagt, og Laurance havde modtaget forklaringen som gyldig. Men der var nok i brevet til at forfærde de mest rolige mennesker, særlig når brevskriveren henledte opmærksomheden på forskellige hemmelighedsfulde mord og antydede, at disse var begået af folk, der hørte til denne bande. Endelig sluttede Freddy sit brev med at sige, at Moon vidste noget om banden og havde sendt bud efter en mand fra Scotland Yard – uden at nævne navnet – for at forklare ham hele sagen, at den falske mrs. Brown var et medlem af banden, der havde sendt hende for at myrde sir Charles, og at hun kun alt for godt havde udført sit onde hverv. En efterskrift opfordrede enhver person, der vidste noget om, at en kunstig flue var blevet fundet på et lig, til at aflægge sit vidnesbyrd. To dage efter var bladet fyldt med breve fra forskellige mennesker, og sagen blev meget diskuteret. Nogle af brevskriverne lo ad den idé, at et sådant selskab skulle eksistere i et civiliseret land som England, mens andre udtrykte uro og spurgte, hvad politiet bestilte, at de ikke arresterede forbryderne. Disse sidste glemte øjensynlig fuldstændigt, at ingen vidste, hvor bandens hovedkvarter var, og at brevet fra mr. Laurance var et forsøg på at udgranske mysteriet. Tre eller fire af brevene henledte opmærksomheden på hemmelighedsfulde forbrydelser, hvis udøvere ikke var kendte. Der var et tilfælde, hvor en ung pige var fundet død på Brighton jernbanelinjen i nærheden af Redhill, og som måtte være blevet kastet ud af toget. Så var der en, der skrev om en gnier i East End, der var blevet kvalt, og en anden mindede om en velkendt filantrop, der var fundet druknet. Og endelig kom der en del breve, der handlede om mord på børn.

Men kun i et tilfælde var der fundet en flue på ofret, og det var, da en skolelærerinde var blevet stukket ihjel, mens hun lå og sov i sin seng. Morderen var både gået ind og ud ad vinduet, og offerets moder, der skrev brevet, havde fundet fluen på sin datters kind. Hun havde den gang ikke tænkt videre over det, men havde fjernet insektet. Men da hun havde hørt tale om fluen på sir Charles' hals, huskede hun på det. Det viste sig også, at lærerinden, hvis hun havde levet, skulle have arvet en stor sum penge. Det var denne sidste omstændighed, der antydede, at den unge pige var blevet myrdet, for at en anden kunne arve pengene. Men alle brevene var meget ubestemte og kunne ikke give nogle oplysende enkeltheder. Alt, hvad man kunne sige, var, at der var mange usædvanlige dødsfald, hvis gåder man ikke kunne opklare. Laurance, der læste alle brevene, var sikker på, at banden eksisterede, men han var mere eller mindre alene om den mening. Selv Dan tvivlede.

"Det synes underligt, at en mængde mennesker skulle slutte sig sammen til en sådan bande for at myrde. Jeg kan ikke indse deres bevæggrunde. Mange af de ofre, som er nævnt i disse breve, var fattige."

"Du synes at have forandret din mening om den sag," sagde Laurance tørt, "for da mit brev kom frem, var du overbevist om, at der fandtes en sådan bande."

"Det var kun på grund af sir Charles' bemærkninger til Durwin."

"Det var skade, at sir Charles ikke forklarede sig nøjere," sagde Freddy ærgerlig.

"Det fik han ikke tid til," svarede Dan tålmodigt, "han døde jo, før han kunne forklare sig. Men lad os altså indrømme, at der

findes en sådan bande. Hvorfor skulle medlemmerne da myrde fattige folk?"

"Man kan myrde folk af hævn såvel som for penges skyld. Og lad mig minde dig om, Dan, at fire eller fem af de ofre, der er nævnt i brevene, havde penge eller var ved at arve penge. Jeg er aldeles overbevist om," sagde Laurance og slog i bordet, "at der findes en sådan forening."

"Med hvilket formål?"

"Du er tungnem. Med det formål at rydde folk af vejen, der på en eller anden måde er generende. Husk på at der i Ludvig den Fjortendes regeringstid fandtes snese af giftblandere i Paris, som påtog sig at dræbe folk, når de blev engagerede til det. Årsagerne var hævn eller pengegriskhed, eller – eller andre grunde," sluttede Laurance ubestemt.

"Hm!" Dan strøg sig om hagen. "Det kan være, at det er, som du siger. Sir Charles blev ganske sikkert ryddet af vejen, fordi han vidste for meget."

"Om denne bande," sagde Laurance, "siden han skulle tale med Durwin om den. Jeg er sikker på, at der findes en sådan forening."

"Det sagde du før," bemærkede Halliday.

"Og jeg siger det igen. I alt fald er én ting sikker – at vi gennem disse breve har lært mange hemmelighedsfulde forbrydelser at kende."

"Men kun i et tilfælde blev fluen opdaget," indvendte Dan igen.

"Det er ikke til at undre sig over," svarede journalisten. "Det underlige er, at et så lille insekt i det hele taget blev opdaget. Ingen ville nogensinde tænke på at sætte en flue, død eller

levende, i forbindelse med døden. Lærerindens moder gjorde det ikke, før din oplevelse med fluen på Moons lig blev nævnt i mit brev. Historien med fluen er latterlig."

"Og måske betyder den intet."

"Å, det tror jeg, den gør, siden fluen på Moons hals var kunstig. Sandsynligvis var den, de fandt på lærerindens kind, også kunstig, kun har moderen ikke undersøgt den. Hvorfor skulle hun det? Jeg gad vide, om banden ikke har et bedre mærke."

"Måske mener banden, at den kunne blive opdaget, hvis den havde det."

"Hvorfor har den da i det hele taget et mærke?" bemærkede Laurance. "Hvis de absolut skal have et, burde det være noget nogenlunde fornuftigt. Hvis fluen blev stemplet på huden, ligesom den purpurfarvede bregne, var der dog fornuft i sagen. Men en flue, kunstig eller virkelig, er –" Freddy spredte sine hænder ud, for han savnede fuldstændig ord.

"Nå," sagde Dan efter en pause, "jeg ved ikke, hvad jeg skal sige, for alt er så ubestemt. Men jeg vil antage, at en sådan bande eksisterer, og du og jeg i forening vil gøre vort bedste for at udrydde den, da det er betingelsen for mit ægteskab med Lillian. Men jeg må have penge til hjælp, så jo før vi kommer nordpå og får en af Vincents maskiner med alle dens ny forbedringer, des bedre." Han gik hen imod døren, men standsede pludselig. "Jeg tror, Freddy, at du uheldigvis vil komme til at erkende sandheden af din formodning med hensyn til banden!"

"Hvad mener du?" spurgte Freddy lidt forskrækket.

"Jeg mener," sagde Dan, "at banden ved, at du er begyndt en jagt på den, da jeg antager, at medlemmerne læser aviserne. Hvis det er tilfældet, vil du være en kilde til fare for dem, ligesom sir Charles var det, og –"

"Jeg skal nok passe på mig selv," afbrød Laurance ham mørkt.

"Hvis du ikke gør det, og det værste sker," sagde Dan, "så skal jeg nok undersøge dit lig omhyggeligt for at finde fluen."

"Jeg skal nok passe på mig selv," sagde Laurance igen, "og hvis du tror, at jeg opgiver en forretning af angst for døden, så tager du fejl. Hvis jeg kan finde banden og udrydde den, vil jeg få en meget højere gage, og så kan jeg gifte mig med Mildred."

"Å, er det det, hun hedder. Mildred Vincent! Er hun smuk?"

"Du vil måske ikke synes det, siden miss Moon er dit ideal," sagde Freddy rødmende. "Mildred er mørk og høj og velproportioneret – ikke en af disse skrøbelige kvinder, min ven."

"Lillian er ikke skrøbelig," udbrød Halliday indigneret.

"Det har jeg heller aldrig sagt. Lad os kalde hende alfeagtig."

"Det er bedre. Og din Mildred?"

"Hende får du at se, når vi rejser nordpå i overmorgen."

"Det er godt." Dan nikkede taknemmeligt. "Vi tager altså op til Vincent i overmorgen?"

"Ja. Mød mig et kvarter før tolv ved Pancras station; toget går kl. tolv, og vi skifter i Thawley til Beswick, og jeg antager, at vi, hvis alt går godt – er i Sheepeak klokken seks."

"Det er godt. Men hvorfor skulle alt ikke gå godt?" spurgte Dan efter en pause.

Laurance lo. "Efter din mening vil banden forfølge mig, og da du er i selskab med mig –" Han lo igen.

"Å, jeg bryder mig ikke en smule om banden, ikke mere end du," svarede Dan, idet han trak på skuldrene. "Jeg vil ikke en gang tænke på de bæster. Vi rejser nordpå for at få den maskine, der skal sætte mig i stand til at vinde de to tusind pund. Og så –"

"Og så?" gentog Laurance.

"Så skal jeg opdage sandheden, knuse banden og gifte mig med Lillian."

6. Opfinderen

Freddy Laurance åbnede sædvanligvis sin mund for at spørge, sjældent for at tale om sig selv. I journalistverdenen er man udsat for, at enhver personlig meddelelse bliver benyttet, hvis den anses for værdig til at fremkomme på tryk. Derfor fandt den unge mand, at det var bedst at spare på personlige enkeltheder, og da han havde gjort denne opdagelse, passede han på at tie stille om de ting, der angik hans private liv.

Denne tilbageholdenhed, der var nyttig i forretninger, men ganske nødvendig i venskab – særlig når venskabet havde noget at gøre med Dan Halliday – var blevet en sådan vane hos Laurance, at han talte meget lidt om sin kærlighedshistorie. Da Dan var en medfølende sjæl i alle kærlighedssager, og da han holdt meget af sin ven Freddy, følte han sig fornærmet over at blive lukket ude fra hans fortrolighed på denne måde. Derfor søgte han at lokke Freddys kærlighedshistorie ud af ham, mens de to var i toget på vejen til Sheepeak.

"Hvor har du truffet hende?" spurgte Dan pludselig, da de havde en kupé for sig selv, og han havde gennempløjet ikke alene aviserne, men også magasinerne.

"Hende?" gentog Laurance, der sad ganske roligt og røg med fødderne på det modsatte sæde. "Hvilken hende?"

"Den rigtige hende. Den eneste kvinde i verden for dig."

"Å, vrøvl!" Freddy rødmede og så forlegen ud.

"Er det? Måske har du ret!" og Dan begyndte at nynne en lille amerikansk sang, der hed: "Gud ved, hvem der kysser hende nu."

Dette gjorde indtryk på Laurance.

"Det gør ingen. Jeg kan stole på hende."

"Stole på hvem?" spurgte Dan uskyldigt.

"Den person, som du nævnede, miss Vincent, Mildred."

"Nævnede jeg hende? Nå, nu, da du siger det, kan jeg huske det. Gamle dreng, vi er de bedste venner af verden, men denne vane, du har, med at holde din forbistrede mund, tager på mine nerver. Åbn dit hjerte for mig, jeg er rede til at høre efter."

Han lænede sig tilbage med et smil.

Freddy betænkte sig ikke længere, men kom frem med alle enkeltheder. Da han vidste, at han kunne stole på Dan, begyndte han at synes, at det kunne være dejligt at udøse sit hjerte for ham: "Hun er den sødeste pige i verden," således begyndte han.

Dan trillede tommelfingre. "Det siger vi alle sammen. Der er nu Lillian –"

"Mildred! Det er hende, vi taler om." Freddy talte meget hurtigt, for at hans ven ikke skulle afbryde ham. Siden Dan ønskede hans fortrolighed, skulle han få den på den grundigste måde. "Mildred er en engel, og hendes onkel er et gammelt bæst."

"Ja!" sagde Halliday overbevisende, "det tænkte jeg også om sir Charles, når han afbrød private samtaler mellem Lillian og mig. Jeg er af samme mening med hensyn til sir John Moon, fordi –"

"Ja, jeg ved, hvad du mener med "fordi". Men med hensyn til Mildred –"

"Som er en engel, ja?"

"Jeg traf hende for et år siden i London – i Regent Street, for at være nøjagtig. Der var en laban, der talte til hende uden at være forestillet for hende, så henvendte han hun sig til mig, og jeg gav ham en lussing. Så fulgte jeg hende hjem –"

"Til Hillshire?" lo Dan.

"Vær nu ikke fjollet. Jeg fulgte hende til Hotel Guelph i Jermyn Street, hvor hun og hendes onkel boede. Onklen påskønnede den tjeneste, jeg havde gjort hans niece, og han bød mig velkommen, særligt da han opdagede, at jeg var journalist og kunne skrive om hans maskiner. Af en opfinder at være havde han udmærket begreb om forretninger."

"Da opfindere for det meste er narre, så gjorde du visit den næste dag for at se, hvordan miss Vincent boede."

Freddy kastede et forbavset blik på Dans mørke ansigt. "Hvor kunne du gætte det, Halliday? Ja, det gjorde jeg, og jeg kom udmærket ud af det med Salomon Vincent."

"Du kom utvivlsomt endnu bedre ud af det med niecen," mumlede Dan ondskabsfuldt.

"Det kan du jo gerne sige," sagde Laurance rødmende.

"Ja, det siger jeg," sagde Dan bestemt. "Jeg ved det af personlig erfaring."

"Altså, kort sagt, jeg så en hel del til dem i byen, jeg tog dem med ud til middag og skaffede dem teaterbilletter, og jeg blev for hver dag mere og mere forelsket. Så indbød Vincent mig til Sheepeak for at se på hans maskiner, og jeg skrev flere artikler om dem i *The Moment*."

"Å, jeg syntes nok, at jeg kunne huske Vincents navn. Jeg læste de artikler. Men du nævnede ikke niecen."

"Fæ!" sagde journalisten foragteligt, "var det rimeligt? Nå, det er hele historien. Jeg har været flere gange i Sheepeak, og Vincent kan godt lide mig."

"Så godt, at han vil have dig til nevø?" spurgte Dan tankefuldt.

"Nej, gid pokker havde ham. Han siger, at Mildred er nødvendig for ham som husholderske, og han vil ikke tillade hende at gifte sig med mig. Hun er sådan en god pige, at hun adlyder sin onkel, fordi han har opdraget hende, da hendes forældre døde, og har været en fader for hende."

"En kedelig roman og en milelang bejlen. Hvor længe skal den utilfredsstillende tingenes tilstand vare, min dreng?"

"Det ved jeg ikke," svarede Freddy sørgmodigt. "Måske til hendes onkel dør."

"Lad os håbe, at han vil himle snart," sagde Dan muntert; "men vær blot ikke modfalden, jeg er sikker på, at det nok alt sammen kommer i orden. Jeg vil danse ved dit bryllup, og du skal danse ved mit. For resten er det ikke nødvendigt at tale til Vincent eller hans niece om dit og mit forsøg på at opspore denne bande."

"Nej, naturligvis ikke. Den sag nævner vi slet ikke. Jeg taler kun om private sager, og du er kommet med mig til Sheepeak for at få en maskine, så du kan forsøge på at vinde flyvningen fra London til York."

"Ja. Og Mildred, tal om hende, gamle ven. Jeg ved, at du dør af længsel efter at fortælle mig, hvilken engel hun i virkeligheden er. Dys mig i søvn med en beskrivelse af hendes fuldkommenheder."

Et forlangende, som Freddy, nu da isen var brudt, var fuldkommen villig til at opfylde. Han beskrev Mildreds udseende med en tilbeders rigdom på enkeltheder, talte om hendes mange gode egenskaber, citerede hendes ord, roste hendes talenter og underholdt på denne måde sin ven – og på samme tid sig selv – på hele vejen til Thawley. Dan lukkede sine øjne og hørte efter, mens han røg på sin pibe. Af og til sagde han et ord, men det meste af tiden tav han og lod Laurance snakke om sin elskedes fuldkommenheder. I al hemmelighed tænkte han, at de ikke på nogen måde kunne sammenlignes med Lillians.

Ved den store fabriksby Thawley forlod de rejsende hovedlinjen og gik over på en anden perron, hvor de steg op i lokaltoget til Beswick. Denne by lå ved foden af en høj, der fra øverst til nederst var bevokset med træer, der for øjeblikket var mere eller mindre bladløse. Laurance underrettede sin ven om, at der lå et forfaldent kloster i skoven, og fortalte ham om flere interessante steder, for han var vel kendt med lokaliteterne. I Beswick tog de en vogn og kørte op ad en lang stejl vej, indtil de standsede ved hotellet i Sheepeak, en stenbygning med tykke mure og et skifertag.

Værtinden, en mager, alt andet end køn kvinde, kom ud døren og smilede på en måde, der skulle være elskværdig, da hun så Laurance. "Å, der er De igen," sagde hun.

"Ja, mrs. Pelgrin, og jeg har bragt en ven med. Vi bliver her tre eller fire dage. Vi vil gerne have to soveværelser, en dagligstue og aftensmad straks."

"Det skal De få," svarede mrs. Pelgrin.

"Og prisen er vel et pund for os hver i de fire dage?" spurgte Freddy.

"Med ti shillings ekstra for dagligstuen," svarede mrs. Pelgrin.

"Å, vist ikke, nej."

"Jeg kan ikke have Dem for mindre."

"Nå," sagde Dan og trak på skuldrene, "hellere end at stå her og parlamentere i kulden, vil jeg betale de ekstra ti shillings."

"Koldt! Kalder De det koldt?" spurgte mrs. Pelgrin fuld af foragt. "Koldt!" Hun gik i forvejen gennem en korridor ind i et stort hyggeligt værelse: "Vil dette passe for Dem?"

"Det er udmærket, mrs. Pelgrin," sagde Freddy, idet han kastede sig ned på en glat hestehårssofa – "og aftensmaden."

"Den skal De få, når den er færdig, hverken før eller senere," svarede hun og gik ud af stuen. "Er det koldt?" Hun lo hæst.

"Hør en gang, Freddy," bemærkede Halliday, "hvorfor er denne gode dame så gal i hovedet?"

"Det er hun ikke. Mrs. Pelgrin er ganske indtaget i mig. Jeg har boet her så ofte."

"Indtaget i dig," lo Dan. "Du gode Gud, hvorledes taler hun så til dem, hun ikke er indtaget i?"

"Det er nordisk djærvhed. Hun er ærlig –"

"Men uhøflig. De to ting hører sammen hos mange mennesker. De tror, at de vil blive taget for skurke, hvis de er nogenlunde høflige."

"Mrs. Pelgrin er en usleben diamant," protesterede Laurance.

"Jeg kan bedre lide slebne ædelstene. Men nu er vi her, og her spiser vi, hvis den elskværdige dame vil komme med noget aftensmad. Så går jeg i seng, ellers gaber jeg mine kæber af led."

"Men klokken er først lige seks; jeg vil gerne have dig med op at tale med Vincent i aften – nu i aften."

"Gå selv op til den smukke Mildred," mumlede Dan søvnigt. "Jeg vil nødig være tredje hjul til vognen. Jeg går i seng." Og trods Laurances indvendinger gik han i seng efter en kort kamp med mrs. Pelgrin om at få ild i kakkelovnen i soveværelset. Han sagde, at han ville have det, mens værtinden erklærede, at det var unødvendigt.

Endelig fik Dan sin vilje, og da ilden blussede, sagde mrs. Pelgrin godnat.

"Men De er en skrækkelig svækling," sagde hun til sin gæst, idet hun gik ud og smækkede døren i efter sig, mens hun mumlede en bemærkning om folk, der var forfrosne.

"Dette vejr bliver uden tvivl betragtet som tropisk her," mumlede Dan, mens han gik i seng, og han lå og lo ad mrs. Pelgrins væsen, indtil han faldt i søvn.

Den næste morgen vækkede Laurance ham klokken otte, og Dan brummede over at skulle stå op, skønt han var overbevist om, at han havde sovet i tolv timer. Men et koldt bad kvikkede ham snart op, og han kom ud i dagligstuen med en udmærket appetit til morgenmaden. Mrs. Pelgrin bragte den ind og spøgte igen over kulden, som hun mente, at svæklingen, således kaldte hun Dan, følte meget stærkt. Laurance talte om Mildred, der var blevet meget glad over at se ham, men hun sagde beklagende, at hun ikke troede, at han kunne få den maskine, han søgte.

"Hvorfor ikke?" spurgte Halliday, idet han tændte sin pibe og drak sin tredje kop kaffe ud. "Vincent ønsker vel at få sine aeroplaner ud i verden, ikke sandt? Og hvor han få en bedre

chance, end når en erfaren flyver som jeg flyver med hans sidste opfindelse fra London til York?"

"Vincent er en løjerlig fisk, det er alt, hvad jeg kan sige," svarede Laurance.

"Nå, du kan vel hverken sige mere eller mindre. Når du vil, kan vi gå hen og se lidt på den løjerlige fisk i sin dam."

"Klokken elleve da."

"Det er udmærket, så kan jeg tale med onklen og du med niecen. Det er en ærlig deling af arbejdet."

Laurance gik villigt ind på dette arrangement, som Dan var sikker på ville blive gennemført, da han så, at hans ven var meget forelsket. Bagefter gik de to ud og så på landskabet. Sheepeak lå højt. Landsbyen bestod af en temmelig stor samling solide stenhuse, omkring hvilken hederne strakte sig mod nord, syd, øst og vest. Fra det sted, hvor de stod, kunne de se de grønne, dyrkede marker, lyngens purpurfarvede blomster og det azurblå skær over de fjerne bjerge.

"Jeg føler mig som et sandkorn i Saharas ørken," sagde Dan sukkende.

"Hvordan er den fornemmelse at føle sig som et sandkorn," spurgte Laurance tørt, for han havde ikke megen fantasi.

"Kun en digter kan forklare det, Freddy, og du er meget jordisk."

"Jeg har aldrig vidst, at du var et geni," sagde Laurance.

"Du har endnu meget at lære," svarede Dan bebrejdende, "og da klokken er nær ved elleve, var det vist bedst, om vi begav os til Vincent."

Freddy var enig med ham. De gik uden om landsbyen og stod pludselig ved et lille hus med gule stenmure dækkede med

slyngplanter, som lå i en have. En lav stenmur skilte den fra landevejen, og de gik ind ad en flisegang til en beskeden dør. Bag ved huset lå der store skure af træ med tage af galvaniseret tin. Dette var Vincents værksteder, hvor han byggede sine maskiner og gemte dem for nysgerrige øjne. Markerne bagved var dyrket som store plæner, hvorfra aeroplanerne startede for at flyve over høje og dale til beboernes undren.

Mildred modtog dem i den lille dagligstue, der omtrent var af størrelse som en dukkedagligstue, og hun sagde at hun var glad ved at gøre mr. Hallidays bekendtskab. Hendes onkel, sagde hun, havde travlt i sit værksted, men han ville tage imod gæsterne om en halv time. Mens hun forklarede dette, betragtede Dan hende, og han måtte indrømme, at hun virkelig var en meget elskværdig og nydelig ung pige, skønt hun ikke kunne måle sig med Lillian. Men Dan brød sig ikke om høje damer med olivenfarvet teint, blå øjne, mørkt hår og et melankolsk udtryk i ansigtet. Mildred – det navn passede til hende – var alt for høj efter hans smag, der gik mere i retning af små, gyldenhårede, alfeagtige kvinder. Frøken Vincent så alvorlig og tankefuld ud, og skønt hendes smil var meget indtagende, smilede hun meget sjældent. Det forekom Dan, at hendes ensomme liv på disse heder i selskab med hende tavse onkel havde gjort den unge pige alt for alvorlig for sin alder. Men om smagen kan man ikke diskutere, og Dan kunne ikke nægte, at Freddys lys, nordiske udseende stod godt til den unge dames mørke fremtoning. De var i sandhed et smukt par, men noget for højtideligt af udseende og karakter for Dan.

"Finder De det ikke kedeligt her, miss Vincent?" spurgte Halliday.

"Kedeligt!" gentog hun, idet hun så på ham med sine mørke, lidt sørgmodige øjne, "nej, slet ikke. Jeg har meget at bestille. Vi har kun en tjenestepige, og jeg tager del i det huslige arbejde. Min onkel er ikke let at tilfredsstille, og han er meget vanskelig med hensyn til mad. Han beskæftiger også et vist antal arbejdere, og dem skal jeg betale hver lørdag. Jeg besørger hele den finansielle del af min onkels forretning."

"Er det en forretning eller et lune, en kæphest?" spurgte Dan ærbødigt. Han følte sig meget imponeret af miss Vincents mange beskæftigelser.

"Det er måske mere det sidste end det første," svarede Mildred smilende ad hans ærbødige udtryk. "Onkel Salomon bryder sig i virkeligheden ikke om offentlighed. Hans mål er at konstruere en fuldkommen maskine, og han opfinder og forbedrer altid og tænker på nye udveje til at besejre luften."

"Hans maskiner er jo dog blevet prøvet af andre mennesker," bemærkede Freddy.

"Å jo, og med stort held. Men onkel læser ikke en gang aviserne for at se, hvad der bliver sagt om hans aeroplaner, skønt han altid er ivrig efter at læse om, hvad andre opfindere foretager sig, og har stor interesse for kapflyvninger over Kanalen og over Alperne fra den ene by til den anden. Men han er optaget af sine egne planer og arbejder i mere end tolv af døgnets fireogtyve timer på at fuldkommengøre sine maskiner. Offentligt bifald eller offentlig belønning bryder han sig ikke om, mr. Halliday, det er kun arbejdet selv."

"Det er det sande genis ånd," sagde Dan bifaldende. "En sådan mand er sikker på at nå sit mål."

"Han når aldrig sit mål," sagde miss Vincent roligt, "for så snart han når frem på et punkt, betragter han det kun som et hvilested, hvorfra han kan gå videre til et nyt mål. Han bryder sig hverken om mad eller drikke, klæder, politik eller fornøjelser eller noget af alt det, som almindelige mennesker kæmper for. Hans maskine optager alle hans tanker."

"Lykkelige menneske. At have et stort mål og at kunne arbejde for det mål, er ethvert menneskes sande lykke. Jeg glæder mig til at tale med ham."

"Han taler ikke meget, mr. Halliday."

"Det gør et menneske, der er optaget af en eneste idé sjældent," svarede den unge mand. "Men jeg håber, at han vil lade mig få en maskine til denne kapflyvning. Jeg kan håndtere enhver aeroplan, når den først er blevet mig forklaret, og Freddy siger, at Deres onkels maskiner har mange forbedringer."

"Jeg er ikke sikker på, at han vil lade Dem få en maskine," svarede Mildred; "han er meget skinsyg og lunefuld, skal jeg sige Dem."

"Som alle opfindere," mumlede Laurance, idet han rejste sig. "Lad os gå til ud ham."

"Ja," svarede Dan, idet han også rejste sig, "og så må De tage Freddy med Dem og lade mig tale med Deres onkel. Jeg skal nok på en eller anden måde få det, jeg vil have."

Mildred lo og gik i forvejen ud af huset ad en bagdør. "Det er ikke et let hverv, De har foresat Dem," sagde hun tvivlende, "her er værkstederne og bygningerne, hvor maskinerne står, og derovre er onkel Salomon."

Bygningerne så plebejiske og grimme ud med deres rå trævægge. Det måtte have kostet en del at bygge dem i denne egn, hvor alle huse var af sten, og træ var forholdsvis sjældent. Vincent måtte være velhavende, tænkte Dan, at han kunne tillade sig en så dyr kæphest. Han kunne jo nok vinde en præmie ved kapflyvningerne, og hvis han var heldig kunne han også sælge en maskine; men efter hvad Mildred sagde, lod det til, at hendes onkel havde en opfinders sande skinsyge og ikke ønskede at lade sine elskede maskiner komme ud af sine hænder, hvis han kunne undgå det. At bo på denne store hede, arbejde på sine opfindelser og eksperimentere med sine idéer var nok for Salomon Vincent. Han trængte ikke til verdens bifald og belønninger. For at udføre sine planer, måtte han sikkert have en privat formue, som ikke kunne være så meget lille.

"Onkel, her er mr. Laurance og mr. Halliday," sagde Mildred, idet hun forestillede de to unge mænd, skønt Laurance ikke behøvede at nævnes.

Men Vincent var som de fleste opfindere distræt, og det tog et helt minut, før han genkendte Laurance, som han havde set den foregående aften.

"Mr. Laurance og mr. Halliday," sagde han ligegyldigt, idet han vendte sig bort fra den arbejder, han havde talt med – "ja naturligvis, De forstår Dem på propellen, Quinton," tilføjede han, idet han genoptog sin samtale med arbejderen, "der må straks ses til den." Og mens han helt glemte selskabet, vedblev han med at give sine instrukser, indtil manden gik til sit arbejde, og Mildred berørte sin onkels arm.

"Dette er mr. Laurance og mr. –"

"Ja, naturligvis, jeg ved, at det er mr. Laurance," sagde mr. Vincent, "tror du, at jeg er blind? Hvordan går det, Laurance? For De ved vel, jeg har travlt."

"Og dette er mr. Halliday, som gerne vil have en maskine," vedblev Mildred overtalende.

"Følg efter ham, så taler han med Dem," sagde Mildred hurtigt, "jeg skal blive her med Freddy, da onkel ikke kan lide mange mennesker omkring sig."

"Han er ikke let at komme ud af det med," sukkede Dan. "Det kan jeg se." Men han fulgte den unge piges råd og gik ind i skuret efter den unådige opfinder og overlod de to elskende til at gå tilbage til dagligstuen, hvilket de straks gjorde. Laurance spildte ikke tiden, da de øjeblikke, han kunne tilbringe sammen med Mildred, var sjældne og ikke lette at opnå.

Dan gik ind i skuret, han stod lidt og betragtede Vincent, der var ved at undersøge nogle ting henne ved vinduet. Manden var uordentligt klædt i en lurvet blå dragt, og han syntes at bryde sig meget lidt om sit personlige udseende. Han lagde endnu en gang mærke til hans uplejede hår og skæg og hans temmelig rynkede gule hud, idet han gik hen til ham. Vincent så op, som om han vågnede af en drøm, og Dan mødte et blik fra to meget skarpe mørke øjne, hvis udtryk var alt andet end elskværdigt.

"Hvem er De og hvad vil De?" spurgte han.

"Mit navn er Halliday. Jeg er lige blevet forestillet for Dem af Deres niece."

"Min niece skulle have mere fornuft end at lade Dem komme her," udbrød opfinderen vredt. "De kommer for at udspionere mine idéer og stjæle dem."

"Jeg forsikrer Dem for, at det ikke er min hensigt," sagde Dan tørt. "Jeg er ikke et geni som De."

"Så meget mere grund er der for Dem til at benytte Dem af min erfaring," svarede Vincent, på ingen måde blødgjort af komplimenten.

Halliday lo. "Det ville ikke nytte mig det mindste, mr. Vincent, jeg kan håndtere en maskine, men jeg kan ikke sætte den sammen."

"Hvem har fortalt Dem om mig?" spurgte Vincent mistænksomt.

"Laurance."

"Han er en næsvis tosse."

"Det kan der nu være to meninger om," sagde Dan muntert.

"Jeg vil ikke have ham, og jeg vil ikke have Dem, og jeg vil slet ingen have her. Hvorfor kommer De og forstyrrer mig, når jeg ikke vil have Dem?"

"Fordi jeg må tænke på mig selv. Se her, mr. Vincent," tilføjede Halliday med indsmigrende stemme, for han så, at det var nødvendigt, at han føjede denne dygtige mand som et barn, "der skal finde en kapflyvning sted fra London til York om en høj præmie, der gives af *The Moment*, det blad, som Laurance arbejder ved, og jeg vil gerne deltage, men min maskine er ikke så god, som jeg gerne ville have, at den skulle være. Jeg har hørt, at De har foretaget flere forbedringer, både med hensyn til hurtighed og til en lettere styring af aeroplaner. Lad mig få en af Deres sidste, og jeg skal dele prisen med Dem. Den er to tusind pund, ved De nok."

"Jeg bryder mig ikke om penge," svarede Vincent kort.

"Det lykønsker jeg Dem til," sagde Dan roligt, "og dog må De have brug for store summer for at bygge maskiner. De må være rig. Er De rig?"

Vincent blev mørkerød og så på en underlig måde over skulderen, som om han ventede at finde nogen bag ved sig. "Pas Dem selv," sagde han med hård stemme og undertrykt raseri, "enten jeg er rig eller fattig, bliver det min sag. De skal ikke have en af mine aeroplaner. Gå Deres vej."

Dan gik sin vej, men mens han gik, spekulerede han på, hvorfor manden var så vred og forvirret. Han syntes ganske forskrækket over det simple spørgsmål, han havde stillet ham.

7. Eneboer-damerne

Dan var ikke af naturen mistænksom, men siden han havde påtaget sig en opdagers arbejde, var han blevet det. Småting, som han ikke før ville have lagt mærke til, tiltrak sig nu hans opmærksomhed, ja, han så alle vegne spøgelser ved højlys dag, og mens han gik tilbage til huset, tænkte han på Vincents blik over skulderen, der tydede på nervøsitet, og på hans vrede svar på det simple spørgsmål, han stillede ham. I almindelighed var han drømmende og distræt, men den retning, samtalen havde taget, havde vakt tigeren i ham, og tilsyneladende fandt han Hallidays opførsel for inkvisitorisk. Men hvorfor opfinderen havde fået den idé, det kunne Dan ikke begribe. Men da den unge mand havde grundet på det i nogle få minutter, begyndte han at tro, at han gjorde en flue til en elefant. Og hvilken hemmelighed, Vincent end havde i sit liv, hvad hans pludselig angribende holdning antydede, kunne den intet have at gøre med Dans særlige mission. Derfor slog Halliday det ud af sine tanker og gik ind i huset for at forstyrre de elskende.

"Nå, mr. Halliday," sagde Mildred, hvis kinder var røde, og hvis øjne var klare, "hvad sagde min onkel så?"

"Meget lidt, men det, han sagde, traf lige på sømmet. Han vil ikke lade mig få en maskine."

"Hvor det ligner ham," udbrød Laurance hurtigt, "men af hvilken grund?"

Dan kradsede sin hage. "Det ved jeg virkelig ikke. Det lader til, at han tror, at jeg er en sjover, der vil lære hans hemmeligheder at kende. Han kaldte dig en næsvis tosse, Fred."

"Å, det er fordi, jeg vil giftes med Mildred," svarede Freddy tørt. "Det er ganske naturligt, at mr. Vincent har noget imod en mand, der kommer for at berøve ham hans skat, så jeg bryder mig ikke om, at han skælder mig ud."

"Jeg er ikke en skat," udbrød Mildred rødmende.

"Det er du. Hvem ved det bedre end jeg, min ven."

"Du tænker for godt om mig."

"Umuligt. Du er den bedste og kæreste –."

"Stop! Stop!" Mildred dækkede sit ansigt. "Husk på, vi er ikke alene."

"Å, bryd jer ikke om mig," sagde Dan flegmatisk. "Jeg er selv forelsket, miss Vincent."

Hun nikkede forstående. "I miss Moon. Freddy har fortalt mig det."

"Har han fortalt Dem, at mit ægteskab er afhængigt af, om jeg kan finde ud af, hvem der myrdede hendes fader?" spurgte den unge mand.

"Ja, og at De må have penge til undersøgelsen."

"Hvilke penge," vedblev Laurance bestemt, "Dan må skaffe sig ved at vinde i denne kapflyvning fra London til York. Det kan gøres med en af din onkels aeroplaner, Mildred, da han har gjort vidunderlige forbedringer i deres konstruktion og –."

"Men han vil ikke give mig en maskine," afbrød Halliday ham i en fornærmet tone, "ikke en gang mit tilbud om at dele de to tusind pund fristede ham. Han er vel alt for rig?" Han kastede et spørgende blik på den unge pige.

Mildred rystede på hovedet. "Onkel Salomon er ikke rig," sagde hun roligt.

"Det må han være," påstod Dan skarpt, "ellers kunne han ikke tillade sig en så dyr kæphest."

"Mrs. Jarsell hjælper ham med penge, og desuden har han lidt selv. Men hvis hun ikke forsynede ham med penge, kunne han ikke blive ved med at bygge aeroplaner, især da han sjældent sælger nogen og helst vil beholde alle sine opfindelser for sig selv. Hans idé er, at han vil bygge et aeroplan og så sælge den til regeringen, og han tror, at hvis han tillader nogen anden at styre hans aeroplan, vil hans hemmeligheder blive for tidligt opdaget."

"Set fra den side kan jeg forstå hans indvendinger," sagde Dan, "siden der bliver stjålet flere idéer end lommetørklæder, som Balzac siger. Men mrs. Jarsell?"

"Det er en rig og temmelig excentrisk dame, som bor på The Grange," sagde Laurance, før Mildred kunne svare.

"Jeg er lige så klog som før, Freddy. Det er et underligt indfald af en dame at forsyne en opfinder af flyvemaskiner med penge. Hun må have overordentlig mange penge."

"Hun har masser af penge," indrømmede Mildred livligt; "hun har overordentlig stor indflydelse på min onkel."

"Det er ikke så underligt, når hun forsyner ham med penge," sagde Dan kynisk. "Men jeg har en idé, miss Vincent. Sæt, at vi kunne vinde mrs. Jarsells sympati?"

"For mordet?"

"Nej," svarede Halliday efter et øjebliks betænkning. "Jeg kan ikke indse nytten af at tale for meget om det. Jo mere hemmeligt Freddy og jeg kan holde vor jagt, des mere udsigt har vi til at få held med os, da banden så ikke vil være på sin post. Nej, miss Vincent, forestil mig for mrs. Jarsell som en ung,

fyrig elsker, der ønsker at tjene penge for at kunne gifte sig med sin elskede. Hvis hun er romantisk – og ni af ti gamle damer er romantiske – vil hun formå Deres onkel til at give mig sit nyeste aeroplan."

"Hvis hun beslutter sig til at hjælpe Dem, vil onkel Salomon sikkert give Dem det, De ønsker," forsikrede Mildred ham, "da mrs. Jarsell har forsynet ham med mange penge til hans eksperimenter." Hun tænkte et øjeblik, så hævede hun hovedet. "Vi skal besøge mrs. Jarsell og miss Armour i eftermiddag."

"Hvem er miss Armour?"

"Mrs. Jarsells selskabsdame og fortrolige veninde. Hun er en kær gammel én, og hun vil ganske sikkert interessere sig for Deres roman."

"Så meget desto bedre, hvis hun kan influere på mrs. Jarsell."

"Hun *kan* influere på hende, for mrs. Jarsell stoler på hende," sagde Freddy. "Å, jeg tror, du vil kunne sætte det igennem, Dan. Det er en god idé at bearbejde Vincent gennem eremit-damerne."

"Eremit-damerne," gentog Dan undrende, "en underlig benævnelse. Eremitter er sædvanligvis af hankøn."

"Mrs. Jarsell og miss Armour danner en undtagelse," sagde Laurance leende, "de er moderne repræsentanter for de to excentriske damer, der boede i Llangollen. Dem husker du nok."

"Jeg har hørt navnene," mumlede Dan tankefuldt. "De gamle damer fra Llangollen, der flygtede sammen og boede i Wales. Jeg ville gerne se dette par, der følger et så sælsomt eksempel. Hvornår skal vi gå?"

"I eftermiddag," svarede Mildred. "Jeg tror virkelig, at der kan komme noget ud af den visit, mr. Halliday. Gå De og Freddy

tilbage til *The Peacock* til middag, og så henter De mig senere – vi kan sige klokken tre. Jeg er en af eremitdamernes yndlinge, og jeg har lov til at bringe, hvem jeg vil, med til eftermiddagste. Især kønne unge mænd. Mrs. Jarsell og miss Armour holder meget af unge mænd."

"Så håber jeg, at de vil synes godt om mig," sagde Dan muntert. "Jeg skal gøre mit bedste for at bedåre dem."

"Nu må De gå, mr. Halliday, da jeg har meget at gøre, før jeg tager en time fri."

"Vincent lader dig arbejde alt for hårdt, Mildred," sagde Laurance utålmodigt, idet han tog sin hue, "du har ikke et minut, du kan kalde dit eget."

"Jeg vil kalde to timer i eftermiddag for mine egne," sagde Mildred elskværdigt og sendte de unge mænd bort i godt humør, da der var en chance for, at Dan kunne nå sit mål.

"Det er en nydelig pige," sagde Dan, da de sad ved middagen. "Jeg ville gerne giftes med hende, hvis Lillian ikke eksisterede."

"Jeg er glad over, at Lillian eksisterer, for jeg vil helst beholde Mildred."

"Jeg kan dy mig," sagde Halliday. "For jeg kan ikke lide mørkt hår. Men det kan vel ikke nytte at diskutere om det. Lad os spise og drikke, for jeg skal bedåre mrs. Jarsell og hendes hjerteveninde. Jeg skal nok på en eller måde få fat på det aeroplan."

"Vi er her jo i det øjemed," sagde Laurance, der var bestemt på at få det sidste ord, og da Dan var sulten, lod han ham få det.

The Grange, som de kom til sent om eftermiddagen, var en stor uregelmæssig bygning, bygget af gule sten, hvis farve mere eller mindre var vasket ud af regnen og brændt af solen.

Overfladen af de massive mure var sort af snavs og dækket af slyngplanter, mens tagets brede, flade sten var dækket af fugtigt, grønt mos. Skønt huset havde to etager, var det ikke videre højt, og det lå på den yderste rand af højen, der pludselig skrånede ned i dalen. Udsigten kunne have været meget smuk, men der var bygget høje huse omkring The Grange, som forhindrede ejeren i at nyde det pragtfulde landskab.

Dette skyldtes efter sagnet en yngre broder, der var gjort arveløs, og af ondskabsfuldhed havde han da bygget en hel lille landsby omkring godset for at spærre udsigten. Men de nuværende beboere brød sig ikke meget om det, for, som Mildred forklarede, miss Armour og mrs. Jarsell holdt sig mest inden døre.

"Sagen er, at miss Armour er mere eller mindre lam og sidder i en stor stol hele dagen og læser og strikker, taler og lægger kabaler," sagde Mildred, da de tre gik ind i den lille gård og befandt sig lige over for en lav dør, der var tilstrækkelig massiv til at tjene som indgang til et mausoleum.

En ældre pige i en fremmedartet, strålende skarlagenrød dragt lukkede dem ind i en temmelig mørk forhal, hvis atmosfære, der mindede om et mildt tyrkisk bad, antydede, at huset var opvarmet med varmerør, hvilket også virkelig var tilfældet. Der stod nogle udskårne kister af sort egetræ i forhallen og tre eller fire ubekvemme, højryggede stole, men væggene og gulvet var bare, og der så temmelig skummelt ud. Men da gæsterne var blevet ført gennem en lang, smal, dårligt oplyst korridor, kom de ind i en stor, lavloftet stue, der var rigt, luksuriøst og malerisk møbleret. Tjenestepigens strålende dragt passede bedre til stuen end til forhallen og korridoren, og

der var en antydning af tropisk pragt ved pigen og dagligstuen, der røbede, at mrs. Jarsell elskede farver, varme og lys. Skønt der var tre store vinduer, der vendte ud til en have, lige over for den dør, de var kommet ind ad, var det lys, der kom ind i stuen, ikke tilstrækkeligt, derfor var stuen strålende oplyst af seks lamper. Tre af disse stod i den ene ende af stuen, og tre i den anden, alle på høje metalstandere, og lyset, der skinnede gennem matte kupler, fyldte stuen med en blød pragt. Den livlige scene, som det åbenbarede, var så sælsom og uventet at finde på disse øde steder.

Hvad der gjorde mest indtryk på Dan, var den store forkærlighed for skarlagenrødt. Væggene var dækket med lyse tapeter, gulvet med et tæppe i strålende farver, og selv loftet var prydet med arabesker, skarlagenrødt på hvid baggrund. Møblerne var af sort egetræ, polstrede og betrukket med atlask af samme ildrøde farve, mens draperierne var kulsorte. Der brændte en mægtig ild i en stor kamin, der stod i en niche, og ildtangen og skovlen var messing. Der var også messinglysestager, en trefod af det samme metal, i hvilken der brændte røgelse, og der stod antikke varmebækkener på begge sider af kaminen. De fremherskende farver var således sort, rødt og gult. De stærke farver, den varme atmosfære og den svage røgelsesduft gjorde et indtryk på Dan, som om han var dumpet ned i en ondskabsfuld og farlig troldmands hule. Men det var måske kun, fordi han så pludselig kom ind i dette tropiske værelse fra den kolde luft og det dunkeltfarvede landskab.

Men hverken mrs. Jarsell eller miss Armour viste deres kærlighed til stærke farver i deres påklædning, da de begge var

klædt i kridhvidt. Mrs. Jarsell var høj og svær med et bestemt væsen, hun havde lidt maskuline ansigtstræk og mørke, årvågne øjne. Efter hendes huds bløde olivenfarve at dømme havde hun sandsynligvis haft kulsort hår, før alderen gjorde hendes endnu rigelige lokker hvide. Efter Dans mening var hun ikke mere en halvtreds år gammel, da hun var meget livlig, og greb hans hånd på en kraftig, mandig måde, der ganske passede til hendes bydende udseende. Hendes hvide kjole var syet ganske glat, hun bar ikke engang et bånd og slet ingen smykker, dog var hendes hele fremtoning distingveret og værdig. Da hun bød de unge mennesker velkommen, påtog hun sig endog en moderlig mine, men hvis man skulle dømme efter det barbarisk dekorerede værelse, var hun alt andet end moderlig. Dan måtte tilstå for sig selv, at mrs. Jarsell var noget af en gåde, han vidste ikke, hvad han skulle tro om hende.

Miss Armour var også en usædvanlig personlighed. Hun var en fuldstændig modsætning til sin veninde både i udseende og væsen. Hun var lige så lille, som den anden var stor, hendes ovale, meget rynkede ansigt havde en farve som gammelt elfenben, hendes træk var fine og hendes lille hoved bøjede sig på en tankefuld måde. Hendes hvide hår, der ikke var så rigeligt som mrs. Jarsells, var arrangeret ganske glat under en nydelig kniplingskappe, der underligt nok var prydet med diamantsmykker. I det hele taget bar hun smykker nok for begge: ringe på sine tynde fingre og kæder om halsen, armbånd om armene, et bælte af turkiser, en rubinbrosche og ørenringe af perler. På en mindre forfinet person ville denne overlæsselse med smykker have set simpel ud, men skønt miss Armour strålede som en hedensk afgud, bevarede hun en rolig

værdighed, der fik hendes iøjnefaldende pragt til at se ganske naturlig ud. Det var ganske underligt, at en så mildt udseende dame kunne pynte sig ud på denne måde, så hun var også en gåde for Hallidays intelligens. Disse to damer i deres pragtfulde stue mindede Dan om drømmene i Tusind og én Nat, og de gjorde indtryk på ham af at være indviklet i en eller anden uhyre roman.

Miss Armour, der sad i den store stol, som Mildred havde talt om, så på Dan med milde, brune øjne og var øjensynlig tilfreds med hans kønne udseende.

"Det glæder mig at se Dem, mr. Halliday," sagde hun med en blød, musikalsk stemme, der lød ganske sølvklar. "Hos en gammel person som jeg er de unge altid velkomne."

Dan følte sig opfordret til at sige en kompliment. "De ser ikke gammel ud," sagde han dristigt.

"Nå, nu om stunder kan tres år ikke kaldes gammelt," sagde miss Armour med en elskværdig latter, "da jeg er sikker på, at damer på den alder endnu danser i London."

"Aldersgrænsen er blevet udvidet siden dronning Victorias tid," lo Laurance, der havde sat sig ved et af vinduerne ved siden af Mildred.

"Ja," sagde mrs. Jarsell med en dyb stemme, der mindede om en blødtklingende klokke, "i de tider var kvinderne færdige, når de var fem og tredive, og levede videre med deres børn. Nu til dags findes der ingen gamle mennesker."

"I alle tilfælde ikke i denne stue," sagde Dan galant.

"De må være irlænder, mr. Halliday," bemærkede miss Armour og genoptog sin strikning af et rød- og hvidstribet sjal. "Kun en irlænder kan sige en så smuk kompliment."

"Min moder var irsk," indrømmede Dan elskværdigt, "og jeg har gjort en rejse for at lære de smukke talemåder som irlænderne er mestre i."

Mrs. Jarsell syntes at more sig.

"De har sikkert nået Deres hensigt, mr. Halliday. Men hvad bestiller en munter ung mand, som jeg kan se, at De er, i denne ensomme egn?" Hendes skarpe, sorte øjne så spørgende op og ned ad ham.

"Å," sagde Freddy hurtigt, "dette spørgsmål fremkalder forklaringen af vort besøg hos Dem, mrs. Jarsell. De ser i min ven en forelsket."

"Det er dejligt," udbrød miss Armour livligt, "og damen?"

"Miss Moon, sir Charles Moons datter."

"Moon? Moon?" mumlede miss Armour, som om hun grundede. "Jeg synes, at jeg har hørt det navn et eller andet sted, Eliza?" Hun så på sin veninde.

"Kan du ikke huske det mord, vi læste om for nogle måneder siden?" svarede mrs. Jarsell tungt. "Der blev talt meget om det."

"Jeg kan ikke huske det, Eliza, du ved, at jeg ikke kan lide at høre om forbrydelser. I denne egn," hun henvendte sig til Dan, "lever vi et roligt, begivenhedsløst liv, og skønt vi får en Londoner-avis hver dag, ved vi kun lidt om, hvad der foregår i verden. Min veninde læser for mig om teatrene, om moder og sommetider om politik, men sjældent om mordhistorier. Jeg kan ikke lide at høre om forbrydelser."

"Jeg læste den særlige mordsag for dig, fordi den vakte så stor sensation," sagde mrs. Jarsell. "Du kan nok huske, at sir Charles blev forgivet af en ukendt kvinde. Og nu kan jeg også huske, mr. Halliday, at Deres navn blev nævnt i forbindelse med den."

"Sandsynligvis," sagde Dan let; "jeg er forlovet med miss Moon."

"Har politiet opdaget, hvem der myrdede sir Charles?"

"Nej, og der er heller ingen chance for, at politiet vil gøre den opdagelse. Kvinden kom, og kvinden gik efter at have gjort sit arbejde. Men hun er forsvundet i luften som Macbeths heks."

"Gud ved, hvorfor hun myrdede sir Charles?" sagde mrs. Jarsell efter en pause.

Halliday så på Laurance, og det var denne, der svarede, meget forsigtigt, da han ønskede at sige så lidt som muligt om undersøgelsen. "Grunden er ikke bekendt, mrs. Jarsell."

"Men hvorfor –" begyndte Mildred, som straks blev afbrudt på en lidt utålmodig måde af miss Armour, der havde bevæget sig uroligt.

"Tal ikke mere om den rædselsfulde historie," udbrød hun heftigt. "Jeg vil ikke høre mere om den. Fortæl mig Deres kærlighedshistorie, mr. Halliday."

"Der er meget lidt at fortælle," sagde Dan lettet, fordi samtalen var blevet forandret på denne måde, da han ikke ønskede at tale for meget om sine egne sager, i forbindelse med forbrydelsen, "og det ville jeg ikke fortælle Dem, hvis jeg ikke ønskede at vække Deres og mrs. Jarsells sympati."

"Min har De allerede," sagde den gamle dame livligt; "men hvorfor Elizas?"

"Mrs. Jarsell kan hjælpe mig."

"Virkelig," sagde denne dame, idet hun så fast på ham, "på hvad måde?"

"Lad mig forklare det," afbrød Freddy, utålmodig over Dans langsomme måde. "Mr. Halliday ønsker at gifte sig med miss

Moon, men han mangler penge."

"Men hun har masser, mr. Laurance. Aviserne siger, at den afdøde sir Charles var millionær."

"Det var han, og miss Moon var hans arving," udbrød Dan hurtigt; "men jeg ønsker ikke at leve af min hustrus penge, derfor ønsker jeg at komme i en stilling, så jeg kan byde hende et hjem, selv om det er tarveligt. Nu er jeg flyver, miss Armour, og der skal være en kapflyvning om to tusind pund fra London til York. Jeg vil gerne deltage i den og ønsker derfor en af mr. Vincents maskiner, da det er den mest fuldkomne slags, der er på markedet."

"De er ikke på markedet," sagde mrs. Jarsell med rynket pande. "Mr. Vincent vil ikke skille sig ved sine maskiner, før han har fuldendt et mesterstykke, som han håber at kunne sælge til regeringen. Jeg er ikke forundret over, at De ikke fik et aeroplan af ham."

"Det har jeg ikke sagt," sagde Dan hurtigt.

"Ikke med rene ord," svarede mrs. Jarsell, "men jeg kan gætte, hvorfor De vil have min hjælp. Mr. Vincent vil give Dem en maskine, hvis jeg beder ham om det."

"Og det vil De?" sagde Halliday ivrigt.

"Å, Eliza, det må du," sagde miss Armour hurtigt. "Vincent vil gøre hvad det skal være for dig, fordi du har hjulpet ham så meget med penge."

"Det skal glæde mig at hjælpe," sagde mrs. Jarsell på sin rolige, langsomme måde. "De skal få en maskine, mr. Halliday, og jeg vil håbe, at De vinder, så De kan gifte Dem med miss Moon. Men De er en dristig mand, at De tør byde en arving at

gifte sig med Dem på to tusind pund. Vil De ikke gerne have flere penge?"

"Jeg vil gerne have masser," svarede Dan leende, "men jeg har ingen chancer for at få dem. Men to tusind kan være nok til at begynde med. Lillian – miss Moon elsker mig højt nok til at gifte sig med mig straks på *The Moment*s præmie."

"Nå, Eliza skaffer Dem en maskine, det er sikkert nok, mr. Halliday. Hvad resten angår, så tvivler jeg ikke om, at De er heldig og vinder pengene; men De må have meget mere for at gifte Dem med miss Moon, da jeg kan se, at De er meget for ærgerrig til at leve af hendes millioner. Kortene" – miss Armour lagde hurtigt sit strikketøj bort og tog en lille æske fra skuffen i det lille bord, som stod ved siden af hende – "mine kabalekort, mr. Halliday, for da jeg har få fornøjelser, morer jeg mig med at lægge kabaler. Jeg kan også spå – jeg skal spå Dem." Hun åbnede æsken og tog to spil kort frem.

"Dan er ikke overtroisk," lo Freddy og nærmede sig med Mildred.

"Jeg ved det ikke," sagde Halliday alvorligt. "Jeg har kendt tilfælde –"

"Så lad Dem spå," afbrød mrs. Jarsell ham, idet hun gik hen til døren, "det vil more miss Armour at afsløre Deres fremtid, mens jeg sørger for teen. Jeg er sikker på, at de unge mennesker må være sultne."

"Men jeg har ikke takket Dem for Deres løfte om at skaffe mig en maskine."

Mrs. Jarsell nikkede venskabeligt. "Når De vinder prisen og bliver gift med den unge dame, kan De takke mig," sagde hun

spøgefuldt. "Miss Armour kan sige Dem, om skæbnen vil være Dem god i begge tilfælde."

Hun forsvandt for at hente teen eller snarere for at beordre den rødkjolede tjenestepige til at bringe den.

Imidlertid lagde miss Armour, hvis milde ansigt blussede af iver, kortene op, efter at Dan havde blandet dem. Hun benyttede kun det ene spil, og Freddy så til. Dan tog ligegyldigt det ubenyttede spil, og idet han holdt det op til sine øjne for at undersøge det, opdagede han, at der ved kortene var den samme hemmelighedsfulde duft, som Penn havde sagt kom fra Sumatra. Nu, da det var hans beskæftigelse at være opdager, var han fornuftig nok til at undertrykke sin sindsbevægelse ved opdagelsen. Eftersom sekretæren så bestemt havde forsikret, at der ikke var andre end ham i hele England, der ejede denne parfume, var det i sandhed sælsomt, at Dan skulle støde på den i denne afkrog, ved ting, der tilhørte en uskadelig ældre dame, der var lænket til sin stol af delvis lamhed. Til trods for sin ro var han så lamslået, at han næppe kunne stamme et svar til miss Armour, da hun spurgte ham, om klør eller spar var hans farve. Hun så øjeblikkelig hans forvirring.

"Hvad er der i vejen?" spurgte hun skarpt, og hendes ansigt blev spidst.

"Heden i stuen og duften gør mig svimmel," sagde Dan tøvende.

"Flyt røgelsesbrænderen hen i den anden ende af stuen, mr. Laurance," og da den unge mand gjorde det, vendte hun sig om til Dan. "Har De noget mod parfumer?"

"Ja, jeg kan ikke lide stærke parfumer. Det kan De øjensynligt, miss Armour. Selv Deres kort er parfumerede." Han

rakte hende kortene.

Hun tog imod dem og lugtede til dem, men viste ingen tegn på sindsbevægelse. "Jeg antager, det er noget parfume, som Eliza gav mig for nogle uger siden. Jeg havde den på mit lommetørklæde, noget af den må være kommet på kortene. Har De nogen sinde før lugtet til den parfume?" spurgte hun pludselig.

"Nej," løj Dan hurtigt, da han anså det for bedst at være på den sikre side. "Og jeg håber, at jeg aldrig mere skal det. Den er alt for stærk for min smag."

"Det er den også for min smag," sagde miss Armour ligegyldigt. "Jeg har kun benyttet den et par gange. Det er underligt, at De er så ømfindtlig for duft, men nu har De det vel bedre. Det er godt. Og kortene? Se! Der ligger en stor lykke til Dem."

"Det er storartet," sagde Dan, der nu helt var kommet sig.

"Om nogle få uger vil der tilbyde sig en vidunderlig chance for Dem. Hvis De griber den, vil De få en mængde penge, inden året er omme. De vil blive gift med miss Moon, hvis De griber denne chance. Hvis De ikke gør det, vil hun blive gift med en anden."

Miss Armour samlede sine kort sammen.

"I det tilfælde skal jeg straks gribe chancen," sagde Dan hurtigt.

Miss Armour så stift på ham.

"Jeg råder Dem til at gøre det," sagde hun kort.

8. Flyvning

Teen, der fulgte efter spåningen, var meget vellykket, da miss Armour talte meget morsomt, og den øvrige del af selskabet viste sig at være gode tilhørere. Da den gamle dame var svagelig, havde hun rigelig tid til at læse, hun beskæftigede sig hovedsagelig med franske memoirer, hvis kyniske, lette tone tiltalte hende. Men hun var også godt inde i engelsk litteratur af den bedste slags og kunne tale om de ledende forfattere og deres værker. Dan komplimenterede hende for hendes kundskaber.

"Å, det er ikke noget at rose mig for, mr. Halliday," protesterede miss Armour. "Jeg har så megen tid til overs, og jeg bliver træt af at lægge kabaler og strikke. Det ville være underligt, om jeg ikke vidste noget efter at have læst i så mange år. Bøger er mine bedste venner."

"Så er mrs. Jarsell også en bog eller lad os sige et menneskeligt dokument," sagde Dan høfligt.

"Hun er den bedste kvinde i verden," udbrød miss Armour, mens mrs. Jarsell bøjede sit hvide hoved anerkendende. "De kan ikke have nogen anelse om, hvor god hun er imod mig."

"Og hvem skulle jeg være god imod, om ikke imod min gamle lærerinde," sagde mrs. Jarsell på en barsk måde. "Du har jo lært mig alt, hvad jeg kan."

"Og jeg skulle tro, at miss Armour kunne lære en meget," sagde Laurance på sin elskværdige måde. "De kan så meget og har så megen takt, at De burde være ude i verden og regere folk, miss Armour."

Hun sendte ham et skarpt blik som for at spørge, hvad han egentlig mente. Så modtog hun komplimenten med en elskværdig latter. "Hvis det ikke var for denne forfærdelige lamheds skyld, ville jeg virkelig holde meget af at komme ud i verden. Jeg holder meget af at have med mennesker at gøre og få dem til at gøre, hvad jeg vil have."

"Kan De det?" spurgte Mildred ængsteligt.

"Ja, barn," svarede miss Armour, "fordi jeg går ud fra den overbevisning, at alle mennesker, på få undtagelser nær, regeres af egenkærlighed. Spil på den streng, så kan De styre enhver."

"Miss Armour taler snarere om, hvad hun ville gøre, end om hvad hun gør," sagde mrs. Jarsell med sin dybe stemme. "Her ser vi kun få mennesker. Jeg tager af og til ind til byen, men meget sjældent."

"De må da kede Dem," sagde Dan oprigtigt.

Af en eller anden grund syntes miss Armour at finde denne bemærkning morsom. "Å, nej, jeg finder ikke livet kedeligt, kan jeg forsikre Dem for. Der er altid en hel del, der skal gøres, når man ved, hvorledes man skal tage fat på det."

"På hvilket?" spurgte den unge mand lidt forvirret.

"Bøger og musik og kortspil og strikkearbejde," sagde mrs. Jarsell hurtigt, som om hun ikke bifaldt miss Armours bemærkninger, "ikke andet."

"Nej, slet ikke andet," forsikrede miss Armour, men med et pludseligt glimt i sine brune øjne, da hun så på sin veninde. "Her er vi uden for verden; bliver De her længe, mr. Halliday?"

"Kun i et par dage, indtil jeg kan få den maskine."

"De skal få den, det lover jeg Dem," sagde mrs. Jarsell elskværdigt, da de tre unge mennesker rejste sig for at gå. "Mr. Vincent skylder mig alt for meget til at ringeagte mit forlangende."

"Ja, naturligvis," sagde Mildred. "Onkel Salomon ville aldrig være i stand til at bygge sine aeroplaner, hvis De ikke hjalp ham med penge. Farvel, miss Armour."

"Farvel, kære barn. Til Dem siger jeg *au revoir*, mr. Halliday, da jeg venter, at De kommer og besøger mig igen, om end kun for at fortælle mig, at min spådom er gået i opfyldelse."

"Gør den det, tror De?"

"Ja," sagde miss Armour bestemt. "Jeg er ganske kikker på, at den chance, som kortene forudsagde, vil blive Dem givet."

Dan håbede, at den ville det, og takkede hende for hendes heldige spådom, hvorefter han og Freddy med Mildred imellem sig forlod det uhyggelige hus og gik op ad den mørke landevej til landsbyen. Halliday gik straks til "The Peacock", da han gerne ville give de elskende lejlighed til en tête-à-tête. De tog den gerne, og Laurance fulgte den unge pige hjem. Det varede en time, før han kom hjem til en forsinket aftensmad, som mrs. Pelgrin serverede brummende. Da de havde spist, lettede Dan sit hjerte for Laurance.

"Da jeg tog det ekstra spil kort," sagde han pludselig, "lugtede jeg den samme parfume, som hang ved sir Charles' klæder, da han var død."

"Hvad!" Freddy sad bestyrtet ret op i sit hjørne af stuen. "Den duft, som Penn talte om?"

"Ja, men det forekommer mig, at han sagde en usandhed. Hvis han kun havde en flaske, og man ikke kan få parfumen i

England, siden den bliver fabrikeret på Sumatra, hvor kunne så miss Armour få den fra?"

"Det var måske ikke den samme duft," sagde Laurance endnu bestyrtet; "du ser spøgelser –"

"Her er ikke tale om øjnene, men om næsen. Jeg siger dig, Freddy, at parfumen er akkurat den samme."

"Hvorfor spurgte du ikke miss Armour om det?"

"Det gjorde jeg, det hørte du nok. Hun har fået den af mrs. Jarsell, sagde hun. Men hvor har mrs. Jarsell fået den fra? Fra Sumatra?"

"Måske. Hvorfor ikke spørge hende lige ud om det?"

"Nej," sagde Dan bestemt. "Jeg vil ikke nævne den sag for mrs. Jarsell, før jeg har spurgt Marcus Penn endnu en gang. Han har tidligere sagt mig en løgn ved at sige, at ingen i dette land ejede denne særlige parfume. Han skal ikke sige mig en løgn til."

"Hvorledes mener du at få ham til at sige dig sandheden?" spurgte Freddy tvivlende.

"Det skal du ikke bryde dig om. Jeg har en slags plan. Jeg vil ikke forklare den i forvejen. Der er en eller anden forbindelse mellem denne parfume og forbrydelsen, det er jeg sikker på," sluttede Dan med en bestemt mine.

Laurance rokkede uroligt. "Åh, det er latterligt. På en sådan antagelse mener du, at miss Armour ved noget om sagen."

"Om hvilken sag?"

"Om banden, naturligvis."

"Vi er jo endnu ikke sikre på, at der eksisterer en sådan bande," sagde Halliday tankefuldt. "Det er alt sammen teori, til trods for de breve, du lokkede ud af forskellige personer. Penn gav ganske vist en forklaring for duften, men han sagde en

åbenbar løgn, siden miss Armour har den. Jeg siger ikke, at hun ved noget, men det er underligt, at hun ejer den Sumatra-parfume."

"Andre mennesker kan også sende deres parfume til England," svarede Freddy. "Penn er ikke den eneste, der har venner på Sumatra. Siden mrs. Jarsell har givet miss Armour parfumen, har hun måske også venner på den ø. Spørg hende om det."

"Nej," sagde Dan meget bestemt. "Jeg vil ikke spørge nogen, før jeg har fået Penn til at sige sandheden. Jeg vil vide, hvorfor han har løjet."

"Det har han måske ikke."

"Det er jeg temmelig sikker på, at han har."

"For at tale rent ud, du mistænker altså mrs. Jarsell?"

"For at svare rent ud, nej, jeg gør ikke. Der kan ikke være nogen forbindelse mellem to uskadelige, gamle damer, der bor i denne udørken, og sir Charles' mord. Men denne forbandede parfume danner et led mellem den døde mand, mrs. Jarsell og Penn."

Laurance gned tankefuldt sin hage. "Det er mildest talt underligt. Du er vel sikker på, at det er den samme duft?"

"Det vil jeg sværge på." Dan rejste sig og bankede asken ud af sin pibe. "Og jeg har i sinde at få at vide, hvorledes mrs. Jarsell er kommet til at eje den. Jeg er måske på vildspor, men med den indsats, jeg gør, er der ikke råd til at gå glip af en lejlighed."

"Det sagde miss Armour, da hun spåede dig," sagde Freddy tankefuldt.

"Ja, jeg gad vide, hvad hun mente." Dan strakte sig. "Jeg er søvnig. Ring og bed mrs. Pelgrin om whiskyen."

Laurance, der ikke brød sig om at fortsætte samtalen, da han selv var træt, ringede, og mrs. Pelgrin kom farende ind i stuen og spurgte rasende, hvad de ville. Hun bandede, da der blev forlangt whisky, men da det ville blive en tilvækst på regningen, bragte hun en flaske og en sifon uden indvendinger. Da hun vendte sig om for at gå og sagde godnat i en tone, som om hun var fangevogter, fik Dan pludselig en idé. Det kunne ikke være af vejen, tænkte han, at udspørge mrs. Pelgrin om eremit-damerne. Ikke fordi han ventede sig noget videre resultat af dette forhør, da den værdige kone var arrig, og hvad hun vidste, måtte sandsynligvis hales ud af hende.

"Vi drak te på The Grange i dag, mrs. Pelgrin," sagde Dan ligegyldigt.

Værtinden svøbte sine hænder ind i sit forklæde og drejede sig ivrigt om i døren.

"Ho!" brummede hun.

"Hvad sagde De?"

"Jeg sagde "ho", og ho, det er alt, hvad jeg vil sige."

"Nå," sagde Freddy og trak på skuldrene, "De kan ikke sige meget mindre."

"Lidt eller meget, så siger jeg ingenting," svarede mrs. Pelgrin bestemt.

"Der er heller ingen, der beder Dem om at sige noget," bemærkede Dan drevent, men på sin post.

Naturligvis åbnede denne bemærkning værtindens mund. "Folk siger, at det er underligt, at to damer bor så afsondret fra omverdenen," bemærkede hun betydningsfuldt.

"Det ligner folk, de vil blande sig i alt, hvad der ikke kommer dem ved."

"Jeg ikke," hvæsede mrs. Pelgrin heftigt. "Jeg siger ikke det, som jeg kunne sige, fordi jeg mener det ville være urigtigt at sige det".

"Ville det?" spurgte Freddy uskyldigt.

"Absolut, og jeg lader mig ikke pumpe," udbrød mrs. Pelgrin, "om De så prøver aldrig så meget, at De ved det." Og hun skruede sin mund endnu tættere sammen.

"Hvem er det, der pumper?" spurgte Dan roligt. "Jeg sagde bare, at vi havde drukket te hos mrs. Jarsell og miss Armour i dag."

"Det er vel Deres venner?" sagde værtinden.

"Jeg har aldrig set dem før i dag, mrs. Pelgrin."

"Så se dem ikke oftere," rådede mrs. Pelgrin skarpt.

"Tak for det råd, er der noget galt fat med dem?"

"Galt! Galt! Hvad skulle der være galt?" Mrs. Pelgrin blev mere heftig end nogen sinde før. "Der er ingenting galt."

"Nå, jamen så er der jo ingenting i vejen," sagde Dan roligt. "Godnat."

Mrs. Pelgrin stirrede stift på ham, øjensynlig forundret over, at han ikke kom med flere spørgsmål, da hun gjorde en kort betydningsfuld bemærkning. Tanken om, at hendes konversation var kedelig, sårede hendes selvfølelse. Hun gav igen et vink om, at hun vidste noget. "Jeg gad vide, hvor de damer får penge fra," bemærkede hun ligegyldigt.

"Ja, Gud ved," indrømmede Dan, idet han gjorde et skjult tegn til Freddy om at holde det spørgsmål tilbage, som han havde på læberne.

"Tre automobiler," sagde mrs. Pelgrin grundende, "fire tjenestefolk, alle sammen kvinder, siges der, med et hus som et

palads inden i, skønt det ikke ser videre imponerende ud fra vejen. Alt det skal der penge til, mr. Halliday."

"Det skal der. Man får ikke noget for intet i denne grådige verden."

"I ti år har de damer været her," fortsatte værtinden ude af sig selv over denne ligegyldighed, som Dan med vilje lagde for dagen, "og de må da finde det gamle hus trist. Rigtignok er miss Armour syg og rører sig aldrig fra sin stol – det siger man," sluttede hun eftertrykkeligt og stirrede på Halliday.

"Hvem siger det?" spurgte han flegmatisk.

"Alle. Hun er lam – siger man."

"Og mrs. Jarsell passer hende som en engel," bemærkede Dan, "det siger man også, ved De nok."

"Hvorfor råder De os til ikke at besøge de damer oftere?" spurgte Freddy, der ikke længere kunne styre sin nysgerrighed.

Halliday blev ked af dette spørgsmål, da han var bange for, at det skulle udtørre mrs. Pelgrins oplysningers strøm. Men hun blev tværtimod overordentlig åbenhjertig. "Det er fordi, mr. Laurance," sagde hun, og gned sin næse på en fornærmet måde. "De er to pæne unge herrer, og jeg vil ikke have, at nogen af Dem skal træde ind og ødelægge Georges chancer."

"George?"

"Min nevø, en søn af min afdøde mands broder, og drager på Thawley jernbanestation. Mrs. Jarsell var blevet ganske indtaget i ham, da han er en køn fyr på sin måde, og der er chance for, at hun vil efterlade ham en del af sine penge, hvis de to herrer ikke stikker ham ud. Nu ved De min grund til ikke at ville have, at De måtte se hende igen."

"Å, jeg tror hverken, at mrs. Jarsell vil efterlade sine penge til mig eller til min ven," sagde Dan. "George Pelgrin er ganske sikker. Men jeg formoder, at den ene tjeneste er den anden værd."

"Hvad mener De?" spurgte værtinden skarpt.

"Jeg mener, at George Pelgrin må have gjort noget for mrs. Jarsell, for at hun skulle efterlade ham penge."

"Han har ingenting gjort, og hun siger ikke, at hun vil efterlade ham penge. Men George tror, at hun måske vil det, da hun synes så godt om ham. Jeg vil hverken have Dem eller mr. Laurance her til at ødelægge min nevøs chancer."

"Å, det skal vi nok lade være med," svarede Halliday roligt. "Jeg antager, at George finder det kedeligt på Thawley station, når han ikke er sammen med nogle Sheepeak-venner, mens han arbejder på stationen."

"Han synes ikke, at det er kedeligt," svarede mrs. Pelgrin uskyldigt, "han er blevet gode venner med en mængde Thawley-folk. Rejser De bort i morgen?"

"Måske eller måske først i overmorgen," sagde Dan, der blev forundret over dette direkte spørgsmål. "Jeg ønsker at få en af mr. Vincents aeroplaner, og så snart jeg har fået den, tager jeg tilbage til London."

"Så vil De igen besøge mrs. Jarsell?"

Halliday rystede på hovedet. "Jeg får alt for travlt til at have tid til overs."

Mrs. Pelgrin trak vejret lettet og blev så igen rasende. "Jeg skammer mig ikke over det, jeg har sagt," erklærede hun og rev døren heftigt op. "De kan fortælle det til hele landsbyen, hvis De

har lyst." Hun fo'r ud, som hun var kommet farende ind, og efterlod Laurance overvældet af forundring.

"Hvad var nu meningen med alt det vrøvl?" spurgte han og stirrede på Dan.

"Det er da meget tydeligt. Mrs. Jarsell synes godt om hendes nevø, og nu er hun bange for, at vore bedårende egenskaber skal ødelægge hans chancer for at få penge. Det, jeg vil have at vide, er, hvad George har gjort for mrs. Jarsell for at vække den dybe interesse, som hun synes at nære for ham. Der er øjensynligt ikke andre Sheepeak-folk beskæftiget på Thawley station," sagde Dan tankefuldt.

"Hvad så?" Laurance stirrede endnu meget forbavset.

"Ingenting. Men George Pelgrin var så den eneste person på Thawley station, som efter al sandsynlighed kendte mrs. Jarsell. Der er også automobil, husk på det."

"Jeg kan sandelig ikke se, hvad du tænker på, Dan."

"Jeg kan næppe selv se andet, end at jeg gerne vil vide hemmeligheden med den parfume, og hvorfor den danner et led mellem Moon og Penn og mrs. Jarsell."

"Men hvorledes kan mrs. Pelgrins sladder hjælpe dig til det?" spurgte Freddy mere og mere forvirret.

Dan tændte sit sovekammerlys og gik langsomt hen til døren, før han sagde: "Det må jeg sove på, før jeg kan svare på det. – Godnat, gamle dreng."

"Men Dan, Dan, Dan!" råbte Laurance, der havde hørt nok til at være interesseret – "sig mig –" Han tav, da han så, at Halliday var uden for hørevidde. Og Laurance gik i seng i en meget utilfreds sindsstemning.

Den næste morgen havde Dan øjensynlig helt glemt sin samtale med værtinden, for han gjorde ingen bemærkninger, og skønt Freddy forsøgte på at berøre dette emne, ville han ikke vende tilbage til det. Halliday erklærede, at han ikke vidste, hvad han skulle sige, at han lagde to og to sammen, men endnu kunne han ikke få det til at blive fire, og det ville være det bedste, om de nu opsøgte Salomon Vincent, og fik at vide, om han var tilbøjelig til at forsyne dem med et aeroplan.

"Jeg gad blot vide," bemærkede han henkastet, mens han gik op ad vejen med sin ven, "hvorledes det går til, at mrs. Pelgrin taler mere som en Londoner end som en Derbyshire-kvinde."

"Det spørgsmål troede jeg, at vi havde diskuteret før," svarede Laurance. "Skolegangen gør meget til at udrydde den stedlige dialekt. Mrs. Pelgrin har også – det har Mildred fortalt mig – i nogle år haft tjeneste i Reading. Hvorfor spørger du?"

"Jeg spørger ikke om noget," svarede Dan let. "Det var kun en idé, jeg fik."

"I forbindelse med sagen?"

"Ja, og med mrs. Jarsell."

"Pyt. Du ser spøgelser."

"Det har du sagt før," svarede Halliday tørt, "hvorfor vil du gentage dig selv? Hallo, der er vor opfinder!" tilføjede han, da de kom nærmere til huset, "og pokker tage mig, han smiler. Mrs. Jarsell har øjensynlig talt med ham."

Det var, som Dan sagde, Vincent modtog de unge mennesker med et surt smil, der ikke passede for hans ansigt, da han var mere vant til at se gnaven ud. Men da han var oplagt til at være elskværdig, var Dan taknemmelig for lidt og udtalte sine

følelser højt, da opfinderen stillede et af sine sidste aeroplaner til hans disposition.

"Jeg skylder mrs. Jarsell meget," sagde Vincent og gik i forvejen ind i skuret, "derfor må hendes ønske opfyldes. Her er maskinen, mr. Halliday."

"De er meget god –"

"Nej, tak ikke mig, men mrs. Jarsell. Jeg selv ville ikke have givet Dem aeroplanet," sagde Vincent surt. "Jeg vil gerne holde alle mine forbedringer for mig selv, indtil jeg har lavet en fuldkommen maskine."

"Å, jeg skal bevare alle Deres hemmeligheder," forsikrede Dan ham muntert; "og jeg skal dele pengene med Dem."

"Det vil jeg ikke have. Vind og bevis, at min maskine er den bedste. Det er alt, hvad jeg forlanger. Hvor er for resten Laurance?"

"Kan De ikke huske det? Vi forlod ham i huset sammen med Deres niece."

"Jeg vil ikke have, at han skal giftes med hende, og det skal han ikke," sagde Vincent, "og én ting til, da han er avismand, vil jeg ikke have, at De må tale alt for åbent om mine forbedringer."

"Laurance kan holde sin mund," svarede Dan temmelig stift. "Deres hemmeligheder er sikre hos ham. – Så dette er altså maskinen," sluttede han for at afværge al videre diskussion fra opfinderens side.

"Ja," svarede Vincent, idet han glemte alt af interesse for sin kæphest, og han begyndte at forklare. "Det er et biplan, som De ser, og den kan have olie nok med til en tolv timers flyvning. Kør den ud," tilføjede han henvendt til nogle arbejdere. "Mr. Halliday vil prøve den."

Dan var kun alt for villig, da maskinens skønhed tiltalte ham umådeligt, særligt da han så den i solens lys. Mændene kørte den ud fra bagsiden af skuret på en jævn græsplæne, hvorfra den kunne starte. Vincent talte hele tiden og udpegede de forskellige forbedringer og skønheder ved mesterværket.

Dan efterså maskinen i alle retninger, prøvede styret, som løb let, og forvissede sig om, at alt var i orden. Derpå tog han plads på styresædet og forberedte sig til sin prøveflyvning.

"Den har ikke været ude før," sagde Vincent, mens Dan samlede sin energi til starten. "Færdig, mr. Halliday. Lad den gå."

Arbejderne løb med maskinen hen ad plænen, Dan satte propellerne i bevægelse, og efter at have løbet let hen over jorden i en kort afstand, hævede aeroplanet sig op mod den grå himmel som en uhyre fugl. Et sideblik viste Dan, at Mildred og hendes elskede kom løbende ud af skuret og netop var kommet et øjeblik for sent til at overvære starten. Men han havde ikke tid til at lægge mærke til jordiske ting, for alle hans evner var optaget af at styre maskinen. Han steg højere og højere til en betydelig højde, sank så næsten til jorden for igen at stige op som en høg. Kort efter var han meget højt oppe og fløj med fuld fart i retning af Thawley. Vincent og hans arbejdere, Laurance og Mildred blev til små sorte prikker, og under ham fo'r jorden forbi med mere end jernbanefart. Da Dan var meget højt oppe, lod han maskinen gå med den største hurtighed, og propellerne fo'r rundt som lyn. Dans puls gik næsten lige så hurtigt, da glæden over at lege med døden havde grebet ham. I aeroplanets fine bygning – hvis sjæl og styrende magt han var – følte han sig

som en fugl og fløj i mægtige buer for at bevise sit herredømme over luften.

Få minutter efter var han over Thawley, og et blik nedefter viste ham utallige sorte insekter, der i stor ophidselse løb frem og tilbage, da maskinen kom til syne. Dan sank næsten ned til sognekirkens vejrhane, derpå gled han ud mod den nordlige del af byen. Han bevægede sig fremad med vindens hurtighed, Thawley lå snart langt bag ved ham, og han svævede over et udstrakt land, bestrøet med landsbyer og gennemrislet af strømme og med en mængde store og små høje, der skilte de mange dale fra hinanden. Det tog ham ti minutter at komme ud af Hillshire, og han fløj over de milde Yorkshire heder. Luften susede forbi ham på begge sider af skærmen, der forhindrede, at vejret blev taget fra ham. Alt var på sin rette plads, og maskinen sang en triumfsang, der blandede sig med skovens summen. Nedenunder var den brogede jord, ovenover den grå himmel, svagt oplyst af det vinterlige solskin, og imellem disse to fløj Halliday, hurtigt som en tårnfalk, der øjner sit bytte. Dan var vant til denne sublime begejstring, og han kunne beherske sine følelser, ellers ville han have råbt højt af glæde, hvilket fra hans synspunkt ville have været spildt energi.

Han nåede endelig York, kredsede omkring kirketårnet og vendte så sin maskine hjemefter. Det var den bedste maskine, han endnu havde benyttet, og han var overbevist om, at han med den ville kunne vinde de to tusinde pund, som var nødvendige for, at han kunne fortsætte sin søgen efter Moons morderske. Det var intet under, at den unge mands hjerte bankede stærkt, for det var ikke så let at finde et så prægtigt aeroplan, og han følte sig lige så taknemmelig imod Vincent,

fordi han havde bygget den, som imod mrs. Jarsell, fordi hun havde skaffet ham herredømmet over den.

De, der var blevet tilbage på græsplænen bag Sheepeak skuret, stirrede stift ind i det grå fjerne, og kort efter så de en dunkel plet, der bevægede sig hen imod dem med en ørns hurtighed. Den blev større og større, indtil de kunne skelne aeroplanet mod skyerne. Det bevægede sig yndefuldt i en stor cirkel, og så sank den blidt ned som en fugl, der folder vingerne sammen, og satte sig til hvile ved opfinderens fødder. Forsøget var en komplet succes i enhver retning.

9. Flyveturen

Det aeroplan, som Dan havde erhvervet, kunne skilles ad i tre dele, så det kunne let have været taget fra hinanden og pakket ind for at sendes til London. Men kapflyvningen for *The Moments* pris skulle finde sted om syv dage, og Dan ønskede i den mellemtid at vænne sig så meget som muligt til maskinen. Af den grund besluttede han at rejse til hovedstaden gennem luften. Derfor sendte han sin bagage til byen med Freddy og tog kun selv en lille sort taske med sig med de allernødvendigste personlige genstande. Freddy gjorde ingen indvendinger mod denne plan, da han ikke ønskede at forlade Mildred, før det var nødvendigt. Derfor tog Dan afsted, og Laurance blev tilbage for at tilbringe nogen tid med sin elskede. Men han lovede sin ven at være i London om to dage. Og da Halliday desuden ville gøre flyveøvelser ude i det åbne land, før han kom til hovedstaden, var det ikke nødvendigt, at Freddy kom til byen, før der var gået otte og fyrre timer. Dette arrangement passede begge de unge mænd godt.

Vincent, der nu var lige så varmt stemt for Dan, som han før havde været kold, var til stede ved starten, og han gennemgik atter og atter forskellige enkeltheder, der stod i forbindelse med maskinen, der var ham meget kærere end noget barn kunne have været. Nu da hans indvendinger var blevet overvundet ved mrs. Jarsells mellemkomst, var opfinderen kun optaget af tanken om, at Dan skulle vinde, da en sådan triumf utvivlsomt ville vise værdien af hans nybyggede maskine. Ikke fordi Vincent brød sig om pengene, eller blot om æren, men han

ønskede i høj grad at vise andre opfindere, at han var deres mester. Da hans forfængelighed kun stod i forbindelse med resultatet af nætters og dages tanker og spekulationer, kunne han kun tilfredsstilles ved et virkeligt bevis på, at han havde overvundet luften. Ikke fuldstændig, for Vincent var alt for grundig til at tro, at Rom kunne bygges på én dag, men i alt fald stolede han på, at hans maskine ville vise sig som den bedste, nogen mand endnu havde bygget. Hvad det angik, troede Halliday, der var vant til flyvning, at den gnavne gamle mand havde haft held med sig.

"Hvis jeg ikke vinder, er det ikke Deres skyld, mr. Vincent," forsikrede Dan ham, idet han satte sig på styresædet, og med dette farvel var opfinderen meget tilfreds. Han ventede ikke umuligheder, og han så, at den mand, han havde betroet sit dyrebare luftskib til, var både rolig og entusiastisk, egenskaber, der fører langt frem mod det fuldkomne held.

Det var en stille dag med næsten ingen vind, da Dan begyndte sin luftrejse. Han kunne uden vanskelighed have nået London tidligt om eftermiddagen, men han fløj ikke lige imod syd, men kredsede gradvis ned til Rugby, hvor han havde i sinde at blive om natten. Efter fem timers forløb gik han ned uden for denne by, og da han var meget træt af nervespændingen, besluttede han at hvile. Uden megen vanskelighed fandt han en venlig landmand, der var villig til at huse hans luftskib om natten i en tom lade.

Da alt var sikkert, og Halliday havde sørget for, at der ingen kunne komme ind i laden, fandt han en billig kro, hvor han kunne sove om natten. Den næste morgen efter frokost besluttede han at starte igen, men da han havde været henne i

laden for at se, om alt var i orden, gik han tilbage til kroen for at blive der en times tid.

Det var nødvendigt, at han tænkte og overvejede situationen og sine fremtidsplaner. Den foregående aften havde han været alt for træt til at tænke.

Den plan, som Dan havde i sinde at iværksætte, når han kom til byen, var at tvinge Penn til at tilstå, hvad han virkelig vidste om parfumen. Det var tydeligvis usandhed, at han var den eneste, der ejede den i England, siden mrs. Jarsell havde givet sin gamle lærerinde en flaske af den. Men hvorfor skulle Penn lyve på denne måde, hvis der ikke fandtes en hemmelighed i forbindelse med denne parfume, som han ønskede at skjule? Og det var ganske sikkert, at denne duft havde hængt ved den døde mands klæder. Dan besluttede at tvinge Penn til at tilstå, og det kunne han kun gøre ved at forskrække ham. For at udføre sin plan, skrev Halliday til manden og bad ham om en samtale, og når han kom – hvad Dan var sikker på, at han ville – var det hans hensigt på en eller anden måde at overtale ham til en flyvetur. Når Penn først var kommet op i luften, kunne han benytte sig af hans angst. Det troede Dan i det mindste, og han var meget ivrig efter at forsøge eksperimentet.

Naturligvis mistænkte den unge mand ikke mrs. Jarsell for at stå i forbindelse med forbrydelser af nogen som helst slags. Men det var underligt, at denne parfume fra Sumatra skulle danne et led mellem hende og sir Charles Moon med Penn som mellemled. Det var også underligt, at mrs. Pelgrin skulle antyde, at mrs. Jarsell havde hemmeligheder.

Værtinden havde spekuleret på, hvor ejerinden af The Grange fik sine penge fra. Hvorfor skulle hun spekulere på det, hvis

hun ikke havde beviser for, at disse penge ikke kom på en ærlig måde? Og hvorfor skulle hun, ganske unødvendigt, nævne sin nevø, der var drager på jernbanestationen i Thawley, og som stod i et sådant venskabsforhold til mrs. Jarsell, at der var en chance for, at han skulle få et legat? Rige damer slutter ikke uden grund venskab med jernbanedragere, og Dan ønskede i dette særlige tilfælde at lære grunden at kende. Ved et diplomatisk spørgsmål havde han fået at vide af mrs. Pelgrin, at hendes nevø var den eneste person fra Sheepeak, der var beskæftiget på stationen. Selvfølgelig måtte han så være den eneste, der kendte mrs. Jarsell, derfor var det ikke umuligt, at hun begunstigede manden, for at han ikke skulle tale om hendes besøg i byen. Men hvorfor måtte han ikke gøre det, hvis mrs. Jarsells gerninger var fuldkommen hæderlige? Så var der de tre automobiler, et ganske unødvendigt antal vogne for en dame, særligt da hun, efter sit eget sigende, gik meget lidt ud og tilbragte det meste af sin tid med at passe miss Armour. I det hele taget havde Dan, skønt hans mistanke var ubestemt, en anelse om, at mrs. Jarsells handlinger ikke kunne tåle dagens lys. Og dog ville han – særlig efter at hun havde skaffet ham aeroplanet – ikke have beskæftiget sig med hendes sager, hvis det ikke havde været for parfumens skyld. Det kunne være, at Penns tilståelse tydeligere ville vise det bånd, der forbandt mrs. Jarsell med Hampstead-forbrydelsen. Men på den anden side var denne tanke så uhyre, at Dan foragtede sig selv for sin dårskab, mens han skrev brevet til Penn. Ikke desto mindre var der noget, der var stærkere end han selv, der drog ham til at afsende brevet.

Bagefter skrev den unge mand til Lillian og fortalte hende, at han havde fået aeroplanet. "Du og Bolstreath må komme og overvære starten ved Blackheath," skrev Dan, "og din nærværelse vil inspirere mig til at gøre mit bedste for at vinde. Der er så meget, der afhænger af, at jeg vinder i denne kapflyvning, da jeg må have pengene for at fortsætte min søgen efter din faders morder." Derpå forlod Halliday forretningerne og fortalte Lillian, at han tilbad hende, og bad hende om ikke at se lord Curberry for ofte. Endelig erklærede han, at han hungrede efter at se et glimt af hendes engleansigt, og nu, når han kom tilbage til London, var det hans hensigt at besøge hende til trods for sir Johns forbud. Og brevet endte med mange lidenskabelige kærlighedserklæringer. Hvis enhver anden mand havde skrevet dette brev, ville Dan have smilet ad dets voldsomhed, men siden han selv havde skrevet det, forekom det ham ikke nær tilstrækkeligt til at tolke hans følelser.

Da brevene var afsendt og regningen betalt, og den sorte taske pakket, begav Dan sig til laden. Han fandt en mængde mennesker foran de store døre, da nyheden om, at der var en flyver i nærheden, hurtigt havde bredt sig. Landmanden ville ikke have nogen betaling, fordi han havde huset aeroplanet om natten, men da der var blevet passet godt på det, påstod Dan, at han skulle have en belønning til tak for sin venlighed. Derpå blev maskinen kørt ud på engen. Klokken var næsten tolv, da Dan startede, og tilskuerne gispede af ærefrygt og henrykt forundring, da aeroplanet fløj op imod himlen som en stor guldsmed.

Det var heldigt, at Dan kendte et skur i Blackheath, hvor han kunne huse sin maskine, da lord Curberrys hus var i dette nabolag. Når han først var der, ville det være let for ham at få en samtale med Marcus Penn, og det ville måske ikke være så vanskeligt at formå ham til at gøre en luftrejse med ham. Da han nåede London, styrede han derfor kursen til Blackheath, og uden vanskelighed dalede han ned på jorden et stenkast fra det omtalte skur. Naturligvis samlede der sig en mængde mennesker, da den store, fuglelignende maskine dalede ned fra himlen, men Dan sendte et bud til den mand, der passede skuret, og Vincents mesterværk var snart under lås og lukke.

Da Dan havde givet forskellige instrukser til manden, der passede skuret og var ansvarlig for maskinens sikkerhed, gik han over heden til en bekendt kro, hvor han ofte havde været før. Det var dér, han havde sat Marcus Penn stævne den næste morgen, men han var så ivrig efter at komme til at stå ansigt til ansigt med denne og tvinge sandheden ud af ham, at han næsten besluttede at gå til lord Curberrys hus straks. Men ved nærmere eftertanke indså han, at han intet kunne gøre før den næste morgen, derfor gik han i seng og sov til klokken ni den næste morgen. Da han havde bedt Penn om at komme klokken elleve, havde han akkurat tid til at spise morgenmad, læse avisen og gå ud for at trække lidt frisk luft, før han kom.

Penn var ikke kommet til at se bedre ud, siden Dan sidst så ham. Hans magre ansigt var endnu gult, hans hår og overskæg endnu sparsomt, og han syntes at være lige så nervøs som før. Da han satte sig ned, så han ængsteligt på Halliday med sine blege øjne og lod sin tunge gå hen over sine tørre læber. Det forekom Dan, at Penns samvittighed ikke var ganske rolig,

ellers ville han vel næppe se så forfærdet ud. Men Dan beroligede ham snart, hvilket var det første, han måtte gøre, hvis han ville vinde hans tillid. Ellers ville han sikkert ikke sætte sin fod i aeroplanet.

"Hvordan går det, mr. Penn?" spurgte Halliday elskværdigt. "Vil De have en cigaret og noget at drikke? Å, jeg glemte, at De ikke drikker noget så tidligt på dagen. Jeg er glad over, at De kommer så tidligt, da jeg er lige ved at tage ud på en flyvetur."

"Virkelig?" sagde sekretæren ivrigt. "Jeg ville gerne se Dem tage af sted. Er Deres flyvemaskine her i nærheden?"

"Den er i det skur derovre," sagde Dan og pegede med hånden over sin skulder, "men De kan vist ikke begribe, hvorfor jeg har bedt Dem om at komme, mr. Penn?"

"Ja – jeg – blev jo lidt forundret," sagde den blege mand tøvende og så igen ængstelig ud.

"Det har noget at gøre med Deres litterære ærgerrighed," sagde Halliday langsomt.

Penn rødmede og så både lettet ud, fordi han havde fået at vide, hvorfor han var blevet opfordret til dette møde, og glad, fordi årsagen var af så stor personlig interesse for ham.

"Hvad ved De om min litterære ærgerrighed?" spurgte han tvivlende.

"Alt hvad miss Moon kunne fortælle mig." Hvilket var absolut korrekt, da Lillian for lang tid siden havde bedt ham om at hjælpe sekretæren, men han havde aldrig tænkt videre over det før nu.

"Ja, jeg har ganske vist fortalt miss Moon, at jeg gerne ville være forfatter. Hun viste mig sympati."

"Ja, det gør hun altid. Jeg antager," sagde Dan, "at De har det godt hos lord Curberry?"

"Å ja," svarede Penn. "Jeg har en god løn og lidt at bestille, og lord Curberry er meget venlig. Jeg har masser af tid til at skrive mine historier."

"Har De fået nogen udgivet?"

"Nej," sukkede Penn sørgmodigt. "Jeg har atter og atter forsøgt på at få nogle noveller trykt, men hidtil uden held."

"De ved jo nok, at jeg har en ven, mr. Fredede Laurance – som er ved *The Moment*. Jeg vil foreslå, at De sender mig nogle af Deres manuskripter, så han kan læse dem. Hvis han synes godt om dem, vil han se, hvad han kan gøre, da han næsten kender enhver, der har betydning i den litterære verden."

"Å, De er alt for god. Det vil jeg være henrykt over. Men hvorfor vil De gøre alt dette for mig?"

"Det er miss Moon, der gør det for Dem," svarede Halliday, idet han sagde, hvad der var fuldkommen sandt. "Hun bad mig om at hjælpe Dem. Hun kommer vel sommetider i lord Curberrys hus?"

"Å ja," svarede Penn med et hurtigt blik på ham, "miss Moon og hendes onkel, sir John, og mrs. Bolstreath spiste til middag hos lord Curberry i forrige uge, og jeg er bange for, mr. Halliday," tilføjede sekretæren frygtsomt, "at De mister miss Moon."

Dan lo muntert. "Det tror jeg ikke. Hvorfor skulle jeg det?"

"Hendes onkel er meget opsat på, at hun skal giftes med lord Curberry, som også heftigt ønsker at blive gift med hende."

"Det viser, at Curberry har en god smag," sagde Halliday, idet han rejste sig og satte sin hue på. "Men hun skal være *min*

hustru, og jeg vil se sir John og lord Curberry hængt."

"Det ville jeg ikke være så sikker på i Deres sted, mr. Halliday," sagde Penn på en hemmelighedsfuld måde, "når lord Curberry vil have noget, får han det i almindelighed."

"Denne gang får han det nu ikke," sagde Halliday. "Men nu må jeg af sted til min flyveøvelse. Jeg vil deltage i kapflyvningen fra London til York i næste uge. Kom med og se mig starte. Hvad Deres noveller angår, så kan De sende mig dem til min gamle adresse, som De kendte, da De var hos sir Charles. Jeg skal tale med mr. Laurance om dem."

"Hvor De er god," mumlede Penn, mens han fulgte med Dan ud af kroen, "jeg er Dem meget forbunden."

"De er miss Moon meget forbunden, mener De. Det er hende, der interesserer sig for Deres litterære forsøg. Men kom nu og se min maskine. Jeg har fået den fra en opfinder, som hedder Vincent."

Dan vendte sig pludselig om for at kaste et spørgende blik på sin ledsager. Det faldt ham ind, at Penn måske havde hørt navnet, siden Penn havde parfumen ligesom mrs. Jarsell, der kendte opfinderen. Men Penn havde øjensynligt ikke hørt navnet, for han viste intet tegn på, at han kendte det.

"Jeg håber, at det er en god maskine," sagde han uskyldigt og svagt.

"Meget god," svarede Halliday, idet de standsede ved skurets store døre. "Vil De ikke prøve at flyve med mig?"

"Å!" Penn gyste tilbage. "Jeg ville være bange."

"Vrøvl, menneske!" sagde Dan, mens aeroplanet blev kørt ud, og den sædvanlige mængde af tilskuere begyndte at samle sig. "Som skribent bør De opleve alle sensationer for at kunne skrive

om dem. Fremtidens romaner vil være fulde af flyvemaskiner og luftskibe."

"Er det ikke farligt?" spurgte Penn, idet han så på den fine bygning, der næsten syntes for skrøbelig til at bære en person, end sige to.

"Slet ikke, særligt hvis man ikke forsøger at gøre kunster, og det skal jeg nok lade være med, hvis De tager med mig."

"Jeg ville gerne opleve det," sagde sekretæren tøvende. "Det vil sige, hvis De vil lade være med at flyve for højt eller for langt."

"Jeg vil føre Dem over heden og tilbage igen, og jeg skal holde mig i en tålelig sikker afstand fra jorden."

"Det er fristende," sagde Penn alvorligt, mens Dan havde travlt med at gøre alt i orden.

"Gør som De vil," svarede Halliday ligegyldigt og tilfreds over, at den frygtsomme mand var ved at bide på krogen. "Jeg kan ikke blive her hele dagen," han gik op på styresædet. "Nå?"

"Jeg tror virkelig, at jeg har lyst – hvor skal jeg sidde?"

"På denne plads." Dan rørte ved en fjeder, og styreaflukket, der var af aluminium, forlængedes, så der blev plads til to. Det var en af Vincents forbedringer, som han var meget stolt af. "Men kom ikke med, hvis De er det mindste bange."

"Jeg er ikke bange," sagde han og forsøgte på at gøre sin stemme rolig, og med en tapper mine trådte han op ved siden af flyveren. "Å!" gispede han.

Og det var ikke så underligt. Dan gav ham ikke et øjeblik til at skifte sind. Da han først havde fanget sit bytte, var det hans hensigt at beholde ham, derfor satte han maskinen i gang, næsten før Penn havde sat sig. I kortere tid, end det tager at fortælle det, hvirvlede aeroplanet hurtigt langs med jorden,

derpå hævede det sig yndefuldt i vejret. Penn gispede igen og så ned på den fjerne jord, hvor tilskuerne begyndte at blive mindre. Men biplanets bevægelse var så jævn, og førerens ansigt så fattet, at Penn efter den første rædselsgysen begyndte at føle, at det ikke var et så farligt tidsfordriv at flyve, som han havde troet.

"Vidunderligt, vidunderligt," mumlede han, mens den store, kunstige fugl gled roligt gennem luften, "men – men gå ikke for højt, mr. Halliday."

"Jeg skal gå højt nok til at gøre det af med Dem," sagde Dan roligt. Han kredsede i svaleflugt omkring heden, nu højt og nu lavt, nu hurtigt og nu langsomt, og han havde maskinen så fuldstændig under sin kommando, at han var i stand til at henvende en del af sin opmærksomhed på sin ledsager.

Penn gispede igen, og hans rædsel genoplivedes. "Gøre det af med mig! Å!" skreg han næsten.

"Ja," sagde Dan hurtigt og klart. "Jeg vil have sandheden at vide om den parfume. Om den Sumatra-parfume, som De fortalte mig, at De var den eneste, der ejede. Det var en løgn. De ved, det var en løgn."

"Jeg – jeg – jeg ved ikke mere om det," klynkede sekretæren.

"Jo, De ved. Ud med sandheden," sagde Dan ubarmhjertigt. "Hvis De ikke kommer frem med den, skal jeg kaste Dem over bord, så De knuses som et æg."

Penn klyngede sig fortvivlet til sædet. "Det ville være mord."

"Det ville det, men det ville jeg ikke komme til at lide under. Der sker så mange ulykker med aeroplaner, ved De nok. De hænger som Muhameds kiste mellem himmel og jord, og over bord går Muhameds kiste om nogle få minutter, medmindre –"

Dan lod maskinen holde, og Penn blev grøn af rædsel.

"Hvad – hvad – hvad er det, De vil vide?" Han jamrede, da biplanet sank næsten ned til jorden for straks at fare op i en yndefuld bue.

"Hvem er mrs. Jarsell?"

"Jeg – å, Gud, jeg ved det ikke."

"Jo, De gør. Hun har også den parfume. Har den noget at gøre med en bande?"

"Ja, ja." Penns tænder klaprede, og den synkende bevægelse gjorde ham syg.

"Hvad har den at gøre med banden?"

"Den er – den er – et tegn."

"Blev sir Charles myrdet af den bande?"

"Det ved jeg ikke – det ved jeg ikke. Å!" Penn skreg og klyngede sig til sædet.

"De ved det. Denne falske mrs. Brown hørte til den bande."

"Jeg kan ikke sige det, jeg tør ikke fortælle Dem det. Hvis jeg siger noget, må jeg dø."

"De skal dø, hvis De ikke siger det, jeg vil have, at De skal sige," sagde Dan mellem tænderne, og igen sank og steg maskinen. "Jeg kaster Dem ud, det sværger jeg på, hvis De ikke siger mig, hvem der myrdede sir Charles."

"Jeg ved det ikke, det siger jeg Dem," udbrød Penn fortvivlet. "Parfumen har at gøre med et selskab af mennesker, som – som – jeg tør ikke tale. Jeg ville blive dræbt. Jeg har allerede sagt for meget. Og hvis De røber, hvad jeg har sagt, vil De også blive dræbt."

"Det bryder jeg mig ikke om. Står mrs. Jarsell i forbindelse med denne bande?"

"Jeg kender ikke mrs. Jarsell," sagde Penn, skønt hans forfærdede ansigt viste, at han var næsten vanvittig af skræk.

"Hører De til denne," begyndte Dan, da en pludselig handling af Penn overraskede ham. Idet han forsøgte på at forskrække manden, var han fløjet for lavt, og aeroplanet var kun to meter fra jorden. Sekretæren kastede sig i sin fortvivlelse sidelæns ud af maskinen, idet den var lavest nede, og faldt tungt ned i græsset. Dan kunne ikke standse for at se om han var såret eller uskadt, men svævede op igen i en betydelig højde. Han kredsede vidt omkring og kom straks efter hen over det sted, hvor sekretæren var tumlet ud i sit fortvivlede forsøg på at flygte. Manden havde allerede rejst sig og humpede ad byen til så hurtigt, som han kunne.

"Nu vil han nok få mig arresteret for mordforsøg," sagde Dan mørkt til sig selv. "Det gør ingenting." Han lo, skønt han ikke havde været ganske heldig i sit forsøg på at få Penn til at tilstå.

10. Endnu en gåde

I sin længsel efter at få sandheden at vide var Dan fuldkommen villig til at lade sig arrestere på en hvilken som helst anklage, Penn ville anføre imod ham. Når alt kom til alt, var offentlighed det, han hovedsageligt ønskede, og hvis han forklarede grunden til sine trusler imod sekretæren, følte han sig overbevist om, at manden ville have vanskeligt ved at klare for sig. Det havde ikke været Dans hensigt at dræbe Penn, og hvis manden ikke havde været en sådan kujon, ville han simpelthen have lét ved tanken om at blive kastet ud af maskinen. Men hans nerver, der var blevet rystet ved den pludselige fare, havde givet efter, og han havde sagt meget, som han ville have foretrukket at gemme i sit hjerte. Men hvis aeroplanet ikke, ved at synke så langt ned, havde givet Penn en chance for at flygte, ville han have sagt meget mere.

Men så meget havde Halliday fået at vide: Der eksisterede sikkert en bande, og parfumen var et genkendelsestegn mellem medlemmerne. Penn havde nægtet at sige, om hans afdøde principal var blevet dræbt af dette broderskab, men parfumen på den døde mands klæder besvarede dette spørgsmål meget bestemt. Sekretæren havde også benægtet, at den falske mrs. Brown hørte til banden, hvilket var latterligt, da hun utvivlsomt var den udsending, der var blevet benyttet til at dræbe sir Charles. Endelig bragte den kendsgerning, at mrs. Jarsell brugte Sumatra-parfumen denne dame i forbindelse med Hampstead-forbrydelsen. Hvad Penn end kunne sige, følte Dan, at han var kommet ind på et spor, der ville ende med

pågribelsen af Moons morder og hele den farlige organisations opløsning.

Ved nærmere eftertanke kom han til den slutning, at Penn ikke ville have sagt mere, selv om han stod ansigt til ansigt med det, som han troede var hans øjeblikkelige død. Han havde antydet nok til at vise, at det var farligt at sige mere, ikke alene for ham selv, men også for Halliday, for hvis banden fik at vide, at dens hemmelighed var forrådt, var det sikkert, at den mand, der havde hørt efter, så vel som den, der havde talt, ville blive dømt til døden. Derfor stolede Dan på, at Penn ikke kunne gøre noget i denne sag, og at han sandsynligvis ville holde sin mund med sit eventyr. Imidlertid meddelte Dan Laurance sin samtale med Penn.

Denne unge mand var kommet tilbage til byen og havde kastet sig ind i sit journalistiske arbejde med fordoblet iver for at tjene endnu flere penge. Han var på sit kontor beskæftiget med en politisk artikel, da Dan kom, og han var ikke videre glad over at måtte spilde så meget som et øjeblik af sin kostbare tid. Derfor brummede han.

"Jeg ville ønske, at du ville komme efter forretningstiden, Halliday," sagde han.

"Å, vrøvl," svarede Dan let. "En journalist har ingen bestemt arbejdstid. Han er ligesom en konge, altid på færde. Hvorfor vil du have, at jeg skal sige dig en så almindelig kendt sandhed, Freddy?"

"Jeg har en vigtig artikel at skrive."

"Nå, så kan du skrive den om ti minutter. Jeg skal ikke opholde dig længe."

Laurance skød sit papir bort, lænede sig tilbage i en stol og rakte efter en cigaret.

"Hvad er der så?" spurgte han resigneret.

Dan gik op og ned i kontoret og fortalte sit eventyr. "Du ser altså, at parfumen er af stor vigtighed, som jeg hele tiden har anet."

Laurance nikkede alvorligt. "Det lader til det. Men hvis det, du tror, er sandt, ville manden så have røbet en hemmelighed, der var farlig for hans egen sikkerhed?"

"Folk røber, hvad det skal være, når de er på pinebænken, og aeroplanet var min pinebænk. Den tosse troede virkelig, at jeg ville kaste ham over bord, og derfor sagde han det, han sagde, for at redde sit forbistrede skind. Hvis han ikke var undsluppet så behændigt, ville han have tilstået mere."

"Det tvivler jeg om. Hvis det var døden for ham at tie for dig, fordi du kunne dræbe ham, var det ligeledes døden for ham at tale, hvis hans kammerater er beredte til at myrde ham, fordi han har sladret. Men nu er vi ganske sikre på, at den bande, sir Charles hentydede til, eksisterer. Han blev utvivlsomt ryddet af vejen, fordi han vidste for meget."

"Det var skade, at han ikke åbenbarede, hvad han vidst, for Durwin."

"Det var hans hensigt, men, som vi ved, blev han myrdet, før Durwin kom. Durwin er for resten lige så ivrig i sine undersøgelser som vi. Jeg mødte ham forleden dag, og han sagde, han søgte efter beviser over alt. Hvorfor ikke sige ham, hvad du har fået at vide, Dan? Han kan få Penn til at tale rent ud."

"Penn siger ikke mere," sagde Dan kort; "jeg tror, han er bange for sine kammeraters hævn."

"Durwin hører til Scotland Yard, han er måske i stand til at tvinge Penn til en tilståelse. Jeg synes, at du skulle rådføre dig med ham om den sag."

"Så vil jeg gøre det efter kapflyvningen."

"Hvorfor ikke før flyvningen; det er jo først om nogle dage?"

"Jeg kan ikke lide at gøre noget i hast," sagde Halliday uroligt. "Jeg vil gerne udspørge mrs. Jarsell og se, om hun ved noget."

"Hvis hun ved noget, hvilket er tvivlsomt, vil hun sikkert ikke sige noget. Så vidt jeg kan se, er der ingen forbindelse mellem hende og banden."

"Du glemmer parfumen."

"Hm, ja," sagde Laurance tankefuldt; "måske har du ret. Jeg vil gerne have flere beviser, før jeg kan sige dig min mening. Men siden Penn har sagt dig så meget, er du så ikke selv udsat for fare fra bandens side, Dan?"

"Det tror jeg ikke. Penn må for sin egen skyld holde mund. I alt fald har han endnu intet gjort."

"Det betyder ikke det samme, som at han intet vil gøre. Hvis jeg var dig, ville jeg undersøge det aeroplan meget omhyggeligt før kapflyvningen."

"Det vil jeg også. Jeg ved, at maskinen for øjeblikket er, som den skal være, og hvis der bliver gjort noget ved den, skal jeg snart opdage det. Og nu, da jeg har underrettet dig om alt, vil jeg overlade dig til dit arbejde."

"Hør et øjeblik. Skal miss Moon se dig tage af sted til York?"

"Ja, jeg fik brev fra hende i morges. Hun og mrs. Bolstreath kommer på flyvepladsen med lord Curberry – gid pokker havde

ham!" Han gik sin vej med rynket pande.

I de næste par dage var alt roligt, da Penn ikke foretog sig noget for at straffe Dan for den skræk, han havde voldt ham. Halliday selv var alt for optaget af kapflyvningen til at tænke på noget andet, men han holdt skarpt øje med Vincent-maskinen, der endnu stod i Blackheath, for at ingen skulle røre ved den. Starten skulle finde sted fra Blackheath, og på den fastsatte dag var der fem konkurrenter på stedet, omgivet af en nysgerrig mængde, der længtes efter at være vidne til luftens erobring. Imellem disse var Durwin, der banede sig vej hen til Dan, mens han efterså sit aeroplan. Dan så ikke den magre, skarpøjede mand, før han rørte ved hans skulder.

"Er den i orden, Halliday?" spurgte Durwin og nikkede hen imod maskinen.

"Fuldkommen. Det er en skønhed, og det bliver ikke dens skyld, hvis jeg ikke løfter spiret af domkirken i York, før solen går ned. Hvad bestiller De her, mr. Durwin? Jeg vidste ikke, at De interesserede Dem for flyvning."

"Jeg interesserer mig for at finde Moons morder," sagde Durwin tørt, men med dæmpet stemme. "Laurance har fortalt mig om Deres opdagelse. Jeg ser mig om efter Marcus Penn, da jeg har i sinde at stille ham nogle spørgsmål."

"Han er måske her på pladsen," sagde Dan og så sig om, "siden lord Curberrys hus ligger et stenkast herfra. Men han vil ikke sige noget."

"Jeg skal nok få ham til at tale," sagde Durwin med et mørkt blik. "Jeg håber, De må vinde, Halliday. Når De kommer tilbage til byen, så kom op til mig. Jeg har måske noget at fortælle

Dem," sagde han så, idet han gik bort med et betydningsfuldt blik.

Dan kunne ikke forlade sin maskine, ellers ville han have fulgt med ham, da der var flere spørgsmål, som han gerne ville have stillet ham.

Det var en kold, tør dag med få skyer og en god del solskin, så betingelserne for kapflyvningen var meget gode. Vinden var temmelig høj, og det ærgrede flyverne, da flyvekunsten endnu ikke er så fuldkommen, at man kan styre vindene, når de er meget stærke. Men at gå imod disse stærke luftstrømme ville være en udmærket prøve for maskinerne. Starten skulle finde sted klokken et, og deltagerne håbede at nå deres bestemmelsessted før klokken fem.

Da Dan nu havde fuldkommen herredømme over biplanet, håbede han at kunne fuldende den vidunderlige rejse på endnu kortere tid. Men dette håb skulle ikke blive opfyldt.

Da han havde set efter, at alt var i orden, vendte han sig om for at tale med Lillian, der lige var kommet, fulgt af mrs. Bolstreath. Lord Curberry var med dem, og i det fjerne så Dan et glimt af sekretæren, der så ulykkelig og nervøs ud.

"Å, Dan, jeg håber, at du vinder," udbrød Lillian, der så overordentlig nydelig ud, men ikke så lidt ængstelig, "det ser ud til at være farligt at flyve i en så let maskine."

"Det er den bedste, jeg nogen sinde har set," forsikrede Dan hende. "Synes De ikke, at den er lige så fuldkommen som Lillian, mrs. Bolstreath?"

Den ældre dame lo og kastede et sideblik på Curberry for at se, hvorledes han optog Hallidays kompliment. "De kan vel ikke finde noget kønnere at sige. Jeg har hørt, at man har

sammenlignet en kvinde med en gazelle, og et skib, men aldrig med en flyvemaskine."

"Mr. Halliday er meget moderne i sine komplimenter," sagde Curberry med let spot. Han var en høj mand med et gnavent udseende med lyse, blå øjne, han så slet ikke tiltalende ud, skønt hans dragt var ulastelig.

Dan lo. Da han var overbevist om, at Lillian aldrig ville gifte sig med dette spøgelse, havde han råd til at le. "Vi unge mennesker," sagde han med eftertryk, "følger med tiden, lord Curberry."

"Selv om De tror, at jeg hører til en ældre generation," svarede lord Curberry med et lyn i sine lyse øjne, "vil De snart få at vide, at jeg på forskellige måder ikke gør det." Han så betydningsfuldt på Lillian.

Mrs. Bolstreath så nervøs ud, og Lillian var fuldkommen ligegyldig. Hun brød sig ikke om lord Curberry, og til trods for hendes onkels overtalelser, havde hun ikke den fjerneste tanke om at gifte sig med ham, derfor ignorerede hun ham så meget, som hun kunne, efter den måde han altid påtrængte hende sit selskab. Uden at tage notits af denne krigeriske sætning, begyndte hun at udspørge sin elskede om luftskibet, og hun fik en mængde oplysninger før starten. Curberry, der ikke forstod sig på flyvning, kunne ikke tale med, hvorfor han blot kunne se rasende på Dan. Mrs. Bolstreath måtte benytte al sin diplomati for at holde ham i nogenlunde godt humør. Heldigvis kom Laurance, med notesbog i hånden, da han var reporter for *The Moment*, og hilste muntert på selskabet. Han kendte Curberry lidt og nikkede til ham uden at sige et ord. Som så mange andre

mennesker kunne Freddy ikke lide denne mand, der på ingen måde var populær.

"Er det ikke en prægtig dag til en kapflyvning, miss Moon," sagde Laurance og kastede et blik på den grå himmel. "Jeg glæder mig til i morgen tidlig at skrive om Dans triumf i *The Moment*. Nå, gamle dreng," han klappede Dan jovialt på ryggen, "er du beredt til, hvad Jules Verne ville kalde århundredets allerstørste rejse?"

"Århundredet er endnu så ungt," svarede Dan tørt, "og efter de afstande, der er nået af andre flyvere, er dette kun en ubetydelig luftrejse."

"Ja," sagde lord Curberry, der forsøgte på at være elskværdig, hvilket var vanskeligt for ham, da han så, hvor optaget Lillian var af øjeblikkets helt, "luftsejladsen har opnået vidundere, siden Santos Dumont fløj sine ti yards for omtrent fire år siden."

"Å, De kender altså noget til luftsejlads, lord Curberry," sagde Dan koldt.

"Jeg ved, at det er farligt, mr. Halliday."

"Å, Dan," Lillian blev bleg, da hun vidste, hvad disse ondskabsfulde ord betød.

"Jeg synes, at flyvning ser farligere ud, end den er," sagde Dan med et beroligende blik, "og miss Moon er kommet for at bringe mig lykke."

"De må telegrafere, at De er sikkert ankommet, så snart De kommer til York," sagde mrs. Bolstreath ængsteligt.

"Å, de vil alle sammen telegrafere," udbrød Freddy og tog sin kikkert frem. "Telegrafkontorerne vil få nok at bestille hele

aftenen. Så sikkert, som at jeg står her, vil Dan være to tusinde pund rigere i morgen."

"Hvis han er i sikkerhed, vil jeg være tilfreds," sagde Lillian, og hun så ud, som om hun ville have kysset Dan lige med det samme, til trods for mængden og lord Curberrys nærværelse.

Denne uheldige frier skulede og ville lige til at komme med en af sine bitre bemærkninger, da man erklærede, at alt var rede til starten. Kinematograferne var allerede i arbejde med at tage billeder af mængden og af aeroplanerne og deres forskellige førere. Politiet drev mængden tilbage, for at aeroplanerne kunne få et stort rum til tilløbet, og lige idet klokken slog ét, blev der startet under åndeløs tavshed. Aeroplanerne løb langs med jorden som forskrækkede høns og sprang op i luften på forskellige punkter. Folk begyndte nu alle sammen at stirre op efter de sorte prikker, som lidt efter lidt forsvandt. Lillian havde kun øje for Dans aeroplan. Freddy gav hende sin kikkert, for at hun bedre kunne se. Tre af aeroplanerne holdt sig sammen, men to af dem kredsede i vide buer, og det ene af dem var Dans. Tilskuerne så ham sætte farten op, og derpå fløj han som en pil ud af buen i en lige linje ud af syne. Der hævede sig et hurraråb fra mængden, da Vincent-luftskibet kom et stykke forud for de andre, og Lillian gav Freddy hans kikkert tilbage.

"Jeg håber, at han kommer tilbage," sagde hun med skælvende læber.

"Naturligvis gør han det," forsikrede Laurance hende. "Dan er en af de forsigtigste flyvere, vi har."

"Men der er altid risiko," snerrede lord Curberry.

"Sandsynligvis. Men den risiko tager en modig mand."

"De flyver ikke selv, mr. Laurance?"

"Som De ser," svarede han roligt. "Så, miss Moon, nu kan vi ikke se mere, så nu vil De vel hjem?"

"Miss Moon kommer til lunch hos mig," sagde lord Curberry, "og mrs. Bolstreath også."

"Jeg er meget sulten," sagde denne dame tankefuldt, "så jeg siger ikke –"

"Hallo!" afbrød Laurance, da der lød råb fra mængden, der var ved at formindskes, "hvad er der i vejen? I mit blads interesse må jeg se, hvad der går for sig." Han tog hurtigt tog sin hat af for damerne, hvorpå han overlod dem til lord Curberrys omsorg.

På sin vej hen til stimlen, hørte han en stemme spørge, om manden var helt død, og han troede, at det var en, der var besvimet. Men da han brød gennem politibetjentenes kreds og så Durwin ligge på jorden med stirrende øjne og et uhyggeligt udtryksløst ansigt, blev han så forfærdet over det syn, at han greb en politibetjent i armen.

"Hvad er dette?" spurgte han hæst, "er mr. Durwin død?"

"Durwin," gentog politimanden skarpt, "kender De denne herre?"

"Ja, naturligvis. Det er mr. Durwin, en af Scotland Yards embedsmænd. Det undrer mig, at De ikke ved det."

"Jeg har aldrig hørt tale om ham, han må høre til detektivdepartementet."

"Hvad er der i vejen med ham, har han fået et slagtilfælde?"

"Han er blevet myrdet," sagde betjenten kort.

"Myrdet?" Laurance stirrede rædselsslagen på manden, og hans tanker fløj til banden, som han selv og Dan og Durwin forsøgte på at opdage. Var dette en lignende forbrydelse, som

den, der var begået i Hampstead, da sir Charles blev dræbt, fordi han vidste for meget? "Er der en flue på ham?" spurgte reporteren hurtigt, "se, om der er en flue."

"En flue?" Politimanden troede øjensynligt, at Freddy var vanvittig. "Hvad har en flue at gøre med den sag? Her er politiassistenten, som der er blevet sendt bud efter, De må hellere tale med ham."

Det gjorde Laurance, han gik hen til denne embedsmand og forklarede med dæmpet stemme, at den døde mand var mr. Durwin fra Scotland Yard, og han rakte også assistenten sit eget kort. Imidlertid undersøgte en læge liget og fandt, at den døde var blevet dræbt ved at få en dolk stukket ind under det venstre skulderblad. Han var helt død og måtte have udåndet øjeblikkelig. Assistenten modtog denne beretning med naturlig forbavselse, og han knælede ned ved siden af liget for at overbevise sig om, at det var rigtigt. Der var ingen tvivl om, at lægen talte sandt, for ryggen på Durwins frakke var plettet af en blodstrøm, der var trængt igennem den og ned i jorden. Stikket var blevet tilføjet ham med et meget skarpt instrument og var blevet ført med stor kraft.

"Hvem ved noget om dette?" spurgte politimanden, idet han rejste sig og så skarpt på mængdens rædselsslagne ansigter.

En slank ung pige trådte frem. "Jeg stod lige ved den herre," forklarede hun nervøst, "og vi så alle på luftskibene, da de fløj bort. Jeg hørte ham gispe, og da jeg vendte mig om, så jeg ham falde til jorden. Det er alt, hvad jeg ved."

"Så De nogen såre ham?"

"Nej. Hvor kunne jeg det, når jeg stod og stirrede op efter luftskibene. Den herre stod vel også og stirrede, antager jeg.

Men jeg lagde ikke videre mærke til ham, da han var fremmed for mig."

"Jeg så ham falde," sagde en mand, der lignede en sømand, "han stod klemt op ad mig i trængslen, og jeg følte, han tumlede om. Jeg hørte ham også gispe og hørte den unge dame skrige. Så så jeg ham ligge på jorden, og jeg skubbede folk til side og sagde, at der var en, som var ved at dø. Men jeg troede ikke, at det var et mord," sluttede manden gysende.

"Jeg heller ikke," sagde den slanke unge pige. "Jeg troede, at det var et slagtilfælde. Der var en sådan trængsel, at jeg ikke ville være blevet forundret, hvis han havde fået et slagtilfælde."

Dette var alt, hvad man kunne få at vide, og politimanden skrev de to's navne op, da de havde talt. Der var andre mennesker, som havde set manden ligge på jorden, men de to var de eneste, som havde set ham falde. De havde næsten grebet morderen på fersk gerning. Men det var umuligt at sige, hvem der var skyldig, for trængslen var så tæt, og alles opmærksomhed var fæstet på luftskibene, derfor kunne ingen sige, hvem der havde slået den ulykkelige herre til jorden. Det gjorde et stærkt indtryk på assistenten, da han fik at vide, hvem den døde mand var. Han havde et par gange fået officielle breve fra Durwin, men han havde aldrig set ham, før han så ham ligge død. Hvis Laurance ikke havde været der, ville han ikke have vidst, hvem han var, derfor udspurgte han den unge mand, da liget var blevet båret bort.

"Og hvad var det med den flue?" spurgte assistenten, der havde hørt Laurances korte samtale med politibetjenten.

"Kan De ikke huske sir Charles Moons mord?"

"Jo. Den kvinde, der dræbte ham, blev aldrig fundet. Jeg kan huske, at der var tale om en flue, og jeg kan også huske de breve, der blev skrevet i Deres avis."

"Jeg skrev det første brev, der fremkaldte hele korrespondancen," sagde Freddy hurtigt. "Sir Charles Moon havde en anelse om, at der eksisterede en forbryderbande, og havde indbudt mr. Durwin til at komme til hans hus for at få en forklaring. Før mr. Durwin kom, blev sir Charles myrdet. Siden den tid har han undersøgt sagen, og jeg tror, at han også har fået for meget at vide."

"De tror, at denne bande har ladet ham rydde af vejen?"

"Ja, og det var derfor, jeg spurgte, om der sad en flue på ham. Det er disse djævles mærke, tror jeg."

"Der syntes ikke at sidde nogen flue på ham," sagde assistenten i en urolig tone. "Men jeg tror alligevel, at De har ret. Moon blev myrdet, fordi han vidste for meget, og mr. Durwin er blevet ryddet af vejen af samme grund, det tror jeg i det mindste. Men vi vil få mere at vide mellem dette og den retslige undersøgelse. De vil vel være til stede?"

"Ja, naturligvis. Jeg er kun alt for ivrig efter at opdage alt, hvad jeg kan, om denne farlige bande. Den må opløses."

"Dens opløsning vil være forbundet med betydelig fare," sagde politiassistenten i en meget tør tone. Derpå skrev han Freddys adresse op og lod ham gå.

Laurance gik tilbage til *The Moment*s kontor og skrev hurtigt en beskrivelse af starten til kapflyvningen mellem London og York, hvorefter han talte med redaktøren og fortalte, hvad han vidste om Durwins død. Da Laurance havde fået tilladelse til at skrive den artikel, der handlede om dette emne, gav han en

nøjagtig beretning, og skønt han ikke sagde for meget, antydede han dog tydeligt, at Durwins død indirekte stod i forbindelse med sir Charles Moons mord. Da Laurance huskede på, at Penn nu var lord Curberrys sekretær, og at lord Curberrys hus lå i nærheden af flyvepladsen, spekulerede han på, om Penn muligvis havde været blandt mængden. Dan kunne have sagt ham, at han havde været der, men for øjeblikket vidste Laurance det ikke. Men han havde den idé, at når Penn havde stået i forbindelse med det ene mord, stod han sandsynligvis også i forbindelse med det andet. Så forbandede Freddy sig selv, fordi han ikke havde lagt mærke til, om der hang nogen særlig parfume ved den døde mands klæder. Da han ikke kendte Sumatra-parfumens særlige lugt, kunne han ikke sige, om det var den, som Dan havde sporet lige til mrs. Jarsell, men hvis der i det hele taget fandtes en duft, var det nok umagen værd at undersøge sagen. For at bøde på sin forsømmelse, skrev han sin artikel færdig og tog så afsted til Blackheath for at se liget endnu en gang.

Da han var ved at forlade aviskontoret, blev der stukket ham et telegram i hånden. Det viste sig at være fra Dan og var afsendt fra Bedford.

"Havde et uheld," således lød telegrammet, "roret knækket. Ingen ben brækkede, men rystet i faldet. Jeg vender tilbage til byen i aften og kommer til dig. Halliday."

"Nu gad jeg vide, om der er blevet pillet ved den maskine," mumlede Laurance, da han havde læst telegrammet, "for så må banden være ved at blive bange. Først Moon, så Durwin, og nu et attentat mod Dans liv. For pokker, jeg bliver den næste." Den idé var på ingen måde behagelig.

11. På sporet

Da Dan, temmelig bleg, viste sig på *The Moments* kontor sent den samme aften, angik det første spørgsmål, Laurance stillede ham, den ulykkelige hændelse.

"Var der blevet pillet ved din maskine?" spurgte Freddy åndeløst.

"Nej, der var ikke," svarede Halliday og sank med et træt suk ned på den nærmeste stol. "Jeg gjorde en hurtig vending, og roret knækkede; jeg satte for stærk kraft på det og flagrede til jorden som en anskudt agerhøne. Det var nogle få kilometer på den anden side af Bedford. Men jeg fik aeroplanet taget fra hinanden og pakket til side i landsbyen, der ligger lige i nærheden, og så tog jeg med ekspressen til St. Pancras. Du fik mit telegram?"

"Ja, og jeg bildte mig ind, at den nedstyrtning måtte være bandens værk."

"Nej, slet ikke. Det var min dårlige flyvnings skyld. Jeg har tabt, og manden, der fløj med zigzag-monoplanet, har vundet, skønt han gav sig god tid med at komme til York. En pokkers dårlig maskine, syntes jeg at han havde, skønt den for øjeblikket har vist sig som den bedste. Jeg er lidt rystet og føler mig syg, men en nats hvile vil bringe mig på ret køl igen."

"Hvorfor tog du ikke lige hjem og fik den?" spurgte Freddy bekymret, for det kunne ikke nægtes, at Dan så meget medtaget ud.

"Jeg læste om Durwins død i en aftenavis, og jeg kunne ikke hvile, før jeg havde fået sandheden at vide. Sig mig alt, hvad du

ved."

Det gjorde Laurance, derpå rakte han Halliday en korrektur af den artikel, der skulle komme i *The Moments* morgenavis. "Jeg tog ned for at se, om der var parfume på ligets klæder," forklarede han, "det er endnu i Blackheath, i politiets varetægt. Der var slet ingen parfume."

"Og ingen flue?"

"Nej. Jeg spurgte om det, så snart jeg så Durwin ligge på jorden. Hvis denne forbrydelse er bandens værk, så mangler tegnet."

"Den er alligevel bandens værk, det tror jeg sikkert," bemærkede Dan mørkt. "Durwin har været på jagt efter den, og da han var den allerførste, der opdagede Moons død, er der sandsynligvis blevet holdt øje med ham. En af banden er kommet bag ved ham i mængden og har stukket ham i ryggen. Det har været meget let for manden at slippe bort uden at blive opdaget, siden alle stod og stirrede efter aeroplanerne."

Laurance nikkede. "Jeg er enig med dig, men hvem er morderen?"

"Jeg så Penn på flyvepladsen," sagde Dan tankefuldt.

"Så du ham?" udbrød Freddy og sprang op, "var han –"

"Forhast dig ikke. Han forekommer mig at være alt for nervøs til at kunne gøre dette."

"Men han hører til banden," påstod Laurance. "Han har så godt som tilstået med det, han har sagt om parfumen."

"Å ja, jeg tror også, at han har noget at gøre med den."

"Tror du, det er Penn, der har dræbt Durwin?"

"Nej, det tror jeg ikke."

"Men siden han var i mængden, og da han er inde i bandens hemmeligheder, synes du så ikke, at vi burde fortælle politiassistenten fra Blackheath om sagen, og ligeledes assistent Tenson, der havde med Hampstead-forbrydelsen at gøre?"

"Nej," sagde Dan efter en pause. "Hvis Penn bliver arresteret og forhørt, siger han ingenting. Da han antydede, at han ville blive dræbt, hvis han røbede bandens hemmeligheder, og da han ikke ville sige noget, da jeg truede ham med aeroplanet, vil han sikkert heller intet røbe, når han bliver forhørt af politiet. Og vi har ikke beviser nok imod ham, husk på det. Det er bedre at tie, Freddy, og lade politiet selv finde ud af forbrydelsen. Imens kan vi se os om og holde øje med Penn."

Efter nogle indvendinger gik Laurance ind på at gøre sådan, som hans ven foreslog det. Det var uden tvivl den klogeste fremgangsmåde. Dan anså det for bedst at arbejde stille, indtil alle skurkene kunne blive fanget, og for at gøre det, var det nødvendigt at bevare tavsheden. Således gik det til, at der ved den retslige undersøgelse ved Durwins død intet kom frem, der kunne sætte denne forbrydelse i forbindelse med den foregående.

Det vink, som Freddy havde givet i *The Moment*, blev ikke modtaget, man lo kun ad det. Der var hverken flue eller parfume på den ulykkelige mand, og følgelig var der ingen forbindelse mellem Blackheath og Hampstead. Og Durwin blev begravet, uden at sandheden blev kendt i sine enkeltheder. Og så optog en ny sensation publikums opmærksomhed.

Ikke desto mindre var både Dan og hans ven overbeviste om, at Durwin havde fået for meget at vide og var blevet ryddet af

vejen af banden for dens egen sikkerheds skyld, på samme måde som sir Charles Moon. De benyttede en privatopdager til at holde øje med Penn, men gav ham intet vink om, at de på nogen måde mistænkte ham. Gennem Penn, der var den eneste, der med sikkerhed vidste noget – og som det ved parfumen var blevet bevist stod i forbindelse med banden – håbede man at finde ud af sandheden, men tiden var endnu ikke moden til at udspørge ham om hans tvetydige handlinger. Men de holdt stadig øje med alt, hvad han foretog sig. Og der var ingen tvivl om, at de på denne måde ville nå deres mål.

Da Dan havde tabt i kapflyvningen, manglede han penge, og da Laurance ikke var rig, kunne han ingen låne ham. Men det lykkedes dem i fællesskab at låne en vis sum af en pengeudlåner. Halliday lod Vincents aeroplan bringe tilbage til Blackheath, og han tjente nogle penge på sin sædvanlige måde ved at tage forskellige mennesker ud på korte ture. Flyvning var nu blevet et samfundsraseri, særligt for damer, der ønskede en ny oplevelse, så det gik Dan meget godt. Om nogle få måneder var det hans hensigt at forsøge at flyve over Kanalen, hvilket en fransk millionær havde udsat en stor pris for, men foreløbig klarede han sig, som han bedst kunne. I et par uger hændte der intet, der kunne røre op i det mudrede vand, der skjulte bandens handlinger, og der fandt intet nyt mord sted. Så gik Dan med Lillian i et biografteater og gjorde en opdagelse.

Naturligvis var Lillian dybt bedrøvet over, at hendes elskede havde tabt ved kapflyvningen; men hun trøstede sig med, at han var i sikkerhed. Hvis hun havde kunnet det, ville hun have forbudt Dan at flyve oftere, fordi der skete så mange ulykkestilfælde over hele verden i forbindelse med flyvning.

Men Dan lo ad hendes frygt og forsikrede, at han måtte fortsætte sit farlige kald. Ikke desto mindre lovede han i et ømt øjeblik at opgive luftsejladsen, når han og Lillian var blevet gift, men for øjeblikket så det ikke videre lyst ud i den retning. Indtil nu havde Dan opsnuset meget lidt, der kunne føre til opdagelsen af Moons morder, og før dette individ var blevet bragt for retten, ville sir John aldrig give sit samtykke. Fremtiden så i disse mørke dage ikke så lys ud, som det unge par ønskede.

Lord Curberry hjemsøgte sir John Moons hus og plagede Lillian med sin opmærksomhed, indtil hun blev åbenlyst uhøflig imod ham. Men dette dæmpede ikke hans iver; han smilede kun bittert og blev ved med at sende blomster og teaterbilletter og smykker, som hun nægtede at modtage. Og sir John var altid ved siden af hende og udbredte sig om, hvilken lykkelig pige hun var, at hun havde tiltrukket lord Curberrys opmærksomhed. Med hendes penge og hans titel, ikke at tale om hans talenter, ville det blive et ideelt ægteskab. Det troede Lillian ikke, og hun foretrak at tænke på og længes efter Dan Halliday, så meget mere, som det med hjælp fra mrs. Bolstreath, som med hjerte og sjæl støttede den unge frier, var lykkedes Lillian at møde ham til forskellige tider og gå ud med ham. Ved disse lejligheder var de som børn, der var sluppet løs fra skolen. Sommetider gik mrs. Bolstreath med som chaperone, og sommetider tillod hun dem, da hun vidste, at Dan var en gentleman, at gå alene sammen, hvilket de naturligvis allerhelst ville. Men for at ingen skulle kunne snakke om dem, fulgte den godmodige, smilende kvinde som oftest

med dem til restauranter, i teatre, til matinéer – endog i biografteatre. Det var i et af disse, at Dan fik en overraskelse.

Ved denne særlige lejlighed var mrs. Bolstreath ikke med dem, da hun var gået i butikker i Regent Street. Dan og Lillian havde truffet aftale med hende om at mødes klokken fem, så ville de alle tre drikke eftermiddagste i Bond Street. Men klokken var kun tre, så de elskende havde foreløbig eftermiddagen for sig selv. Det var en smuk dag, så Lillian foreslog, at de skulle spadsere på de mindst befærdede steder i parken, hvor de ikke var udsatte for at møde bekendte, og de spadserede ned ad Piccadilly. Pludselig opdagede Lillian et biografteater, og hun læste programmet. Da hun så, at nogle af billederne fremstillede flyvepladsen ved Blackheath, og starten til London-York kapflyvningen, havde hun ingen ro på sig, før hun kom ind og så denne film. Dan var villig til at føje hende, da han var nysgerrig efter at se sig selv som et levende billede, og de gik derind. Forestillingen bestod af en række forskellige numre, og de elskende kom midt i en meget interessant film, som de ikke kendte begyndelsen af. Da Lillian gerne ville se, hvad der var gået, før de kom, tog hun det løfte af Dan, at de skulle blive og se gentagelsen. Dan sagde ja, men huskede hende på, at der så ikke blev noget af en spadseretur i parken.

"Det gør ingenting," sagde Lillian og stak sin hånd ind i Dans, "vi kan blive her, indtil vi skal møde Bolly, du ved, at jeg elsker biografteatre."

"Og mig også, håber jeg," sagde Dan. Svaret var et meget varmt håndtryk.

Som sædvanlig ved den slags forestillinger var billederne en blanding af komedie og tragedie, men Lillian ventede

utålmodigt på flyvescenerne. Endelig kom de, og hun så Dan med sit aeroplan, hver bevægelse var troligt gengivet. Halliday selv morede sig meget over denne gengivelse af hans handlinger og over at stå ansigt til ansigt med sig selv på denne måde. Men han fo'r overrasket sammen, for foran mængden og uforholdsmæssig stor i sammenligning med de andre skikkelser opdagede han mrs. Jarsells massive skikkelse, der bevægede sig over det oplyste billede. Hun standsede endog for at se sig om efter en eller anden i mængden, så han så hendes store ansigt ganske tydeligt forfra. Det kunne ingen fejltagelse være, da hun var en kvinde, man var nødt til at lægge mærke til, og da hun endelig forsvandt, sad han og undrede sig over den underlige tilfældighed, som havde vist ham, at hun havde været på Blackheaths flyveplads den samme dag og omtrent på samme tid som Durwins hemmelighedsfulde død havde fundet sted. Dan var nu mere end nogen sinde overbevist om, at mrs. Jarsell stod i forbindelse med banden, og derfor også med de to tragiske begivenheder, som beskæftigede politiet. Han var glad over, at han havde lovet at vente på gentagelsen, og da Lillian ønskede at gå, efter at de havde set alle numrene, opfordrede Dan hende til at blive og se flyvescenerne endnu en gang.

"Det var så morsomt at se sig selv på den måde," sagde Dan.

"Jeg ville ønske, at jeg også kunne være blevet taget på den måde," sagde Lillian med et suk og samtykkede villigt i at vente.

Efter at have set billedet for anden gang var Dan absolut overbevist om, at han havde ret. Det var mrs. Jarsell, som bevægede sig så kongeligt over scenen, og hvad der forvirrede ham, var, at hun synes at være meget godt klædt på uden noget som helst forsøg på forklædning. Hvis hun var kommet til

Blackheath for at begå en forbrydelse, ville hun sikkert have haft et slør på for ikke at blive lagt mærke til. Men da mrs. Jarsell førte et ensomt liv i Sheepeak, var der rimeligvis ingen, der kendte hende i London, og hun havde måske ikke anset det for nødvendigt at forklæde sig på nogen måde. Der var imidlertid ingen tvivl om, at hun havde været på flyvepladsen, da Durwin blev myrdet, og Dan besluttede, at han den samme aften ville tage til Sheepeak og spørge sig for. Da han senere forlod Lillian og mrs. Bolstreath, gik han hen for at se, hvilket tog han kunne komme med til Thawley, og han havde så stor hast, at han ikke en gang besøgte Freddy Laurance for at underrette ham om, hvad han havde opdaget.

Således kom Halliday ganske uventet til at stå på Thawley station, da klokken var nogle minutter over ni, eftersom han var taget fra St. Pancras med ekspressen klokken seks. Det var nu for sent at tage med toget til Beswick, for inden han nåede Sheepeak, ville Peacock Hotel rimeligvis være lukket. Dan besluttede derfor at blive i Thawley om natten og tog ind på et hotel i nærheden af stationen. Den næste morgen kom han for at se efter George Pelgrin, som han gerne ville tale med, og han havde ingen vanskelighed ved at finde ham.

Pelgrin var et stort menneske med søvnige blå øjne og et langsomt væsen, der vidnede om meget lidt intelligens. Dan undrede sig over, at en klog kvinde som mrs. Jarsell kunne interessere sig for sådan en skabning, og for at se at få noget at vide nævnede han forsigtigt denne dames navn. "Jeg boede for nogen tid siden i Sheepeak i Deres tantes hotel," sagde han, da George bar hans taske over broen, "hun fortalte mig, at min veninde, mrs. Jarsell, interesserede sig meget for Dem."

"Ja," svarede George elskværdigt, "det gør hun. Jeg kommer fra Sheepeak, og mrs. Jarsell interesserer sig meget for Sheepeak-folk. "Send bud efter George," siger hun, når hun tager til London, og jeg hjælper hende med alting."

"Hun tager vel ofte til byen," sagde Halliday let, "og det er så meget desto bedre for Deres lomme."

"Å nej," sagde George tankefuldt, "hun tager ikke meget bort fra Sheepeak, ikke en gang for at komme til Thawley. En gang hver anden eller tredje måned tager hun til London. "George," siger hun, "jeg skal besøge nogle venner," eller "George, jeg skal til min sagfører i dag," siger hun. Å, hun er god imod mig og tante Marian. Jeg ville ønske, at hun tog til London oftere," sluttede George, "for hun giver mig altid fem kroner, og hun kommer ikke så ofte, som jeg gerne ville have det, for jeg mangler penge."

"Hun er altså et hjemmemenneske," bemærkede Halliday.

"Hun passer sin veninde miss Armour," sagde George.

"Hun har været mig en god ven," sagde Dan, idet han gik op i en første klasses kupé, "for hun har skaffet mig en af mr. Vincents aeroplaner."

"Ham kender jeg," sagde Pelgrin, "det er en gnavpose."

"Det tror jeg også. Men mrs. Jarsell lovede at komme til London og se på kapflyvningen fra London til York. Den har De vel hørt tale om?"

"Ja, det har jeg," sagde Pelgrin og nævnede datoen, "vi havde en mængde rejsende den dag, folk tog til York for at se luftskibene ankomme. Men mrs. Jarsell var ikke med."

"Hun tog vel ikke til York, men til London?"

"Hun tog slet ingen steder hen," sagde George, "i alt fald ikke den dag. "Send bud efter George," siger hun altid, og den dag sendte hun ikke bud efter mig, altså blev hun hjemme."

"Å," Dan så skuffet ud, "jeg ville så gerne have haft, at hun skulle se mig flyve, siden hun havde fået Vincent til at give mig det aeroplan."

"Nå, men hun så Dem ikke, for jeg tør sværge på, at hun ikke tog til London den dag, hverken tidligt eller sent. Hun rejser ikke meget bort fra Sheepeak, og hun har ikke været i London i flere måneder. Og hun giver altid fem kroner i drikkepenge," sluttede George.

Dan tog imod vinket og rakte ham pengene. "Her har De dem. Og jeg håber, at mrs. Jarsell vil rejse oftere, så De kan blive rig."

"Ja, jeg trænger til penge, for jeg er forlovet," sagde Pelgrin med et bredt grin, og han gik videre med at forklare sine private affærer, som havde noget at gøre med en ung pige, indtil toget dampede ud af stationen.

Dan var forvirret. At dømme efter filmen havde mrs. Jarsell været i byen den dag, da kapflyvningen fandt sted, og dog svor denne fyr på, at hun ikke var taget af sted fra Thawley station. Men der var ingen anden vej, hun kunne komme. Rigtignok havde mrs. Pelgrin sagt, at hun ejede tre automobiler, og i en af dem kunne hun naturligvis køre til London. Der var jo en chance for, at hun havde gjort det, men Dan vidste ikke, hvorledes han skulle finde ud af det. Det kunne ikke nytte at spørge mrs. Jarsell, da hun vel ville nægte, at hun havde været uden for Sheepeak. Men da hun slet ikke var forklædt, da hun var på flyvepladsen, hvorfor skulle hun så benægte det? Det

kunne være, at hun ville indrømme, at hun var taget til London – for eksempel i automobil – og ville udfordre ham og beskylde ham for at være skyld i Durwins død. Ikke fordi Dan ville være tåbelig nok til at beskylde hende for det samme, da han ingen andre beviser havde at gå efter end parfumen, og det var et meget svagt punkt at støtte sig til. Mrs. Pelgrin vidste måske noget, og han ville henvende sig til mrs. Pelgrin om oplysning.

Ved målet for hans rejse, da han ankom i en droske, modtog hun ham som sædvanligt – det vil sige, hun kom farende ud af kroen og stillede sig med armene over kors og smilede mørkt. "Nå, så der er De igen," sagde hun akkurat på samme måde, som hun havde modtaget Laurance.

"Ja," svarede Halliday, "jeg tabte i kapflyvningen, og jeg kommer for at gøre mr. Vincent en undskyldning, fordi jeg har misbrugt hans maskine. Jeg vil gerne have et middagsmåltid, da jeg rejser igen i eftermiddag."

"De skal få Deres middag", svarede mrs. Pelgrin og gik i forvejen ind i huset, da Dan havde arrangeret med kusken, at han skulle vente i tre eller fire timer. "Nå, så De vandt ikke ved den flyvning. Det kan nok være, at mr. Vincent vil blive rasende på Dem, når man ved alt, hvad han tror om de maskiner, han laver."

Halliday satte sig leende ned. "Det er krigslykken, mrs. Pelgrin. Men det gør mig ondt, at jeg tabte. Mrs. Jarsell, som skaffede mig aeroplanet, vil også blive skuffet. Har hun fortalt Dem om starten?"

"Er De gal, mand! Skulle en dame som hun komme her og sladre med en simpel kone som mig?" svarede værtinden, mens

hun hurtigt dækkede bord. "For resten så hun slet ikke flyvningen, mr. Halliday."

"Å, men hun må have set den," svarede Dan med påtaget forundring, "hun lovede at komme og se mig starte fra Blackheath."

"Hun var slet ikke i London," påstod mrs. Pelgrin, mens hendes øjne blev vrede ved modsigelsen. "Det husker jeg godt, fordi hun kom for at tale med mig om nogle æg den selv samme dag, da De fløj, og hun sagde: "Det bliver en god dag for mr. Vincents maskine til at vinde væddemålet."

"Er De sikker på det?" spurgte Dan mere forvirret end nogen sinde over at finde, at mrs. Pelgrin og hendes nevøs historier var ganske overensstemmende med hinanden.

"Anser De mig for en tosse?" udbrød mrs. Pelgrin og blev ildrød, "har jeg ikke atter og atter sagt Dem, at mrs. Jarsell ikke har set Deres fjollede kapflyvning. Hun kom her for at få nogle æg hos mig og sad her i denne stue klokken ni eller lidt efter. De anser mig for en løgner, De – De – å, det er bedst, jeg ser til middagsmaden, ellers bliver jeg gal i hovedet," og den raptungede kvinde fo'r ud af stuen.

"Mrs. Jarsell var her klokken ni eller lidt over ni," gentog Dan i en undrende tone, "så kan hun ikke have været i London. Alligevel tør jeg sværge på, at jeg så hende på den film." Her åbnede han sin taske og tog en togplan frem for at se efter togene fra Thawley til London.

Hans undersøgelse viste ham, at selv om mrs. Jarsell var taget fra Thawley station præcis klokken 9, kunne hun ikke have nået St. Pancras før klokken 12.30. Dette ville næppe give hende tid til at komme i rette tid til Blackheath. Aeroplanerne havde

startet klokken 1, og efter hvad der kom frem i forhørene, skulle folk have stået og set dem flyve nord på i det øjeblik, da Durwin blev myrdet. Mrs. Jarsell kunne ikke være kommet til flyvepladsen klokken 1, når hun først var kommet til St. Pancras klokken 12. Og for at gøre det, havde hun været nødt til at tage fra Thawley klokken ni. Efter Georges udsagn havde hun ikke været i nærheden af stationen den dag, og hvis man kunne tro mrs. Pelgrin, var hun i det værelse, hvor han nu sad, ved den tid, da ekspressen kørte. Det var ganske umuligt, at hun skulle have nået 9-toget, og hvis hun ikke havde det, var det umuligt, at hun skulle være kommet til London tidsnok til at begå forbrydelsen. På den ene side var der mrs. Pelgrins og hendes nevøs vidnesbyrd, mens han på den anden side havde kinematografens bevis. Enten den ene eller den anden måtte naturligvis tage fejl. Naturligvis kunne værtinden og George lyve, men der var jo egentlig ingen nødvendighed for det. Desuden var Dan kommet med sine spørgsmål ganske uventet, så de kunne ikke have haft de urigtige svar på rede hånd.

"Hun må have benyttet en automobil," tænkte Halliday, idet han puttede rejselisten i sin taske igen, "men selv da var hun her klokken ni og kunne ikke have nået byen på de tre timer og nogle minutter."

Mrs. Pelgrin bragte middagsmaden ind, og hun syntes ikke at være meget oplagt til at snakke. Dan, der var bange for at vække hendes mistanke, begyndte at tale med hende om andre ting, og lidt efter lidt blev hun venligere. Han fortalte hende, at han havde benyttet George og havde givet ham fem kroner. Mrs. Pelgrin smilede bittert og bemærkede, at "George var en begærlig hund", en elskværdig bemærkning, der ikke vidnede

om, at hun stod på den bedste fod med den unge mand med de søvnige øjne på Thawley station.

Da Dan indirekte havde fået alt at vide af hende, hvad han kunne, opsøgte han Vincents hus, men fik at vide, at opfinderen og hans niece var ude hele dagen. Da han ikke kunne finde noget påskud til at besøge mrs. Jarsell, var der ikke andet for ham at gøre end at tage tilbage til byen; derfor befandt han sig forholdsvis tidligt på aftenen på St. Pancras station, spekulerende på løsningen af dette nye problem.

12. Et forbløffende eventyr

Den næste dag opsøgte Dan Laurance for at få en samtale med ham, da det ny problem forvirrede ham, og han ikke vidste, hvorledes han skulle handle. Men skæbnen var ham for så vidt imod, for det viste sig, at Laurance var fraværende. En anarkistisk sammensværgelse, som *The Moment* ønskede at kende enkelthederne omkring, havde ført ham til Wien, og det var meget sandsynligt, at han blev borte i det mindste en uge. Halliday kunne have ventet sig noget af den slags, da Freddy i udøvelsen af sin bestilling var her og dér og allevegne og aldrig vidste, hvor han skulle hen næste gang, hvilket var fuldstændig afhængigt af den seneste sensation. Men hidtil havde kun få overraskende begivenheder kaldt Laurance ud af England, og Dan var vant til altid at finde ham på pletten. Han forlod *The Moments* kontor i temmelig modfalden sindsstemning. Der var ingen tvivl om, at Halliday i høj grad trængte til nogen at tale med om de ting, der beskæftigede hans tanker. Men da han ikke fandt Freddy, vidste han ingen, som det var umagen værd at spørge til råds.

Der var ganske vist de to politiassistenter – den ene i Hampstead og den anden i Blackheath – der var dybt interesserede i Moons og Durwins død. De ville have været henrykte over at diskutere hele sagen ud og ind i håb om at kunne løse de to forbrydelsers gåde. Men Dan ønskede ikke at tage politiet med ind i sagen, før han havde flere beviser at gå efter. Alt, hvad han vidste om mrs. Jarsell og Penn, var så ubestemt og uvist, og hans mistanke med hensyn til parfumen

ville måske blive anset for latterlig af disse tørre embedsmænd. Det, Halliday ønskede, var at danne en forbindelse mellem Sheepeak, Hampstead og Blackheath på beviser, der ikke kunne tvivles om, så han kunne forelægge en fuldstændig sag for politiet. Dette kunne han ikke gøre, før han havde fået et eller andet bestemt bevis, og dette ønskede han at få gennem sine egne og Laurances anstrengelser. Da Freddy nu var borte i forretninger, og Dan ikke ville forelægge en ufuldendt beretning for assistenterne, gik han til sine sædvanlige forretninger. Dette var alt, hvad han kunne gøre, og han gjorde det modstræbende.

Et vink fra lord Curberry havde øjensynlig gjort sir John mere årvågen med hensyn til sin niece. Dan aflagde visit i huset, men blev ikke modtaget. Han skrev et brev, men fik intet svar, og skønt han hjemsøgte Bond Street og parken og teatrene, kunne han ikke opfange et eneste glimt af Lillian. Efter tre dages uafbrudte forsøg tog han til Bedford og overværede flytningen af aeroplanet til Blackheath, idet han selv førte det med sig i toget. Derpå satte han det igen sammen og foretog korte flyvninger i nærheden af London. Men fra det øjeblik, da opdagerfeberen havde grebet ham, var hans hjerte ikke med i arbejdet, og han følte, at han ikke kunne hvile, før han havde løst de to forbrydelsers gåde. Men i det øjeblik så han ingen vej, han kunne nå frem til sine ønskers opnåelse ved, og han fik tiden til at gå så godt, han kunne, indtil Laurance kom tilbage.

Men skæbnen havde bestemt, at han skulle handle alene og uden råd, og underretningen om skæbnens hensigt fik han i form af et kort brev fra Marcus Penn, der bad om en samtale.

"Jeg er overbevist om," skrev sekretæren, "at De efter det, De truede mig med i aeroplanet, mistænker mig for at vide noget om sir Charles Moons mord. Da jeg er fuldkommen uskyldig, fornærmer denne mistanke mig, og jeg ønsker, at De skal møde mig, for at jeg kan rense mig for den. Hvis De vil møde mig ved Bakerloo Tubes billetkontor, kan jeg føre Dem til den person, som har givet mig parfumen. Han vil være i stand til at sige Dem, at jeg ikke står i forbindelse med nogen som helst forbryder." Derpå fortsatte brevet med at nævne dag og tid for mødet og endte med brevskriverens underskrift.

Dan syntes altid, at Penns underskrift kun alt for tydeligt røbede hans svage karakter.

Det var naturligvis hans hensigt at gå til mødet, selv om han huskede, at Penn havde erklæret at ville afsløre den persons identitet, som havde givet ham parfumen. Hans fætter på Sumatra havde sendt den til ham, havde sekretæren sagt, og nu var det hans hensigt at forestille Dan for en anden person, der var giveren. Medmindre – og det var jo muligt – at Sumatra-fætteren var kommet til England i den hensigt at rense Penn for mistanke. Det kunne ganske vist også være, at Penn havde ondt i sinde og på en snedig måde ville lokke ham i en fælde. Men Halliday følte, at han fuldkommen godt var i stand til at binde an med en sådan frygtsom person som sekretæren. Det kunne også være – og Dans eventyrblod blev feberhedt alene ved tanken – at det var hans hensigt at forestille ham for sine skurkagtige kammerater, som dannede den hemmelighedsfulde bande. Hvis dette var tilfældet, ville der være en meget god lejlighed til endelig at få noget at vide om denne organisation. Der var uden tvivl en stor risiko for, at han

kunne miste friheden, ja endog livet, og det var umuligt at sige, hvilke forsigtighedsregler denne forsamling af mordere ville tage for at bevare deres hemmeligheder. Men Halliday var ingen nervøs natur, og desuden var han villig til at vove alt på et terningkast i stedet for at forblive i uvished. Derfor gjorde han sig rede, og uden at sige et ord til nogen gik han til mødestedet. Nu, da Laurance var borte, var der jo alligevel ikke nogen, han kunne tale med.

Det var tilfældigvis en tåget aften, da Dan gik ned til den underjordiske jernbane i Trafalgar Square, men han havde ingen vanskelighed ved at genkende Penn i det dunkle lys. Sekretæren var godt indpakket i en tyk overfrakke og modtog den unge mand med et nervøst smil, mens han blinkede stærkt med sine lyse øjne, hvilket var hans vane, når han var i stærk sindsbevægelse. Men han talte elskværdigt nok og syntes ikke at bære nag til Dan for hans trusler i aeroplanet.

"Jeg er glad over, at De er kommet, mr. Halliday," sagde Penn i en tone, der skulle være værdig, "da jeg ønsker at rense mig for den alvorlige mistanke, De kastede på mig, da vi sidst sås."

"Deres tilståelser nærede min alvorlige mistanke," sagde Dan let.

"Jeg talte tåbeligt, mr. Halliday, da jeg var ganske ude af mig selv over Deres trusler."

"Hm! Det undrer mig, at De igen tør betro Dem selv til et så blodtørstigt væsen som mig, mr. Penn."

"Å, jeg ved, at Deres trusler i aeroplanet ikke var alvorligt mente," svarede sekretæren med blid stemme, idet han trak på skuldrene.

"Det viste de midler, De benyttede for at undgå flere spørgsmål af mig!"

Dans tørre tone rørte op i mandens kolde blod.

"De har ingen ret til at blande Dem i mine private affærer," sagde han rasende.

"Men når disse affærer har at gøre med en forbrydelse –"

"Det har de ikke. Jeg ved ikke noget om den sag." Penns åndedræt var blevet kort, og han forsøgte at holde sin stemme fra at ryste. "Når De ser min fætter, vil han bevise Dem, at han har givet mig parfumen."

"Så er Deres Sumatra-fætter altså i London?"

"Ja! Ellers ville jeg ikke have bedt Dem om at komme."

"Skal vi møde ham her?" spurgte Dan, idet han så sig nysgerrigt om.

"Nej, vi kan tage hen til ham i en droske. Kom!" Penn gik i forvejen op ad de trapper, som Halliday nylig var kommet ned ad.

"Hvor skal vi hen?" spurgte Dan, men sekretæren, der var et lille stykke foran, hørte ikke eller ønskede ikke at svare på spørgsmålet.

"Jeg formoder," tilføjede Halliday, da de to igen stod i den tågede gade, "at Deres fætter ønsker at tale med mrs. Jarsell."

"Min fætter kender ikke mrs. Jarsell, og det gør jeg heller ikke," svarede Penn skarpt.

"Det er underligt, at hun også har den parfume," sagde Dan skeptisk, "da De siger, at den er enestående."

"Ja, i England," sagde sekretæren, mens de steg op i en taksameterdroske, som øjensynligt havde ventet på dem ved Trafalgar Squares løver, "men den dame, hvis navn De nævner,

kender måske nogen på Sumatra, og på den måde kan hun have fået parfumen."

"Å ja!" sagde Dan, idet han satte sig bekvemt til rette, mens Penn trak vinduerne op for at holde den fugtige luft ude.

"Det usandsynlige hænder lige så vel i det virkelige liv som i romanerne, mr. Halliday."

Dan lo og betragtede gadelygternes skin gennem de duggede vinduer, da drosken drejede op ad Haymarket. Han spekulerede på, hvor de skulle hen, og da han ikke troede, at Penn ville give ham nogen oplysning om det, passede han omhyggeligt på for at se vejen. Penn bandt et silketørklæde over sin mund, mens han mumlede en forklaring om sine svage lunger, derpå rakte han et sølvcigaretetui hen til Dan og lod det springe op. –

"Vil De ryge, mr. Halliday?"

"Nej, tak," svarede Dan forsigtigt; "lige nu har jeg ikke lyst."

Penn trak på skuldrene, da han øjensynligt forstod, at Dan ikke stolede på hans gaver. Nogen tid efter tog han en cigaret frem og tændte en tændstik.

"Disse cigaretter er af en egen slags," bemærkede han og blæste en røgsky lige ind under Hallidays næse, hvorefter han satte halstørklædet til rette, ikke alene over sin mund, men også over sin næse.

Dan for sammen, for røgen fyldte den lukkede vogn med Sumatra-parfumens velkendte duft. Han var ved at gøre en bemærkning, da duften blev stærkere, mens cigaretten brændte videre med en rød, hensmuldrende spids, og han fik pludselig ondt.

"Træk vinduet ned," gispede han og bøjede sig frem for selv at gøre det.

Til svar trak Penn pludselig den unge mand tilbage på plads og indhyllede ham i en sky af bedøvende røg, mens han holdt sin egen mund og næse godt tildækket med halstørklædet.

Halliday kæmpede for at beholde sine sansers brug og herredømmet over sine muskler, men den kendte verden trak sig hurtigt tilbage fra ham, og han syntes at blive opslugt af et mørkt svælg. En anstrengelse for at forstå det utvivlsomme faktum, at han var blevet lokket i en fælde, som nu var slået sammen om ham, opslugte hans sidste viljekraft, og han huskede ikke mere. Hvorhen han kom i mørket, eller hvad han gjorde, fik han aldrig at vide, for der syntes at være et tomt rum i tiden fra det øjeblik, da han blev bevidstløs i drosken, indtil han vågnede ved den skarpe lugt af et eller andet oplivende middel. Han kunne være på Jorden eller i Himlen eller i søen, han vidste det ikke, for han åbnede sine øjne i et tæt mørke.

"Hvor er jeg?" spurgte han, men der kom intet svar. Hans sanser kom pludselig tilbage. Han satte sig op i stolen, og han følte øjeblikkelig, at hans arme var bundet ind til kroppen, så han ikke kunne benytte sin revolver eller blot stryge en tændstik. Dette ville han ganske sikkert have gjort, hvis han havde været i stand til det, for han ønskede i høj grad at få noget at vide om sine omgivelser. Han formodede, at han var i et stort værelse og han havde en svag fornemmelse af, at stuen var opfyldt af mennesker.

Da Dan kom fuldstændig til sig selv, kunne han høre mange væsners åndedræt, men om det var mænd eller kvinder, eller en blanding af begge køn, kunne han ikke sige. Selv da hans øjne blev vænnet til mørket, kunne han intet skelne, for der var et

ægyptisk mørke og ganske stille, når undtages det uhyggelige åndedræt.

Dan følte, at han måtte gøre et forsøg på at få noget at vide.

"Hvad er meningen med dette overfald?" spurgte han højt i en bestemt tone. "Jeg fordrer at få det at vide!"

Fra et eller andet sted i nærheden kom en hviskende stemme, som fik ham til at gyse.

"Der er ingen, der fordrer her," sagde den ukendte røst, "alle adlyder."

"Hvem er det, som alle adlyder?" spurgte fangen.

"Dronning Beelzebub!" svarede stemmen sagte og hvislende.

Dan kom pludselig til at tænke på en eller anden historie, verdslig eller gudelig – det kunne han i øjeblikket ikke huske – om en guddom, der havde noget at gøre med fluer. En fønikisk guddom, troede han, men hvis han ikke tog fejl, var det en mandlig guddom, Beelzebub, fluernes gud! Det huskede han nu, og han huskede på det hemmelighedsfulde selskab, der havde en flue til mærke.

"Så har De endelig fået fat i mig," sagde han højt; "jeg burde have kunnet gætte, at Penn ville lokke mig i en fælde."

"Ingen navne," sagde stemmen koldt. "Det bliver så meget desto værre for Dem, hvis De nævner navne."

"Taler jeg med Beelzebub?" spurgte Dan i en ironisk tone, for det hele forekom ham alt for teatralsk.

"Dronning Beelzebub!"

"Nå, således. De har altså givet fluernes gud en ægteviv. Må jeg spørge, hvorfor De har bragt mig herhen?"

"Det er vor hensigt at give Dem et tilbud."

"Hvem er *vi*?"

"Medlemmerne af fluernes selskab, som jeg er overhoved for."

"Hm, det forstår jeg. Synes De ikke, at De hellere skulle løse mine hænder og dreje op for lyset?"

"Ti stille," befalede stemmen, "ti stille og hør efter!"

"Det er jeg jo nødt til," sagde Halliday roligt, "gå så videre."

Der lød en sagte summen, som om selskabet beundrede hans mod til at opføre sig roligt i denne utvivlsomt uhyggelige situation. Derpå viste der sig i nogen afstand en rød lysskive som en vintersol. Den åbenbarede ingen af selskabet, for de var endnu alle i mørke, men den koncentrerede sine vrede stråler på et stort, højtideligt ansigt, der var umenneskeligt i sin stilhed og frygtelige ro. Det var et ægyptisk ansigt, som på statuerne af Kems' guder.

Dan kunne se de store træk, og han syntes, at en rød kappe faldt i folder fra halsen og nedefter. Der var noget storslået ved dette strenge ansigt, og i mørket med de skarlagenrøde lys skinnende på dets ubevægelighed var det meget virkningsfuldt om end noget teatralsk. Læberne bevægede sig ikke, da dronning Beelzebub begyndte at tale, men øjnene var levende, den persons øjne, som var skjult bag masken. Dan lagde mærke til, at når ansigtet blev synligt i det røde lys, holdt stemmen op med at hviske, og den blev dyb, mægtig og genlydende som en gongong. Det var en mands toner, men det kunne være en kvindes, der talte gennem et kunstigt mundstykke. Det sidste, Dan lagde mærke til, var, at hele stuens atmosfære var opfyldt af Sumatra-parfumens stærke duft.

"De er meget dristig og næsvis," sagde stemmen bag den statelige maske, "for De har blandet Dem i ting, som slet ikke kom Dem ved."

"De kommer mig uhyre meget ved," svarede Halliday bestemt. "Hvis De og Deres selskab er alvidende, burde De kunne indse det."

"Alvidende er et godt ord. Vi ved, at De elsker Lillian Moon og ønsker at blive gift med hende; vi ved, at hendes onkel er villig til det, hvis De kan opdage sandheden om hans broders død. De har søgt efter morderen, og De søger endnu. Den søgen må ophøre."

"Det tror jeg ikke."

"Hvis De nægter at adlyde," sagde dronning Beelzebub koldt, "så kan vi rydde Dem af vejen, som vi har ryddet andre af vejen."

"Loven –"

Dan hørte en sagte spottende latter. "Vi bryder os ikke om loven," sagde en stemme med foragt.

"Å, det gør De vel nok, ellers ville De ikke have gjort Dem al den ulejlighed for at få mig bragt her hen."

"De er her for at modtage et tilbud."

"Virkelig. Det skal glæde mig at høre det tilbud."

"Vi ønsker, at De skal slutte Dem til Fluernes Samfund og adlyde mig, dronningen."

"Tak, men en forening af mordere tiltaler mig ikke."

"Tænk Dem to gange om, før De afslår det."

Stemmen blev truende.

"Jeg tænker én gang, og det er tilstrækkeligt," svarede Dan tørt.

"De er i vor magt, vi kan dræbe Dem, som vi har dræbt andre."

"Der er noget der er værre end døden. Vanære."

"De taler som en tåbe," sagde dronning Beelzebub. "Hvad er vanære? Ikke andet end ord. Det betyder ingenting."

"Jeg kan nok tænke mig, at det ikke betyder noget for Dem og Deres venner," svarede Dan, der var ked af denne strid, "må jeg spørge, hvilken fordel jeg har af at blive medlem af Deres blodtørstige bande?"

"Vi er et samfund," sagde den store stemme, "der har forenet os mod verdens uretfærdighed. Vi misbilliger, at nogle mennesker er rige, og de fleste mennesker mangler det nødvendigste til livet. Da vi er et begrænset antal, er loven for stærk for os, og vi kan ikke åbenlyst nå vore formål. Derfor må vi slå i mørke."

"Og hvilke er Deres formål?"

"At gøre rigdommen lige, at give vore medlemmer rigdom, stilling og magt."

"Å, det er en slags socialistisk samfund. De arbejder for de fattige."

"Vi arbejder for os selv."

"Det er temmelig egenkærligt, ikke sandt?"

"Folk vil kun arbejde for sig selv, og til dem, der arbejder for os, giver vi alt, hvad de ønsker sig. Bliv medlem, så vil De opnå Deres hjertes ønske."

"Måske," sagde Halliday, "kan jeg opnå det uden Deres hjælp."

"Det tror vi ikke. For at blive gift med Lillian Moon må De finde den person, som myrdede hendes fader, og den person vil aldrig blive fundet."

"Hvorfor vil De så standse mig i at søge?"

"Det er synd, at De skal spilde Deres tid," sagde dronning Beelzebub, "desuden er De en mand, der ville gøre vort

samfund ære."

"Måske. Men vil Deres samfund gøre mig ære?"

"Vi kan give Dem, hvad De ønsker, på visse betingelser."

"Hvilke er det?"

"De må aflægge ed og underskrive Bogen, sværge på, at De vil adlyde mig, der er samfundets overhoved, uden indvendinger; love at være tavs og love, at De vil benytte alle Deres talenter til at fremme fluesamfundets formål."

"Hm," sagde Dan roligt, "det er i sandhed en meget omfattende ed. Og formålene?"

"Rigdom og magt. Vi har forenet os for at få, hvad vi vil have, uafhængigt af loven, og vi synes, at hensigten helliger midlerne. Vi modtager penge af de mennesker, der ønsker at blive fri for deres fjender, eller dem, der står mellem dem og deres ønsker. Vi forsyner fremmede magter med planer over engelske fæstninger på den betingelse, at der bliver betalt store summer for dem. Vi driver handel med folks hemmeligheder, som vi får at vide på forskellige måder. Hvis et medlem beder os om at skaffe ham noget, står alle samfundets hjælpekilder til hans disposition. Rivaler kan blive fjernet, hvis han ønsker at gifte sig, slægtninge kan blive ryddet af vejen, hvis han ønsker deres penge. Der findes ikke så højt et mål, at en mand ikke kan nå det med vor hjælp. Slut Dem til os, og De skal blive gift med Lillian Moon, før året er omme, og De skal også komme til at nyde godt af hendes store rigdom."

Da Dan gerne ville have mere at vide om denne forbryderbandes skurkestreger, trak han tiden ud.

"Og hvis jeg afslår det?"

"Bliver De dræbt."

"Nu? I dette øjeblik?" Dans blod blev koldt, for han var jo endnu ung, og han elskede livet.

"Nej. De vil få lov til at gå, og døden skal komme, når De mindst venter den. På den måde vil Deres dødskamp blive stor, for døden kan finde Dem i morgen eller om en uge eller om et år. Vi er ikke bange for, at De skal sige det til politiet, for hvis De gør det, vil De kun fremskynde Deres død. Desuden ved De ikke, hvor De er, og De skal blive ført bort lige så hemmeligt, som De blev bragt hertil. Loven kan ikke røre os, fordi vi arbejder under jorden som muldvarpe, og selv om De sagde det til politiet, ville man kun le ad Deres historie om det, der er hændet Dem. Politiet," stemmen lød hånlig, "tror, at de ved alting, og nægter at tro på, at vi eksisterer."

"Nå," sagde Dan, som om han tog en beslutning; "kan jeg nogensinde forlade samfundet, når jeg en gang har sluttet mig til det?"

"Ja," sagde dronning Beelzebub uventet, "når De aflægger eden, må De sværge på at være ædruelig, kysk og tavs, da disse egenskaber er nødvendige for at holde et medlem i god arbejdstilstand. De må gøre en vis del arbejde for vore formål, og De må være absolut tavs. Men efter en tids forløb kan De forlade os med penge, stilling eller magt – hvad De ønsker, og så kan De føre Deres eget liv, hvor udsvævende det end kan være. Men mens De er medlem af vort samfund, må De være en helgen."

"En sort helgen," mumlede Dan, og undrede sig over den solide grund, dette samfund var dannet på, mens han tænkte på, hvor farligt det kunne være med sine misledte formål. "Nu

vel, jeg siger ikke Nej og jeg siger ikke Ja – jeg må tænke over mit svar."

"De skal få en måned til at overveje, og så skal De igen blive ført hemmeligt herhen," sagde dronning Beelzebub bydende, "men De gør klogt i at forene Dem med os. Vi ønsker, at De skal gøre det, fordi De er klog, og vi trænger til klogskab. Vort samfund vil komme til at regere verden, hvis vi får dygtige mænd ind i det, da vore medlemmers opdragelse i ædruelighed, kyskhed, selvbeherskelse og tavshed skaber de såkaldte helgener."

"Jeg ser det," sagde Dan muntert; "det er så at sige Fadervor sagt bagfra, Deres Majestæt. Nå, hele historien er klog og overordentlig godt styret, kan jeg se. Jeg tager min måneds frist, og så –"

"Og hvis De så siger ja, får De alt, hvad verden kan give Dem; hvis De siger nej, så bered Dem til døden."

Der lød en ubestemt, utydelig mumlen rundt i stuen: "Bered Dem til døden."

"Og hvis jeg i mellemtiden taler til politiet?" spurgte Dan gabende.

"De er blevet advaret; hvis De gør det, vil døden følge umiddelbart efter," erklærede Beelzebub, "ingen menneskelig lov kan beskytte Dem imod os. Der er blevet sagt nok, og De har tredive dage til at tage Deres beslutning."

Mens hun talte, forsvandt det røde lys lige så hurtigt, som det var kommet. Dan kunne høre mange menneskers åndedræt i mørket og spekulerede over, hvor mange medlemmer af dette djævelske samfund, der vel var til stede.

I samme øjeblik følte han, at der blev holdt en røgelsespastil hen under hans næse. Den bedøvende duft stjal sig ind i hans hjerne, skønt han forsøgte på at dreje sit hoved bort, og han blev næsten øjeblikkelig bevidstløs. Han faldt igen tilbage i det mørke svælg og vidste intet. Da han igen fik sine sansers brug, sad han i en droske og kørte i en ukendt retning, og han var alene. Hans hoved smertede, og han strøg en tændstik og så på sit ur. Klokken var ét.

"Hvor fandt De mig?" spurgte han kusken, idet han stak sit hoved ud af vinduet og så, at han var i en vel oplyst gade.

"En ven af Dem bragte Dem til min droske," sagde manden. "Han sagde at De var drukken – døddrukken. Han gav mig Deres adresse, og jeg skal køre Dem hjem."

"Meget klogt," sagde Dan til sig selv, idet han modtog forklaringen uden kommentar.

13. En modig beslutning

Dan gik i seng med et smertende hoved, uden tvivl fremkaldt af det bedøvende middel. Sumatra-parfumen var øjensynligt både mægtig og nyttig, da den blev benyttet af Fluernes Samfund ikke alene som genkendelsesmiddel i form af en uskadelig duft, men som et sovemiddel til at fremkalde bevidstløshed. Sandsynligvis var mangt et menneske blevet bedøvet af den parfumerede røg og bragt til det djævelske samfunds hovedkvarter for at blive medlem. Men hvor hovedkvarteret var at finde, havde Dan ikke den svageste anelse om. Og da hans hoved gjorde meget ondt, besluttede han at vente til den næste morgen med at tænke sagen til ende. Det lykkedes ham at sove lidt, men først hen på morgenstunden faldt han rigtig i søvn. Klokken var ni, da han vågnede, og han følte, at hans hoved var klart og smerten ophørt. Der var kun en styg smag i munden tilbage, og efter et koldt bad følte han sig mere som sig selv, skønt han endnu var træt efter det, han havde gennemgået.

Efter frokost tændte han en pibe og begyndte at tænke over de seneste begivenheder. Da han stod af vognen ved sin dør, havde han betalt kusken og stillet ham nogle spørgsmål, som manden var villig nok til at besvare. Halliday håbede, at han ved at få at vide, hvor droskekusken havde taget ham på, kunne opdage, i hvilket nabolag hovedkvarteret var beliggende. Det var vanskeligt at tænke sig, at et bevidstløst menneske skulle kunne transporteres en lang vej gennem gader, veje eller gyder uden at vække opmærksomhed. Men kusken forklarede, at den ven, der havde anbragt Dan i drosken, havde hjulpet ham ud af

en anden vogn, som han havde erklæret var gået itu. "Og han ville gerne have Dem bragt hjem, da De var drukken," forklarede kusken, "derfor puttede han Dem ind i min vogn, og jeg kørte af sted, da jeg havde fået Deres adresse, og lod Deres ven blive tilbage med den beskadigede vogn og dens kusk."

Efter denne forklaring var det øjensynligt, at Dan, efter at være blevet båret ud af det mørke værelse, var blevet transporteret et stykke vej, langt eller kort, i en droske. Han troede ikke, at den var gået i stykker, men at hans ven – sandsynligvis Marcus Penn – havde standset den første droske han så, og under foregivende af et uheld havde skaffet sig af med ham på den måde. Det var i West Kensington, at ombytningen havde fundet sted efter kuskens udsagn, men siden han havde kørt en uendelig lang vej med Penn, kunne hovedkvarteret godt ligge i Hampstead eller Blackheath eller Ilford eller et hvilket som helst andet sted i London.

Og nu vidste Halliday næppe, hvad han skulle gøre, eller hvorledes han skulle handle. Han turde intet sige til politiet, da det første tegn på handling fra hans side ville betyde hans død på en eller anden hemmelighedsfuld måde. Han ville også blive fundet med en kunstig flue i nærheden af såret, og duften af Sumatra-parfumen på sine klæder. Da Dan ikke ønskede at dø, tøvede han med at afgive beretning til assistent Tenson i Hampstead, der var så ivrig efter at få hemmeligheden opklaret og vinde belønningen. I virkeligheden håbede han, at manden ikke ville komme til ham – han havde været der flere gange for at få oplysninger – for at han ikke skulle lugte Sumatra-parfumen. Dan mærkede, at han havde bragt den med sig i sine klæder, hvilket ikke var så underligt, når man tænker på,

hvorledes det mørke værelse var gennemtrængt af den. Tenson kendte vel ikke duften så godt som Halliday, skønt han havde lugtet den, da han undersøgte sir Charles' lig. Men han kunne jo have glemt lugten.

Da Dan undersøgte sine klæder, fandt han et stykke papir i en af sine bukselommer, det var en med rød farve maskinskrevet meddelelse. Den var skrevet i tredje person og af ingen ringere end dronning Beelzebub selv, den lød således –

> "Dronning Beelzebub meddeler Daniel Halliday, at ikke alene hans eget liv, men også Lillians Moons afhænger af hans tavshed. Hvis han henvender sig til øvrigheden, eller på nogen måde taler om sine oplevelser, vil den pige, han elsker, blive ryddet af vejen, og bagefter vil der blive sørget for Daniel Halliday. Om tredive dage venter dronning Beelzebub at modtage sin nye undersåts hyldest, han vil få underretning om tiden og stedet for ceremonien. Husk det!"

"De skurke," tænkte Dan, "de har bundet mine hænder. Hvad pokker skal jeg gøre?"

Det var unyttigt, at han gjorde sig selv det spørgsmål, da det eneste svar kunne være "intet!" Hvis han foretog sig noget, der kunne skade Samfundet, ofrede han ikke alene sig selv, men også Lillian. Det var galt nok, hvis han selv blev dræbt, men det kunne han have vovet for at opløse banden, men han kunne umuligt stille den unge pige, han elskede, i en så farlig stilling. Dronning Beelzebub vidste, hvad hun gjorde, da hun skrev den sætning. Og Halliday så ganske klart, at Samfundet havde en lang arm, og at intet kunne beskytte Lillian mod disse

muldvarpe, som arbejdede i mørket – snedigt, dødbringende og samvittighedsløst.

I de næste to dage gik den unge mand omkring i en drøm eller snarere i et mareridt. Han turde ikke se Lillian eller skrive til hende, for at medlemmerne af Samfundet ikke skulle tro, at han forrådte dem. De syntes at have spioner over alt, og der var ikke et træk, han kunne gøre på skakbordet uden at blive opdaget. Men han kunne ikke vente ørkesløs resten af de tredive dage, da det slet ikke var hans hensigt at slutte sig til banden; han havde kun forlangt en frist for at tænke på et middel til redning. Mere end nogen sinde længtes han efter, at Laurance skulle komme hjem. Ham kunne han stole på, og en rådslagning mellem de to kunne måske føre til en plan til at kue den forbandede kvinde, der kaldte sig dronning Beelzebub, og hendes undersåtter. Kunne det være mrs. Jarsell? Nej, beviset med parfumen var for let til at sætte denne i forbindelse med den forbryderiske bande. Naturligvis var det Marcus Penn, men han ville ikke tale, da han også risikerede at måtte dø, hvis han røbede for meget. Men da Dan var i den samme situation, syntes han, at sekretæren godt kunne være åbenhjertig, da hans fortrolighed ikke ville blive misbrugt. Hvis han nu kunne få Penn til med bestemthed at sige, at mrs. Jarsell var dronning Beelzebub, kunne han have noget bestemt at arbejde på. Men når Dan tænkte på den ægyptiske maske, og stemmeforandringen ved hjælp af et kunstigt mundstykke, troede han, at hun ønskede at holde sin identitet skjult; altid forudsat, at dronning Beelzebub var den "hun", der var spørgsmål om. Under denne forudsætning sluttede Halliday, at

Penn ikke ville udtale sig, og han spekulerede i timevis på, om det kunne være umagen værd at spørge ham om noget.

Mens han endnu var i denne ubestemte sindstilstand, fik han en morgen besøg af Laurance, der kom ganske uventet. Dan sprang op med et udbrud, da denne pludselig trådte ind ad døren.

"Du burde have vidst, at jeg ville komme på en eller anden måde," sagde Laurance, idet han satte sig ned og tog imod indbydelsen til at spise frokost. "Jeg ved aldrig, hvor jeg er på bestemte datoer, og du må altid være forberedt på det uventede for mit vedkommende. Jeg fik at vide, at du havde søgt mig, da jeg i aftes kom hjem fra Wien, derfor kommer jeg nu straks og spiser morgenmad med dig."

Halliday lod sin tjener bringe en ren kop og skænkede kaffe. "Spis nu, gamle ven, og gør dig rede til en lang samtale. Jeg har masser af interessante ting at fortælle dig."

"Om Durwins mord?" spurgte Laurance og rakte efter det ristede brød.

"Ja, og også om sir Charles Moons mord. Du har vel ikke noget imod, at jeg ryger, mens du spiser?"

"Nej, ryg bare væk! Har du set *The Moment* i dag?"

"Nej. Er der noget interessant om den østrigske udflugt?"

"Å ja," sagde Laurance ligegyldigt. "Jeg fik en god del at vide om disse anarkistiske bæster, og det er alt sammen gået i trykken. Men det var ikke det, jeg mente." Han rodede i sine lommer. "Gid pokker havde det, jeg har ikke avisen med mig, og det var min mening. Der er et dødsfald i avisen til morgen."

Dan gyste. "Endnu et mord?"

"Ja. Marcus Penn denne gang."

"Penn!" Halliday tabte sin pibe, han tog den op igen. "Gud ved, hvorfor de har dræbt ham?"

"Han har måske fortalt dig for meget," sagde Laurance tørt. "Banden har skaffet sig af med ham ved at drukne ham i en dam på Curberrys ejendom."

"Han er måske faldet i," bemærkede Dan uroligt, "eller han har måske begået selvmord af lutter rædsel."

"Nå, det har han måske," indrømmede Freddy tankefuldt, "men efter hvad jeg så til manden, ville jeg tro, at han var en for stor kujon til at begå selvmord."

Dan røg tankefuldt. "Jeg antager, at hun har dræbt ham, eller har ladet ham dræbe," sagde han højt efter en pause.

"Hun? Hvem?"

"Den hundjævel, der regerer over Fluernes Samfund. Dronning Beelzebub."

Laurance lagde kniv og gaffel fra sig for at stirre på sin ven. "Så du har fået noget at vide, mens jeg har været borte?"

"Ja, flere ting. Vent et øjeblik." Dan rejste sig og gik ind i sit soveværelse, mens Freddy skød morgenmadstingene til side, da Hallidays bemærkning havde taget appetitten fra ham. Nogle få minutter efter kom Dan tilbage fra soveværelset med de klæder, han havde haft på den aften, han blev bortført, de lugtede endnu svagt af bandens skæbnesvangre duft. "Lugt til dem," sagde Dan, idet han lagde klæderne på sin vens knæ.

Laurance snusede. "Er det Sumatra-parfumen?" spurgte han, "hm; det er en ganske tropisk duft. Men jeg troede, at du til din tilfredshed havde bevist, at der ikke var noget i den parfumehistorie?"

"Jeg har altid haft min tvivl," sagde Halliday tørt, "de blev dysset i søvn af Penns løgne, men vågnede op igen, da jeg fandt duften hos mrs. Jarsell. Nu kender jeg det hele. Jeg lægger mit liv i dine hænder ved at fortælle dig det."

"Er det så alvorligt?" spurgte Laurance uroligt.

"Ja. Alvorligt for mig og også for Lillian. Læs det."

Journalisten så på den højrøde maskinskrift, og hans øjne blev større og større, da han forstod meningen. "Hvor pokker har du fået det fra?" spurgte han hurtigt.

"Jeg fandt det i min lomme, da jeg kom hjem den aften."

"Hvorfra?"

"Fra Fluernes Samfunds hovedkvarter."

"Der er altså en bande?" spurgte Laurance.

"Ja, en meget velorganiseret bande, regeret af dronning Beelzebub, gift med den herre af samme navn, der er fluernes gud."

"Hvor er hovedkvarteret?"

"Det ved jeg ikke."

"Vi kan måske opspore banden ved hjælp af dette," sagde Freddy, idet han undersøgte det maskinskrevne papir. "Hvis assistent Tenson –"

"Hvis Tenson får fat i det og får noget at vide, hvad jeg for resten ikke tror, at han kan, af det papir, er mit liv ikke en øre værd, og Lillians heller ikke. Måske ville jeg ikke bryde mig så meget om mit eget liv, men jeg bryder mig en hel del om hendes. Jeg vil rådføre mig med dig om, hvad der er det bedste at gøre for at redde hende fra disse djævle."

"Du kan stole på, at jeg ikke siger noget, Dan. Det synes alvorligt. Fortæl mig alt, hvad du har opdaget."

Det gjorde Halliday, idet han begyndte med sit besøg i kinematografen med Lillian og sin genkendelse af mrs. Jarsell på filmen. Derpå fortalte han om sin rejse til Hillshire, og hvad han havde fået at vide af mrs. Pelgrin og hendes nevø. "Jeg kan altså ikke indse, hvorledes mrs. Jarsell skulle været kommet til London," sluttede Dan alvorligt. "Hun kom ikke med toget, og hun kan ikke være kommet med automobil. Men jeg er sikker på, at hun har været på flyvepladsen i Blackheath."

"Det er en gåde," indrømmede Freddy, idet han trak sine øjenbryn sammen, "men gå videre, du har mere at fortælle mig?"

"Ja." Og Dan fortalte alt, hvad der havde fundet sted fra det øjeblik, da han modtog Penns indbydelse til at møde ham ved Bakerloo Tube, indtil det øjeblik da han ankom til sit hjem i drosken. "Hvad får du ud af alt det, Freddy?" spurgte Halliday, da han var færdig, og havde tændt sin pibe igen.

"Giv mig tid til at tænke," sagde Freddy og rejste sig for at gå op og ned ad gulvet. En tid lang var der dødstille, de var hver for sig opfyldte af deres egne tanker.

"Ja, naturligvis er mine hænder bundet," sagde han. "Jeg tør ikke vove Lillians liv. Disse bæster har dræbt hendes fader, Durwin og Penn, alt sammen fordi de havde fået for meget at vide. De kunne måske dræbe Lillian på samme hemmelighedsfulde måde!"

"Men hun ved ingenting," sagde Freddy bekymret.

"Nej, men det gør jeg, og hvis jeg taler, så ved du, hvad der vil ske. Dronning Beelzebub så, at jeg kun brød mig lidt om mit eget liv, derfor vil hun ramme mig gennem Lillian. Mrs. Jarsell er en klog kvinde."

"Men, min kære ven, du kan ikke være sikker på, at den maskerede dæmon var mrs. Jarsell, siden du ikke så hendes ansigt eller genkendte hendes stemme."

"Jeg indrømmer, at masken skjulte hendes ansigt, og jeg tror også, at hun talte gennem et kunstigt mundstykke for at forstille sin stemme. Men jeg har bevis for, at hun ejer den parfume, som spiller en så stor rolle i bandens handlinger. Hendes billede på filmen viser også, at hun har været på Blackheaths flyveplads."

"Men mrs. Pelgrin og hendes nevø har erklæret, at hun ikke kan have været der."

"Ganske vist; men mrs. Pelgrin og hendes nevø kan være blevet betalt for at tie," svarede Dan i en træt tone; "denne miss Armour forudsagde mig, at der skulle blive gjort mig et vidunderligt tilbud. Hvis jeg tog imod det, skulle jeg blive gift med Lillian og nyde godt af hendes store formue. Nu blev der gjort mig et tilbud i de selvsamme ord, hvis jeg ville slutte mig til banden."

"Men du tror vel ikke, at en lam kvinde som miss Armour kan have noget med den historie at gøre?" spurgte Laurance skeptisk.

Dan trak på skuldrene. "Miss Armour er en god ven af mrs. Jarsell, som jeg mistænker, og som sikkert holder mit liv i sine hænder. Jeg siger ikke, at miss Armour ved noget om dette djævelske samfund, da den blotte tanke ville forfærde hende. Men mrs. Jarsell bruger måske den stakkels kvinde til redskab."

"Jeg kan ikke tro, at miss Armour ved noget," sagde Freddy bestemt; "for det første trænger Fluernes Samfund fil nyttige

folk, og en invalid som miss Armour ville ikke være til nogen nytte."

"Jeg indrømmer, at miss Armour er udenfor," svarede Halliday utålmodigt, "men hendes spådom sammen med parfumen og det kinematografiske bevis tyder på, at mrs. Jarsell er skyldig. Og så er der den falske mrs. Brown, som myrdede sir Charles, hun var svær og massiv. Mrs. Jarsell er også svær og massiv."

"Der er masser af kvinder, der er svære og massive," forklarede Freddy, "men du så jo selv den falske mrs. Brown. Genkendte du mrs. Jarsell som den person?"

"Nej. Men mrs. Brown var så rynket af en fed kvinde at være, at jeg kan huske, at jeg den gang tænkte, at hun måske ikke var rigtig ægte. Jeg er næsten sikker på, at hendes ansigt var malet, og mens jeg så på hende, slog hun sit slør ned, endnu et vink om, at hun ikke brød sig om at blive undersøgt alt for nøje."

"Hvis du tror, at mrs. Jarsell har myrdet både Moon og Durwin, og hvis du har det bevis, som du taler om, skulle du underrette politiet om det alt sammen."

"Og risikere både Lillians og mit eget liv? Freddy, du må jo tro, at jeg er tosset."

Laurance rystede på hovedet. "Nej, jeg undervurderer ikke din klogskab, og jeg kan se, at du er i en slem knibe. For din egen og miss Moons sikkerheds skyld kan du intet foretage dig. Men hvis du intet foretager dig, hvad skal der så gøres?"

"Jeg har en måned at overtænke sagen i," sagde Dan efter en pause. "Min plan er at skjule Lillian et eller andet sted under mrs. Bolstreaths varetægt, og så handle. Når Lillian er i

sikkerhed, er jeg rede til at vove mit eget liv for at skaffe lys i disse mysterier."

"Jeg går med dig, Dan," udbrød Freddy begejstret, "det er en god plan. Men for resten gad jeg vide, hvorledes man skal kunne skjule miss Moon, siden Fluernes Samfund kan benytte spioner til at finde hendes opholdssted."

"Ja, hvert eneste medlem af det samfund er en spion," svarede Halliday, "skønt jeg ikke ved, hvor mange medlemmer det består af. Penn kunne have sagt os det, og måske kunne han have bevist mrs. Jarsells identitet med dronning Beelzebub. Men han er død, og –"

"Og blev myrdet," afbrød Laurance ham bestemt. "Det er jeg ganske sikker på – fordi han kunne bevise for meget for mrs. Jarsells sikkerhed. Han blev ryddet af vejen."

"Å!" Dan så op med et smil, "så tror du også, at mrs. Jarsell –"

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro, før vi har flere beviser," svarede Freddy utålmodigt, "men miss Moons skjulested? Hvor er det bedst at skjule hende med mrs. Bolstreath som vogter?"

Halliday grundede og gav derpå det sidste svar, som Freddy havde ventet at høre under disse omstændigheder. "I Sheepeak hos miss Vincent," sagde han.

"Dan, er det dit alvor? Du anbringer hende lige under fjendens kanoner".

"Netop, men der har været beviser for, at der i nogle tilfælde er sikrest under kanonerne. Det er der i dette tilfælde, er jeg sikker på. Hvis mrs. Jarsell er den person, vi mistænker hende for at være, vil hun ikke besudle sin egen rede i Sheepeak. Derfor vil hun ikke vove at lade Lillian dræbe et stenkast fra sit eget hjem. Ved at vove alt, vinder vi alt."

"Det er et vovestykke," sagde Laurance grundende. "Det kan jeg se."

"Det kan jeg også. Alt er voveligt i denne sag."

"Så er der Mildred," tilføjede journalisten uroligt. "Jeg vil ikke gerne have hende blandet ind i denne sag."

"Det vil der ikke blive tale om, Freddy, og det vil være så meget sikrere for Lillian. Mrs. Jarsell vil ikke have mod til at gøre Lillian fortræd, når hun er i Vincents hus. Men hvis du har betænkeligheder –"

"Nej, nej, nej!" afbrød Laurance ham ivrigt, "når alt kommer til alt, kan jeg ikke være en dårlig ven, og hvis Mildred er villig, når hun lærer de nærmere omstændigheder at kende, vil jeg også indvillige i det. Hvis der skulle ske noget, kan vi anklage mrs. Jarsell, og hvis hun er dronning Beelzebub, vil hun komme til at slutte sin løbebane i et fængsel. Og det tror jeg ikke, hun vil risikere."

"Så vil vi anbringe Lillian og mrs. Bolstreath under fjendens kanoner, som du siger," sagde Dan, "og jeg tror, at resultatet vil blive godt."

"Men sir John Moon vil gøre et frygteligt vrøvl, når vi tager hans niece fra ham."

"Så lad ham det," svarede Dan foragteligt. "Ham skal jeg nok behandle. Lillian behøver ikke at være borte fra London i mere end en måned, og i den tid må vi opløse banden med eller uden politiets hjælp. Hvis vi ikke gør det, bliver jeg sikkert myrdet ligesom Moon, Durwin og Penn og af den samme grund: at jeg ved for meget. Men så er jeg sikker på, at de vil lade Lillian være i fred, og sir John kan gennemføre sin yndlingsplan at få hende gift med Curberry."

"Jeg gad vide, om Curberry har noget at gøre med den omtalte bande," sagde Laurance grundende.

"Det tror jeg ikke; han kan intet vinde ved det."

"Nu har han det ikke," sagde Freddy tørt, "men han havde en del at vinde, da han var sagfører, og der stod to liv imellem ham og titlen og en formue."

De to mænd så på hinanden. "Jeg kan nok se, hvad du mener," sagde Dan langsomt, "hm! Naturligvis kan han være medlem, og samfundet kan have ryddet hans onkel og fætter af vejen. Men vi kan ikke være sikre på det. En ting ad gangen, Freddy; nu vil jeg tale med mrs. Bolstreath og Lillian og se at få dem til at flygte til Sheepeak."

"Men så må du røbe, hvad vi ved, og det vil forskrække dem."

Dan så ærgerlig ud og bed sig i underlæben. "Jeg vil ikke sige mere, end der er nødvendigt," svarede han, "jo mindre de ved, des bedre er det for deres egen sikkerhed. Måske kan jeg formå Lillian til at løbe bort med mig til Sheepeak, uden at jeg behøver at forklare hende noget, men mrs. Bolstreath må vide mere."

"Nå," sagde Freddy, "alt det vil jeg overlade i dine hænder. Jeg selv vil tage til Blackheath for at få noget at vide om Penns død. Jeg kan måske komme ind i huset –" Han tav.

"Nå?" spurgte Halliday med hævede øjenbryn.

"Hvis Curberry begunstiger Fluernes Samfund, kan man ikke vide, hvad jeg kan opdage. Der kan måske også komme noget frem ved den retslige undersøgelse. Penn hørte, som vi ved, til banden, og da han manglede en plads, blev han antaget af lord Curberry. Det kan tyde på så meget. Men nu skal vi se!" Og Freddy gik sin vej, mens Dan skiftede tøj for at aflægge et besøg i sir John Moons hus.

På grund af en sen morgenmad og den lange samtale med Freddy var klokken næsten et, da Dan nåede sit bestemmelsessted. Han ventede halvt om halvt, at han som sædvanlig ikke skulle blive modtaget, særlig da han fik at vide af tjeneren, at miss Moon ikke var hjemme. Men i mangel af Lillian, der uden tvivl var gået i butikker og snart ville komme hjem til lunch, sendte Dan sit kort til mrs. Bolstreath og bad hende om en samtale. Det var bedst at forklare hende situationen, syntes han, siden der ikke var nogen tid at spilde, når Lillian skulle bringes i sikkerhed. Mrs. Bolstreath tog straks imod den unge mand, og da han kom ind i stuen, hvor hun sad, blev han slået af hendes forpinte udseende. Hans tanker fløj straks til den unge pige.

"Lillian?" spurgte han bekymret, "er der noget i vejen med Lillian?"

"Å, det pigebarn knuser mit hjerte med sine luner," sagde mrs. Bolstreath i en irriteret tone, "hun ved, at sir John ikke kan lide, at hun går ud alene; og det afhænger af, hvor godt jeg passer på hende, om jeg kan beholde min stilling. Og dog er hun gået ud uden at sige mig det."

"Hvor er hun gået hen?"

Mrs. Bolstreath så på ham. "Jeg tror, hun er gået til lord Curberrys hus," sagde hun.

"Det må sir John da være glad for. Er han med hende?"

"Nej. Sir John er på landet i nogle dage. Han ville ikke være glad ved, at Lillian besøgte lord Curberry, uden at jeg var til stede."

"Men hvorfor er hun gået for at besøge den mand, hun hader?" spurgte Halliday forundret.

"Det er ikke lord Curberry, hun vil besøge," sagde mrs. Bolstreath tøvende. "De har vel set, at Penn er død?" spurgte hun pludselig.

"Det stod i morgenavisen," sagde Dan. "Laurance kom og fortalte mig det. Nå?"

"I morges modtog Lillian et brev fra Penn, der var skrevet for nogle dage siden. Der stod i det, at hvis der tilstødte ham noget, skulle hun gå til lord Curberry og finde et papir, som han havde efterladt, for at hun skulle læse det."

"Å!" Dan sprang op. "Så har Penn efterladt en tilståelse?"

"En tilståelse?" Mrs. Bolstreath så forvirret ud.

"Han må have anet, at han død var besluttet," sagde Halliday til sig selv, men højt nok til, at mrs. Bolstreath kunne høre det, "måske vil sandheden komme frem i den tilståelse."

"Hvilken sandhed? For Himlens skyld, mr. Halliday, tal tydeligt. Jeg er forpint nok over Lillians opførsel. Er der noget i vejen?"

"Ja, en hel del. Mrs. Bolstreath, jeg må betro mig til Dem for at frelse Lillian fra døden – fra en død, som hendes fader led."

Mrs. Bolstreath skreg. "Å, hvad er det, hvad er det?"

"De må tie med det, jeg siger Dem."

"Ja, naturligvis. Jeg kan bevare en hemmelighed. Men sig mig det," stønnede hun.

"Hvis De ikke bevarer hemmeligheden, er vi alle sammen i fare. Der er ingen tid at spilde. Jeg må følge efter Lillian til Curberrys hus. Hør efter, mrs. Bolstreath, og husk på, at hvert ord, jeg siger er vigtigt."

Derpå fortalte Dan i rasende hast så meget, som han anså for nødvendigt. Men det var nok til at gøre mrs. Bolstreath halvt

vanvittig af angst. "Hold Deres hoved klart," sagde Dan skarpt, "vi må slå de djævle med deres egne våben. Gør Dem færdig og følg med mig til Blackheath, på vejen kan jeg forklare Dem mere."

"Tror De, at Lillian er i sikkerhed?" spurgte mrs. Bolstreath, mens hun var ved at gå ud af stuen for at tage sit overtøj på.

"Ja. Men hvis Curberry står i forbindelse med banden og tror, at hun søger efter Penns bekendelse, vil han måske – men det er ikke til at holde ud at tænke på. Vi må straks gå til Lillian. De vil arbejde sammen med mig på at frelse Lillian?"

"Med hele mit hjerte, min sjæl og mit legeme," udbrød hun vildt.

"Bliv så færdig og kom med mig," sagde Dan bydende.

14. En travl eftermiddag

Lord Curberry var en blanding af et frilufts- og et bymenneske, så hans bolig i Blackheath var ideel for et menneske med så modsatte egenskaber. Hans smukke hus af gule og røde mursten lå langt nok fra London til at sikre ham ro til sine studeringer og dog nær nok til, at han let kunne nå Piccadilly, Bond Street, klubberne og teatrene, når han havde lyst til det. Familiens hovedejendom lå i Somersetshire, men Curberry, der ikke var en sportsnatur, boede sjældent på landet. Blackheath-ejendommen var ikke stor, den bestod af nogle få tønder skovbevokset land omgivet af en høj stenmur; men denne stenmur og træerne i parken indesluttede således huset, at det i sin afsondrethed gjorde indtryk af at ligge i en af Englands vildeste egne. Dette sted passede lord Curberry godt, og han boede der næsten hele året.

Da Dan og mrs. Bolstreath kom, fandt de, at hele huset så at sige var blevet åbnet for publikum. Det vil sige, der var stimmel ved indgangsporten, mange mennesker i parken og ikke så få i selve huset. Der skulle afholdes forhør inde i huset, og publikum var nysgerrig efter at høre, om kendelsen ville lyde på "Selvmord!" – "Mord!" – eller kun "Hændelig død!" I alt fald ventede man en sensationel udvikling, da sekretærens død både var voldsom og uventet. Som sagfører hjalp Curberry øvrigheden på enhver mulig måde og havde tilladt, at den retslige undersøgelse blev foretaget i huset i stedet for at lade den ulykkelige mands lig blive flyttet til det nærmeste lighus. Alle gjorde bemærkninger om hans godhed i denne henseende

og bifaldt hans hensynsfuldhed. For øjeblikket var Curberry mere populær, end han nogen sinde havde været.

Da Dan gik op ad den korte allé og lagde mærke til den forstyrrelse, der herskede, sagde han til mrs. Bolstreath: "Jeg tror ikke, at Curberry får tid til at tænke meget på Lillian. Det er så meget bedre, ikke sandt?"

"Jeg ved ikke, hvad De mener," sagde mrs. Bolstreath meget forvirret.

"Jeg mener, at Penn må have skjult sin tilståelse et eller andet sted i huset, så hvis Lillian ønsker at finde den, må hun se på en eller anden måde at blive fri for ham."

"Men ville det ikke være klogt af hende at sige ham det og bede ham om at hjælpe hende med at søge?" foreslog mrs. Bolstreath.

"Nej, hvis Penn havde ønsket, at Curberry skulle se hans tilståelse, ville han have givet ham den til Lillian. Han ville ikke have, at Curberry skulle se, hvad han havde skrevet."

"Men," mrs. Bolstreaths stemme sank ned til en forfærdet hvisken, "De tror da vel ikke, at lord Curberry har noget at gøre med disse rædselsfulde mennesker, som De har fortalt mig om?"

"Jeg siger intet – fordi jeg intet ved sikkert. Jeg har kun en mistanke om – om – at Curberry er med i det. Men gå nu ikke hen og røb noget ved at forandre Deres væsen imod manden," vedblev Halliday hurtigt; "opfør Dem, som De altid har opført Dem, og jeg vil gerne have, at De skal gøre Dem så behagelig som muligt. Bortfør ham, hvis De kan, og lad mig være alene med Lillian."

"Men af hvilken grund?"

"Hvis Curberry er blandet ind i denne nedrige historie, vil han ikke lade Lillian være i fred. Han undrer sig rimeligvis over hendes uventede nærværelse her, især på denne dag; derfor vil han måske ane, at sekretæren har efterladt en bekendelse, og han vil holde sine øjne åbne."

"Å, De går for vidt," udbrød mrs. Bolstreath, idet hun viftede sig med sit lommetørklæde.

"Ja, måske," indrømmede Dan i en tør tone, "men i et tilfælde som dette er det bedst at tage de nødvendige forsigtighedsregler. Og i alt fald vil Curberry gå i hælene på Lillian, indtil hun er ude af huset, selv om det kun er for at finde ud af, hvorfor hun har aflagt denne unødvendige visit."

"Han kan jo spørge hende," sagde mrs. Bolstreath kort.

"Det gør han ikke, hvis han er det, som jeg mistænker ham for at være. Men måske er min mistanke uretfærdig."

"Det er jeg sikker på, at den er. Lord Curberry er en fuldendt gentleman."

"Fuldendte gentlemen er før blevet grebet i at begå nedrige handlinger. Men De ved altså, hvilken komedie vi har arrangeret. De er kommet for at hente Lillian, og jeg er med for at følge Dem. Få så Curberry bort under et eller andet påskud og lad mig tale alene i ti minutter med Lillian. Forstår De?"

"Ja," gispede mrs. Bolstreath, "men jeg kan ikke lide den slags ting."

"Man må gøre meget her i verden, som man ikke kan lide," sagde Dan, da de kom til den åbne dør. "Vi ønsker at tale med lord Curberry."

Disse sidste ord blev henvendt til en tjener, der kom dem i møde. Han genkendte mrs. Bolstreath, som før havde været her

i huset med miss Moon, og han forklarede, at den unge dame var sammen med hans herre i dagligstuen, og han førte gæsterne ind til lord Curberry. Da tjeneren havde meldt dem og ført dem ind i stuen, gik han hurtigt sin vej, da tjenestefolkene var meget nysgerrige og han ønskede at høre alt, hvad der blev sagt. Hvis lord Curberry ikke havde været optaget af Lillian, ville han have holdt bedre orden, da han var en streng herre og ventede orden i alle forhold. Men han var uden tvivl også forstyrret af den usædvanlige invasion i huset.

"Min – kære – Lillian," udbrød mrs. Bolstreath, idet hun gik ned i den anden ende af stuen, hvor Lillian sad og så forlegen ud, "min kære Lillian!" Hun stirrede på lord Curberry.

Denne herre havde øjensynlig fornyet sit frieri, hvilket tilstrækkeligt forklarede Lillians forlegenhed. Han så lige så gusten ud som sædvanlig, og hans blege, blå øjne, tynde læber og spottende udtryk slog på ny Dan som ualmindelig ubehageligt. Manden blev ildrød under mrs. Bolstreaths stirren og skyndte sig med at undskylde sig. "Det er ikke min skyld, forsikrer jeg Dem," sagde han hurtigt.

"Skyld!" gentog Lillian med et taknemmeligt blik ved synet af sin elskede, "hvorfor siger De *skyld*, lord Curberry?"

"Det spørger du om?" sagde mrs. Bolstreath indigneret, "når du går din vej uden mit vidende for at besøge en – en – en ugift mand. Hvis jeg troede, at lord Curberry –"

"Det er ikke min skyld," sagde denne herre igen skulende, for han holdt ikke af at måtte forsvare sig.

"Nej, naturligvis ikke," bemærkede miss Moon og med endnu et blik på Dan for at give ordene eftertryk, "jeg så i avisen, at den stakkels mr. Penn var død, og da han har været min kære

faders sekretær, kom jeg straks efter øjeblikkets indskydelse for at høre, hvad der var sket."

Curberry nikkede bekræftende. "Jeg har forklaret miss Moon de nærmere omstændigheder, og jeg skal også nok forklare Dem sagen, mrs. Bolstreath! Hvad mr. Halliday angår, så ved jeg ikke, hvad han er kommet for?"

"For at følge mig på mit forlangende," sagde mrs. Bolstreath koldt. "Det var nødvendigt, at jeg kom og fulgte Lillian hjem. Hvorfor er du her?" spurgte hun.

"For at høre noget om mr. Penn," svarede Lillian, "det har jeg fortalt Dem i de sidste fem minutter."

"Jeg er selv nysgerrig med hensyn til mr. Penns død," sagde Dan elskværdigt, "har han begået selvmord?"

Curberry fo'r sammen ved de ord. "Hvorfor skulle han begå selvmord?" spurgte han med mistanke skrevet i hver linje af sit glatragede ansigt.

Dan trak på skuldrene. "Det kan jeg ikke sige," svarede han godmodigt, "men en mand, der er fuldkommen rask, finder man ikke druknet, medmindre han har haft en god grund til at springe i dammen."

"Penn var ikke fuldkommen rask," svarede Curberry skarpt. "Han klagede altid og gjorde sit arbejde så dårligt, at det var min hensigt at give ham sin afsked."

"Måske har han begået selvmord af den grund?"

"Nej. Jeg har ikke sagt ham op, og der er ingen grund til at tro, at han skulle have dræbt sig selv. Der var intet i vejen med ham i går ved lunchen, og det var den sidste gang, jeg så ham. Jeg tog til byen, og da jeg kom hjem klokken fem, hørte jeg, at

han var død. En af tjenerne, der spadserede i parken, fandt hans lig i dammen helt nede i haven."

"Var der nogen, der havde puffet ham i?" spurgte mrs. Bolstreath.

"Det tror jeg ikke. Han stod på en god fod med tjenestefolkene, skønt han ikke på nogen måde var populær. Der er ingen i min tjeneste, der ville have myrdet ham, og da porten var lukket, og her slet ingen havde været mellem lunch og klokken fem i går, er det ganske sikkert, at han ikke er blevet myrdet af en fremmed. I virkeligheden tror jeg slet ikke, at han er blevet myrdet."

"Selvmord altså?" sagde Dan endnu en gang, og Curberry så igen ubehageligt på ham, som om han ikke holdt af den idé.

"Så vidt jeg kunne se, var det ikke hans hensigt at begå selvmord," sagde han koldt, "men det vil man vel nok finde ud af ved den retslige undersøgelse."

"Jeg antager, at han ikke har set sig for, hvor han gik, og er faldet i," sagde Lillian pludselig. "Mr. Penn var altid distræt, ved De nok."

"Det var han hyppigt," bemærkede Curberry mørkt, "han lavede undertiden sit arbejde helt forkert. Jeg er tilbøjelig til at være enig med Dem, miss Moon."

"Nå," sagde Dan efter en pause, "lad os så antage, at Penn er faldet i, indtil vi hører juryens kendelse. Hvornår finder den retslige undersøgelse sted?"

"Om en time," sagde Curberry og så på sit ur. "Jeg søgte netop at overbevise miss Moon om nødvendigheden af, at hun gik hjem, da De kom. Jeg må naturligvis være til stede for at sige alt, hvad jeg ved om Penn."

"De vil vel give ham et godt skudsmål?" spurgte Halliday.

"Ja, det allerbedste skudsmål," svarede Curberry. "Jeg fandt ingen anden fejl hos ham end hans distraktion, en egenskab, som vel også er skyld i den stakkels fyrs død."

"Ja, det er alt sammen meget bedrøveligt," sagde mrs. Bolstreath, "men al vor snak kan ikke bringe den stakkels mand tilbage igen. Lillian, barn, vi må gå hjem, nu da vor nysgerrighed er tilfredsstillet. Men først vil jeg bede lord Curberry om at give mig nogle af de drivhusblomster, jeg ser derovre." Hun nikkede over imod drivhuset, som man kunne gå ind i fra dagligstuen gennem et fransk vindue.

"Å, det skal være mig en fornøjelse," sagde Curberry galant, "og måske vil miss Moon komme med og vælge blomsterne?"

"Jeg kan vente her," svarede Lillian ligegyldigt. "Jeg har al mulig tillid til mrs. Bolstreaths valg."

Curberry skulede til Dan, for han forstod godt nok, at Lillian ønskede at blive hos hans rival. Men han kunne ikke gøre flere indvendinger uden at synes uhøflig, derfor gik han modstræbende hen imod drivhuset ved siden af mrs. Bolstreath. Men Dan så tydeligt, at han havde besluttet ikke at tabe de to af syne, for han plukkede de blomster, som stod lige foran det franske vindue, og han kunne således se det unge par nu og da, når han vendte sig om for at tale med mrs. Bolstreath. Lillian lagde også mærke til dette spioneri, og hun hviskede til Dan, der var kommet lige hen til hende.

"Han vil ikke tabe os af syne," sagde hun hurtigt, "og jeg kan ikke komme ind i biblioteket, skønt jeg har prøvet på det hele tiden."

"Hvorfor vil du gerne ind i biblioteket?" spurgte Dan sagte.

Lillian rejste sig pludselig og lod et stykke papir falde. "Sæt din fod på det og tag det op, når han ikke ser på det," sagde hun hurtigt; "tys, han kommer tilbage", og derpå hævede hun sin stemme, da Curberry kom ind i stuen. "Naturligvis var mr. Penn altid nervøs. Jeg tror virkelig, at hans helbred var dårligt."

"Er De endnu ved det ubehagelige emne om død," bemærkede Curberry, idet han rakte hende en håndfuld blomster. "Jeg ville ønske, at De ikke ville tænke på den slags ting, Lillian – om forladelse, miss Moon. Modtag disse blomster og lad mig følge Dem og mrs. Bolstreath ud af huset. Dets atmosfære er ubehagelig lige nu."

Han tog ingen notits af Dan, men bød Lillian sin arm. Med et hurtigt blik på sin elskede, på mrs. Bolstreath, på stuen, på blomsterne, på alt, undtagen på Dans højre fod, der stod fast på papiret, modtog hun hans tilbud. Mrs. Bolstreath fulgte efter, og da Curberry havde vendt ryggen til, så hun, at Halliday bukkede sig hurtigt og tog papiret op. Hvis han ikke havde sendt hende et advarende blik, ville hun have stillet et indiskret spørgsmål. Nu gik hun bagefter Curberry og Lillian, ved siden af Dan, der havde puttet papiret i sin bukselomme. Men mrs. Bolstreath kunne ikke helt styre sin nysgerrighed.

"Hvad er det?" hviskede hun, da de gik ind i forhallen.

"Ingenting! Ingenting!" svarede han sagte, "bring Lillian hjem straks, jeg skal komme senere."

Og med dette var mrs. Bolstreath nødt til at være tilfreds, skønt hun var meget ivrig efter at få mere at vide.

"Jeg ville ønske, at jeg kunne ledsage Dem hjem," sagde Curberry, da de to damer og han stod på trappen, "men min

pligt holder mig tilbage her. Måske mr. Halliday vil være så god."

"Jeg er bange for, at jeg ikke kan," svarede Dan. "Jeg lovede at møde min ven Laurance her. Han kommer for sagen om Penns død. Nå, der er han."

Og ganske rigtigt, i dette øjeblik, der ikke kunne have været bedre valgt, kom Freddy nede i alléen.

"Nå," sagde mrs. Bolstreath, der opfangede et betydningsfuldt blik fra Dan, "vi kan ikke vente og snakke. Lord Curberry, vi opholder Dem."

"Nej, nej! Lad mig gå et stykke vej med Dem," udbrød Curberry, og uden hat, som han var, gik han ned ad alléen mellem de to damer. Laurance tog sin hat af, og damerne hilste elskværdigt, men Curberry tog ingen notits af reporteren, ud over en uhøflig stirren.

"Det er akkurat, som det skal være," bemærkede Halliday, mens han så efter Curberry, idet Freddy kom hen til ham, "du er netop den mand, vi trænger til."

"Vi," gentog Laurance og så sig om.

"Lillian og jeg. Se her, dette er det brev, som Penn har sendt til hende, og han beder hende om at gøre noget, som hun ikke har været i stand til at gøre, på grund af hendes ædle vens årvågenhed."

"Hvad er det?"

"Det er netop det, jeg skal finde ud af. Jeg har endnu ikke læst brevet."

Efter at have kastet endnu et blik for at se, om Curberry var i sikker afstand, åbnede han papiret og læste det hurtigt. Et øjeblik efter puttede han det igen i lommen og tog Freddy

under armen. "Det er kun nogle få linjer, der siger, at Penn har efterladt et dokument, som han ønsker, at Lillian skal læse. Det er at finde mellem bladene i Gibbons *Decline and Fall*. Så det var derfor, at Lillian ønskede at komme ind i biblioteket."

"Lad mig gå," sagde Freddy ivrigt.

"Nej, nej, du skal fange Curberry, når han kommer tilbage, og holde ham fast i en samtale om et eller andet. Så kan jeg smutte ind i huset og undersøge biblioteket uden at blive bemærket."

"Men tjenestefolkene –"

"Å, der er vendt op og ned på huset i dag på grund af undersøgelsen, og der er ingen, der er, hvor de skal være; jeg vil forsøge det."

"Men hvis lord Curberry spørger efter dig?"

"Så sig, at jeg er i biblioteket, og at jeg venter for at få en samtale."

"Om hvad?" spurgte Laurance lidt forvirret over denne plan.

"Det skal jeg nok finde ud af," svarede Dan, idet han gik hen imod husets dør, "jeg behøver kun fem minutter i biblioteket for at finde bekendelsen. Ophold Curberry så længe. Der kommer han, og nu går jeg."

Dan forsvandt ind i huset og stod ansigt til ansigt med tjeneren. "Jeg venter på lord Curberry," sagde Dan, "vil De vise mig ind i biblioteket."

Tjeneren fulgte ham til det omtalte værelse, hvorpå han gik og lukkede døren efter sig. Dan lod sine øjne løbe over alle boghylderne, der dækkede de tre sider af det store værelse fra loft til gulv. Det syntes umuligt at finde en bog på så kort tid, som den, der sandsynligvis stod til hans disposition. Han ønskede, at Penn nærmere havde betegnet det sted, hvor

Gibbons' mesterværk stod. Men ved et lykketræf opdagede Halliday pludselig, at Curberry ordnede sine boghylder alfabetisk, og så at sige katalogiserede sine bøger med begyndelsesbogstavet af forfatterens navn, således at hvert bogstav havde sin hylde. På denne måde opdagede Dan *Decline and Fall* på hylde "G" og lagde sin hånd på anden del. Men uheldigvis trådte lord Curberry pludselig ind i stuen, netop da han var ved at åbne den. Halliday så op, mens han beholdt bogen i hånden.

"Jeg er forundret over at se Dem her, mr. Halliday," sagde Curberry i en kold, hovmodig tone, "De ved, at jeg har travlt med den retslige undersøgelse og ikke har tid til samtaler. Desuden," han så stift på sin gæst, "kunne De have forklaret mig, hvad De ville, uden for huset."

"Ikke i damernes nærværelse," sagde Dan roligt, "desuden skal jeg ikke opholde Dem mere end fem minutter."

Han spekulerede på, hvorledes han skulle sikre sig papiret, uden at Curberry opdagede det.

"Jeg venter på at høre, hvad De har at sige," sagde Curberry, idet han satte sig i en magelig stol, "De har ladet, som om De var hjemme," tilføjede han spottende med et blik på bogen.

Dan lagde den på bordet. "Jeg tog anden del af Gibbon for at få tiden til at gå," sagde han ligegyldigt, "jeg beder om forladelse, hvis De synes, det var næsvist."

"Jeg synes slet ingenting," sagde Curberry og trak på skuldrene, "andet end, at jeg gerne ville have at vide, hvorfor De ønsker denne private samtale."

"Det er om Lillian –"

"Miss Moon, om jeg må bede."

"Lillian, lord Curberry."

"Nej," udbrød den anden rasende, og hans blege, grå øjne blev vrede. "Sir John Moon ønsker, at hans niece skal ægte mig."

"Sandsynligvis, men hans niece ønsker at blive gift med mig."

"Det skal hun aldrig blive."

"Å, det tror jeg nok. Og det, jeg ønsker at sige, lord Curberry, er dette – at De keder miss Moon med Deres opmærksomhed. Det må ophøre."

"Hvor tør De, hvor tør De, hvor tør De!"

"Å, jeg tør alt, hvad det skal være, når der er tale om Lillian," sagde Halliday, og han tog igen bogen på en ligegyldig måde, idet han lænede sig imod bordet og lagde sine ben over kors.

"Forlad mit hus," sagde Curberry, idet han fo'r op, for denne overlegne opførsel irriterede ham i høj grad.

"Ja, gerne. Jeg blev her kun for at sige Dem, at Lillian ikke mere på nogen måde måtte blive foruroliget af Dem."

"Og hvis jeg ikke adlyder Dem," sagde den anden skælvende af raseri.

"Så bliver jeg ubehagelig, lord Curberry."

"Ved De, til hvem De taler?"

"Jeg er ikke ganske sikker på det," sagde Dan langsomt, med et skarpt blik på det vrede ansigt.

Curberrys gule ansigt blev pludselig hvidt, og hans læber skælvede nervøst. "Jeg forstår Dem ikke."

"Jeg forstår næppe mig selv, og –"

"Vent," afbrød Curberry ham, da der blev banket på døren, "det er ikke nødvendigt, at enhver hører vor samtale. Kom ind!" råbte han højt.

Tjeneren trådte ind. "Man venter på Dem," sagde han, og da Curberrys ansigt var vendt mod tjeneren, greb Dan lejligheden til at tage nogle papirer ud af bogen. Det var tre eller fire ark, fæstet sammen i et hjørne med en metalstift. Han havde næppe fået dem i hånden, da Curberry vendte sig om efter at have sagt til tjeneren, at han ville komme straks.

"Hvad har De der?" spurgte Curberry truende.

"Nogle papirer af mine egne," svarede Dan og beredte sig til at putte dem i lommen.

"Det er usandhed, De må have taget dem fra bordet, eller ud af den bog, mr. Halliday. Jo, det er jeg sikker på, at De har gjort. Giv mig det, De har taget."

"Nej," sagde Dan og trak sig tilbage. "De skal ikke –"

Før han kunne sige mere, styrtede manden frem og snappede efter papirerne; da de kun blev holdt sammen af stiften i hjørnet, fløj de fra hinanden som en slags vifte, og det lykkedes Curberry at gribe et par af bladene. I den øjeblikkelige kamp blev de revne af. Et øjeblik efter havde husets ejer kastet dem i ilden, tilsyneladende i den tro, at han havde fået dem alle. Dan puttede behændigt de tiloversblevne blade i sin lomme og spillede den bestjålne mands rolle.

"Hvor tør De tilintetgøre mine papirer," udbrød han indigneret.

"Det var mine," sagde Curberry gispende, "og nu er de brændt."

"Det var Penns," svarede Halliday skarpt, "det var måske derfor, De tilintetgjorde dem?"

"Hvad mener De, hvad mener De?"

"Bryd Dem ikke om det. Jeg tror, De forstår mig."

"Nej, det sværger jeg på, at jeg ikke gør."

"I så tilfælde," sagde Dan langsomt, "kan De offentliggøre den kendsgerning, at jeg er kommet ind i Deres bibliotek for at finde et dokument i anden del af Gibbon, som Marcus Penn havde lagt der. Men det gør De ikke, lord Curberry."

"Hvis papirerne ikke var brændt, ville jeg lægge dem frem for retten straks," sagde Curberry, idet han tørrede sig i ansigtet og kastede et blik på ilden, hvor der flagrede nogle få sorte stumper, alt hvad der var tilbage af de afrevne blade. "Jeg tror, De må være gal for at tale, som De gør."

"Hvis jeg er det, hvorfor gør De så ikke sagen offentlig?" spurgte Dan tørt.

"Jeg bryder mig ikke om skandale," svarede Curberry hovmodigt.

"Nå," Halliday trak sig tilbage til døren, "måske vil Penns død være skandale nok. Disse papirer indeholdt uden tvivl en beretning om grunden til hans død."

"Det gør mig ondt, at jeg har brændt dem," sagde Curberry i en beklagende tone. "Jeg er et umuligt menneske, mr. Halliday, og De skulle ikke have ærgret mig således. Hvor kunne De vide, at papirerne var i anden del af Gibbon?"

"Bryd Dem ikke om det."

"Var de adresseret til Dem?"

"Bryd Dem ikke om det!"

"Gid pokker havde Dem! Hvor tør De ...?"

"Farvel, lord Curberry," sagde Dan og gik ud af stuen, idet han efterlod sin vært som et billede på forfærdelse og rædsel.

15. Absolut bevis

Man behøvede ikke at være særlig kløgtig for at gætte, at lord Curberry stod i forbindelse med Fluernes Samfund. Hvis han havde været fuldkommen uvidende om denne forening, ville han ikke have udvist en sådan sindsbevægelse, da han så papirerne i Dans hånd; han ville heller ikke have kæmpet for at komme i besiddelse af dem, og endnu mindre ville han have brændt dem. Penn havde sikkert været en af banden, og af den grund havde Curberry sandsynligvis engageret ham til sekretær efter Moons død. Han havde måske også anet, at Penn var en forræder, og at papirerne forrådte Samfundet. Ellers ville han have lagt disse frem for retten for at opklare årsagen til, at Penn var alt for nervøs til at begå selvmord, han måtte være blevet hjulpet ud af verden af en anden.

"Men juryens kendelse lød på selvmord," sagde Laurance, da Dan fortalte ham sit eventyr.

"Det vil jeg nok tro. Curberrys vidnesbyrd gik ud på, at Penn havde været meget forpint i den sidste tid. Det er naturligvis sandt, men han ville ikke have dræbt sig selv, det tør jeg sværge på. Men!" Dan lo, "jeg har et par blade til overs af bekendelsen, og dem kan vi måske få meget at vide af."

"Vil de konstatere, at Curberry hørte til dronning Beelzebubs bande?"

"Det tror jeg. Hvis Curberry ikke hørte til den, ville han have gjort spektakel og sparket mig ud af huset. Jeg havde ingenting at gøre i biblioteket og ingen ret til at tage papirerne, ved du nok. Men jeg opfordrede Curberry til at gøre skandale og

efterlod ham i en ubehagelig tilstand af uvished om, hvad jeg vidste, og hvad jeg havde i sinde at gøre."

"Du skulle hellere tage dig i agt, Dan, ellers bliver du myrdet," advarede Laurance i en urolig tone.

"Å, jeg er sikker nok i den første måned," svarede Dan bestemt. "Endnu har jeg ingenting sagt, og indtil jeg henvender mig til øvrigheden, er jeg ganske sikker."

"Men miss Moon?"

"Jeg møder hende og mrs. Bolstreath på St. Pancras station i aften for at tage med sekstoget til Thawley. Har du skrevet til miss Vincent?"

"Ja, der er ingen tid til at få svar, men hun ved, at damerne vil bo i Peacock-hotellet i Sheepeak under mrs. Pelgrins vinger. Jeg håber blot," tilføjede Freddy eftertrykkeligt, "at du gør rigtigt i at anbringe miss Moon i løvens gab."

"Under fjendens kanoner, sagde du før. Å ja, det er rigtigt, særligt da jeg nu har en del af Penns bekendelse. Det skal nok lykkes mig at lade mrs. Jarsell vide, at jeg har den, og at jeg, hvis der tilstøder Lillian noget, skal gøre det hedt for hende."

"Bliver mrs. Jarsell nævnet i bekendelsen?"

"Ja. Jeg har ikke haft tid til at tyde vor afdøde vens fordrejede skrift, men jeg har i sinde at gøre det i aften i toget. Men det lidet, jeg har set, hentyder til, at mrs. Jarsell er med i den forsamling."

"Jeg ville ønske, du ville lade bekendelsen blive hos mig," sagde Laurance, der længtes meget efter at få den nøjagtige sandhed at vide.

"Det kan jeg ikke, min kære ven, jeg har heller ikke tid til at lade dig læse den, selv om jeg havde den hos mig, hvad jeg ikke

har. Min vogn holder for døren, og jeg må af sted til St. Pancras om fem minutter. Husk på, at denne bekendelse er det eneste våben, jeg kan beskytte Lillian med. Når mrs. Jarsell får at vide, at jeg har den, vover hun ikke at røre sig, og hun vil også holde sine undersåtter borte."

"Men Curberry vil sige hende, at han har tilintetgjort bekendelsen."

"Ja, det tror han," lo Halliday, "men jeg skal sige hende, at jeg reddede nok af den til at ødelægge hende og hendes dyrebare bande."

"Men hvorledes kan du sige hende det uden at komme i fare?"

"Jeg skal nok finde en udvej, skønt jeg endnu ikke har lagt nogen plan. Måske vil hun spørge mig, hvad alt dette – altså historien med dronning Beelzebub – har at gøre med hende. Jeg vil svare, at den ikke har noget at gøre med hende, men at jeg ved, at hun gerne ville hjælpe mig med min kærlighedshistorie. Jeg skal nok klare det på en eller anden måde, det kan du være sikker på. Farvel."

"Vent et øjeblik," sagde Laurance og fulgte Dan til døren, "hvad gør du ved sir John Moon? Han vil gøre et frygteligt spektakel over Lillians flugt, og du vil få mange ubehageligheder."

"Han kan gøre så meget spektakel, han vil, men da Lillian er under mrs. Bolstreaths vinger, kan jeg ikke indse, hvad han kan sige. Hun er rede til at tage skylden på sig."

"Ja, naturligvis," sagde Laurance tankefuldt. "Sir John hører måske selv til banden, i hvilket tilfælde han ligesom Curberry ikke tør gøre spektakel."

"Nej," svarede Dan bestemt. "Jeg tror ikke, at sir John hører til banden. Jeg ville ønske, at han gjorde det, da det ville lette tingene. Curberry tør ikke gøre åbenlyst vrøvl, fordi han er en af dronning Beelzebubs undersåtter, men sir John gør det måske, fordi han ikke er det. Men jeg vil alligevel vove at bortføre Lillian; mrs. Bolstreath kan spille dragens rolle, og sir John kan gøre, hvad han vil. Heldigvis er han for øjeblikket i besøg på landet, så vi kan komme bort uden vrøvl. Du var jo for resten til stede ved den retslige undersøgelse. Blev der fundet en flue på Penns lig, eller var der tale om parfume?"

"Nej. Manden var druknet, og det var hverken muligt at se en flue eller skelne nogen duft på hans klæder. Alt tyder på, at det var selvmord."

"Hm! Det sørgede Curberry for," sagde Dan mørkt, "men jeg er meget sikker på, at Penn er blevet myrdet af en af banden."

"Ikke af Curberry. Han var borte, da dødsfaldet fandt sted."

"Måske. Det kunne jeg nok lide at være sikker på. Men i alt fald kan han have haft andre i sin tjeneste til at udslette forræderen. Dronning Beelzebubs undersåtter hører til alle klasser. Så, nu går jeg."

Halliday begav sig straks til St. Pancras og fandt mrs. Bolstreath og Lillian ventende på sig. Lillian var i høj grad spændt og nysgerrig, da hun endnu ikke kendte grunden til denne pludselige rejse nordpå. Mrs. Bolstreath, der var instrueret af Dan, havde nægtet at sige hende noget, da det var den unge mands hensigt at fortælle hende alt, når de var i toget. Men miss Moon glædede sig over den uventede rejse, og når hun blot var sammen med Dan, var det hende ligegyldigt,

hvorhen hun rejste. Hun elskede Halliday for højt til, at der kunne være rum for mistro i hendes sjæl.

"Dan," sagde mrs. Bolstreath, da de trådte ind i en første klasses kupé, som Dan havde reserveret til dem, "jeg har skrevet til sir John og sagt, at Lillian trænger til forandring, og at jeg tager med hende til Hillshire for at besøge nogle af mine venner. Når han har fået den forklaring, vil han ingen spørgsmål gøre. Han stoler fuldt ud på mig."

"Det er godt," sagde Dan, "De er en udmærket medsammensvoren."

"Medsammensvoren," gentog Lillian muntert, "hvad betyder det mystiske ord, Dan? Jeg aner ingenting."

"Du skal få alt at vide, før vi kommer til Thawley. Sidder du godt?"

"Skal vi blive i Thawley?" spurgte Lillian og ordnede sit tæppe.

"For i nat har jeg bestilt og taget værelser til dig og mrs. Bolstreath i det bedste hotel. I morgen tager vi til Sheepeak."

"Hvor er det?"

"En milsvej fra Thawley. Du må leve ganske roligt i nogen tid, Lillian."

"Det er alt sammen uhyre spændende," udbrød miss Moon. "Men jeg vil gerne vide, hvad det alt sammen er for noget."

"Tålmodighed! Tålmodighed!" sagde Dan i en drillende tone, "små piger skal være tilfredse med at vente. Så, nu kører vi."

Det lange tog gled ud fra stationen. Mrs. Bolstreath gjorde sig det bekvemt i et hjørne af kupéen og Lillian i det andet, mens Dan sad lige overfor og henvendte ordet upartisk til dem begge. Den unge pige kunne næppe styre sin utålmodighed, så

længselsfuld var hun efter at få grunden at vide til denne uventede rejse.

"Nu, Dan, nu!" udbrød hun og klappede i hænderne, "der er ingen standsning før Bedford, så vi har masser af tid til at høre historien."

"Et minut," sagde Halliday, der nu var i besiddelse af de tre ark papir, han havde reddet fra Curberry, "jeg må samle historien, og det kan jeg ikke, før jeg har læst denne beretning. Hvorfor sendte han for resten bud til dig om den sag, Lillian?"

"Det ved jeg ikke. Men han vidste naturligvis, hvor bedrøvet jeg var over min faders mord, og måske ønskede han at berolige mig."

Lillian slog tankefuldt sine øjne ned. "Jeg har altid troet, at mr. Penn vidste meget mere, end han ville tilstå, om min stakkels faders død. Jeg havde rent glemt det, indtil jeg fik det brev, der bad mig om at søge i anden del af Gibbons *Decline and Fall* i lord Curberrys bibliotek. Du gode Gud!" mumlede den unge pige og foldede sine hænder, "hvor jeg gjorde mig umage for at komme ind i det bibliotek."

"Curberry ville ikke tillade det?"

"Nej. Jeg tror, at han ikke kunne begribe, hvorfor jeg ville derind. Men han spurgte mig ikke om noget."

"Det vil jeg nok tro," sagde Dan mørkt; "det var farligt for ham at spørge. Men da han fandt mig i biblioteket, huskede han vist på dit ønske om at komme derind, og det gik op for ham, at vi arbejdede i fællesskab. Det var ikke så underligt, at han tilintetgjorde de papirer, da der var en chance for, at Penn kunne have efterladt sig anklagende vidnesbyrd."

"Jeg ved ikke, hvad du taler om," sagde Lillian.

"Penn har uden tvivl efterladt denne bekendelse til dig, for at du kunne få at vide, hvem der myrdede din fader," sagde Dan, idet han glattede papirerne ud.

"Ja, jeg har altid troet, at Penn vidste det. Står navnet i det papir?" spurgte hun ivrigt og bøjede sig frem.

"Måske og måske ikke. Størstedelen er blevet tilintetgjort af lord Curberry. Han var bange."

"Dan!" Lillian greb sin elskedes hånd, "du tror vel ikke, at lord Curberry har dræbt min fader?"

"Nej, nej, nej!" sagde Halliday hurtigt. "Det er jeg sikker på, at han ikke har. Men du skal få at høre alt, hvad jeg ved, og Laurance ved, og alt, hvad mrs. Bolstreath har fået at vide. Men lad mig først læse dette par blade."

Lillian, der brændte af nysgerrighed, ville have gjort indvendinger, men mrs. Bolstreath rørte betydningsfuldt ved hendes skulder. Med en anstrengelse for at beherske sin nysgerrighed satte hun sig til rette i sit hjørne, mens Dan gennemlæste manuskriptet. Til trods for Penns dårlige skrift tog det ikke lang tid for den unge mand at tyde indholdet. Han udbrød ærgerlig, da han kom til slutningen.

"Ligesom en føljeton ender den på det mest spændende sted. Men jeg har dog fået noget at vide."

"Hvad har De fået at vide?" spurgte mrs. Bolstreath øjeblikkelig.

"Alt til sin tid," sagde Halliday roligt. "Jeg må først fortælle Lillian, hvad vi begge ved, og derpå meddele, hvad der står i denne bekendelse. Så hør da, Lillian."

"Fortæl mig så alting, for jeg kan ikke holde det ud længere," sagde Lillian.

"Det bliver du nødt til, hvis du vil høre historien. Men bliv ikke forskrækket over det, jeg siger dig. Du er i sikkerhed hos mig."

Lillian trak på skuldrene som for at sige, at han ikke behøvede at sige hende en sådan sandhed, så så hun på ham med spørgende øjne. Da hun syntes at være modig og fattet, havde Dan ingen betænkeligheder ved at fortælle hende alt det, han allerede havde fortalt mrs. Bolstreath, og hun blev således underrettet om alt, hvad der var sket siden hendes faders død. Hendes øjne blev større og rundere og mere skinnende, men farven forlod ikke hendes kinder, og hun viste ingen tegn på angst.

Dan fortalte hende alt, indtil det øjeblik, da de forlod London, så ventede han for at høre hendes mening.

"Det er forfærdeligt," sagde Lillian med et dybt suk, "tror du, at Penn har myrdet min fader?"

"Nej, den unge pige, han dikterede brevene til skrivemaskinen for, har bevidnet, at han ikke har været i biblioteket på den tid, da man antager, at døden er indtrådt."

"Lord Curberry da? Han –"

"Jeg tror ikke, at lord Curberry hverken direkte eller indirekte har haft noget med den sag at gøre," sagde Dan bestemt. "Sir Charles støttede hans frieri frem for mit, så det var i Curberrys interesse at holde din fader rask og i live. Det var den falske mrs. Brown, som dræbte sir Charles, og hun kom som udsending fra Fluernes Samfund, fordi han havde fået for meget at vide om dette selskab."

"Så er mrs. Brown mrs. Jarsell?" spurgte mrs. Bolstreath bekymret.

"Det er jeg ikke sikker på," sagde den unge mand tankefuldt. "Det eneste bevis for, at mrs. Jarsell står i forbindelse med banden, er, at Sumatra-parfumen findes i hendes hus i Hillshire, og at hun var til stede på flyvepladsen i Blackheath den dag, da Durwin blev myrdet."

"Men efter din mening kunne hun ikke have nået London til den tid?"

"Det er ganske sandt, og dog genkendte jeg hende tydeligt nok den dag, da jeg så de levende billeder, men det kan vi tale om senere. Jeg er sikker på, at mrs. Jarsell er dronning Beelzebub, for det er hvad Penn skriver."

"Å," udbrød Lillian ivrigt, "hvad skriver han mere?"

"Nu skal jeg sige dig det," svarede Halliday roligt. "Penn begynder med en bemærkning om sit tidligere liv. Han var søn af en præst, og hans moder lever endnu. Han kom fra en kommuneskole i Cambridge og derfra til London, hvor han forsøgte at leve ved at skrive. Da han ikke var dygtig, mislykkedes det, og det gik ham dårligt. Jeg må sige, at han ikke for sin egen skyld brød sig meget om sin fattigdom, men det synes, som om han har været meget bekymret for sin moder, der var fattig – det siger han. Så blev han fristet og faldt, stakkels fyr."

"Hvem fristede ham?" spurgte mrs. Bolstreath.

"En ung mand, som han traf, da han boede i et pensionat i Bloomsbury og var meget fattig. Manden sagde, at han hørte til et selskab, der kunne gøre sine medlemmer rige, og han tilbød at indføre Penn. De første frugter af Penns forbindelse med dronning Beelzebub var, at sir Charles Moon engagerede ham

til sekretær, så han, da han fik en god gage, kunne sørge for sin moder."

Lillian så forskrækket ud. "Men min fader hørte vel ikke til det samfund?"

"Nej. Naturligvis ikke. Men Penn blev anbragt som hans sekretær – det var Curberry, som selv hørte til banden, der arrangerede det, for at han skulle formå sir Charles til at blive medlem af den. Penn syntes at have tabt modet, og han vovede ikke at overtale sir Charles, så blev der valgt en anden til den forretning. Hans navn blev ikke nævnet."

"Det var uden tvivl mrs. Brown, der myrdede sir Charles," sagde mrs. Bolstreath i en tankefuld tone, "men er hun mrs. Jarsell?"

"Det siger Penn," gentog Dan, der tidligere havde gjort den samme bemærkning, "men det er netop ved det punkt, at vi standser. Hør efter, så skal jeg læse den sidste sætning for dig." Halliday tog papiret op af sin lomme. De tre blade var hele, da Curberry kun havde revet resten løs fra metalstiften. Ved slutningen af det sidste blad læste Halliday:

"Mrs. Jarsell på The Grange i Hillshire kan forklare, hvorledes mrs. –" Her brød Dan af.

"Dette er slutningen på siden, og vi kan ikke få mere at vide. Curberry brændte den vigtigste del af bekendelsen, der sikkert har givet alle enkeltheder om mrs. Jarsells forbindelse med banden."

"Hun kan vel også give forklaring om mrs. Brown?" sagde Lillian roligt.

"Ja, og hvad der er endnu værre, jeg tror, at mrs. Brown og mrs. Jarsell er den samme person."

"Hvis jeg ser mrs. Jarsell, kan jeg måske genkende hende, Dan. Husk på, at jeg så den falske mrs. Brown, og at det var min skyld, at hun fik den samtale med fader."

"Hvis du genkender hende, hvilket jeg tvivler om, så lad dig endelig ikke mærke med, at du ved, hvem hun er," sagde Dan, "indtil vi får flere beviser, må vi lade fuldkommen uvidende om de ting. Du er kommet til Hillshire for at få luftforandring, Lillian, og du ved ingenting."

"Men hvad vil De nu gøre?" spurgte mrs. Bolstreath hurtigt.

"Før jeg forlader Thawley i morgen tidlig," sagde Halliday efter en pause, "sender jeg denne bekendelse med posten til Laurance og siger, at han kun må benytte den, hvis der skulle tilstøde mig noget."

"Eller mig," sagde Lillian og så lidt nervøs ud.

"Kære Lillian, der kan ikke tilstøde dig noget," sagde Dan bestemt. "For mrs. Jarsell kan du være ganske rolig. Dronning Beelzebub indskrænker sine bedrifter til London og holder mrs. Jarsells navn rent i Hillshire – af indlysende grunde. The Grange er hendes tilflugtssted, og ingen vil kunne sætte en uskyldig dame på landet i forbindelse med forbryderiske bedrifter i London. Hvis hun er det, som vi tror, vil hun ikke krumme et hår på dit hoved i Hillshire."

På resten af rejsen blev der talt meget lidt. Emnet var blevet så grundigt debatteret, Lillian var blevet underrettet om, hvad der gik for sig, og alle planer for fremtiden var blevet lagt. Den unge pige skulle bo i Peacock-hotellet og besøge miss Vincent og snakke med mrs. Pelgrin og gå ture og beundre egnen og opføre sig, som om hun kun var kommet for luftforandringens skyld. Toget ankom til Thawley station, og Dan fik fat i George

Pelgrin til at besørge bagagen til en droske. Da George mindedes de sidste drikkepenge, udfoldede han stor iver i udførelsen af sine pligter, og da han fik endnu en tokrone, gav han uopfordret en værdifuld oplysning, som Dan ikke havde ventet.

"Det er anden gang, jeg får så gode drikkepenge siden i går," sagde George, idet han spyttede på pengene, for at der skulle være held ved dem. "Mrs. Jarsell gav mig det samme, da hun kom tilbage i aftes."

"Å." Dan blev bestyrtet, men viste det ikke. "Deres veninde fra Sheepeak har altså været i London?"

"Hun rejste for et par dage siden og kom igen i aftes," sagde Pelgrin, "og hun sagde til mig: "George, se efter mine sager, for du er den eneste flinke drager på stationen," sagde hun. Å, hun er en venlig dame, er mrs. Jarsell, og så høflig. Så, nu er bagagen i drosken. Til hotel Vulcan? – ja vel, kør så, kusk."

Mrs. Bolstreath og Lillian havde ikke hørt denne samtale, men Dan grundede over den på vejen til hotellet. Mrs. Jarsell havde altså været i London, da Penn døde, og sandsynligvis – skønt han ikke kunne bevise det – var hun ansvarlig for hans død. Da den unge mand ankom til hotellet, og damerne gik til hvile, skrev han et brev til Laurance og fortalte ham denne ny kendsgerning og instruerede ham om, hvilken brug han skulle gøre af bekendelsen, hvis der tilstødte ham noget i Hillshire. Derpå lagde han bekendelsen i en konvolut og gik ud for selv personligt at indskrive pakken. Da det var gjort, følte han, at han havde gjort alt, hvad det var muligt at gøre.

"Og nu," sagde Dan til sig selv, "vil vi se, hvad mere dronning Beelzebub vil gøre."

16. Dans diplomati

Af hensyn til Hallidays ønske om at søge sikkerhed for Lillian under fjendens kanoner, besluttede mrs. Bolstreath at blive en uge i Peacock-hotellet. Senere arrangerede hun at tage til Hartlepool i Durhamshire, hvor hun og Lillian kunne finde husly hos to ugifte damer, der havde en skole. Mrs. Bolstreath tilstod, at hun følte sig urolig i dronning Beelzebubs nærhed, og alle Dans forsikringer kunne ikke berolige hendes frygt. Hun syntes, at han spillede for dristigt spil, og at der ville komme noget ondt ud af det, hvis de blev i Sheepeak. Lillian var mere tillidsfuld, hun var altid overbevist om, at Dan ikke kunne gøre noget galt, og mrs. Jarsells handlinger var hende ganske ligegyldige. Men hun indvilligede i at tage til Hartlepool, og da mrs. Bolstreath ønskede denne forandring, fandt Halliday sig i situationen.

Imidlertid besluttede han at aflægge et besøg på The Grange under et eller andet uskyldigt påskud og på en diplomatisk måde lade dronning Beelzebub forstå, at han havde de bedste kort på hånden i det spil, han spillede mod Fluernes Samfund. Men dette besøg opsatte han i et par dage, som han tilbragte sammen med de tre damer. Det er unødvendigt at sige, at den tredje var Mildred Vincent, som kom til Peacock hotellet, da hun havde modtaget Laurances brev. Hun lod Dan forstå, at han var i unåde hos opfinderen.

"Onkel har aldrig tilgivet Dem, at De ikke vandt ved den kapflyvning," sagde Mildred ved eftermiddagsteen, "han siger, at De burde have vundet prisen."

"Det ville jeg ønske, at jeg havde," sagde Halliday tørt, "jeg havde haft god brug for pengene. Det var min egen skyld, at roret knækkede, men jeg skal komme og gøre ham en undskyldning."

"Mrs. Jarsell er også ked af det," vedblev Mildred sørgmodigt, "hun siger, at De burde have gjort bedre brug af den gunst, hun skaffede Dem."

"Det forekommer mig, at jeg er ilde faren over det hele, miss Vincent, men jeg skal nu alligevel se at overleve alt det mishag."

"Hvor er mr. Vincents maskine nu?" spurgte Mildred.

"I Blackheath. Da den kun var et lån, antager jeg, at jeg må give den tilbage til Deres onkel. Men jeg må først foretage en sidste flyvning med den, når jeg kommer tilbage til London om nogle dage."

"Tager miss Moon også tilbage?"

"Ikke til London," svarede mrs. Bolstreath, "vi har i sinde at besøge nogle venner i Skotland."

Lillian så forbavset op, da Hartlepool ganske bestemt ikke lå i Skotland, og hun troede, at mrs. Bolstreath ikke kunne sin geografi. Men et betydningsfuldt blik fra Dan viste hende, at han forstod, hvad den forkerte adresse havde at betyde. Mrs. Bolstreath mistroede i sin alt for store iver Mildred, skønt hun ingen grund havde til det. Hvis Mildred kendte det virkelige bestemmelsessted, kunne hun i sin uskyldighed sige det til sin onkel, som ganske sikkert ville sige det til mrs. Jarsell, og af indlysende grunde var det ikke nødvendigt, at mrs. Jarsell fik at vide, hvor deres tilflugtssted lå. Dan troede alligevel ikke et eneste øjeblik, at Mildred vidste noget om Fluernes Samfund. Men han begyndte at ane, at Vincent vidste noget, da mrs.

Jarsell forsynede ham med penge, og det ville hun ikke gøre, hvis hun ikke havde fordel af det. Det var meget bekvemt for dronning Beelzebub at have en opfinder ved sin side, der kunne bygge hurtige aeroplaner. Og det var på dette punkt i hans tankegang, at Dan pludselig sprang op og spildte sin te.

"Hvad er der i vejen?" spurgte Lillian, idet hun greb koppen for at redde den fra at blive slået itu.

"Jeg har fået en idé," sagde Halliday med et gisp, "jeg må gå ud og tænke over den." Uden videre undskyldning fo'r han ud af stuen.

"Det ligner ikke Dan," bemærkede mrs. Bolstreath uroligt, "han er i reglen rolig; jeg gad vide, hvad der er i vejen."

"Det siger han nok, når han kommer tilbage," svarede Lillian filosofisk. "Jeg kan altid stole på Dan." Derpå drejede hun samtalen i en anden retning.

Dan, der gik i fuld fart hen ad landevejen i et forgæves forsøg på at berolige sit sind, var pludselig overbevist om, at opfinderen vidste noget. Den idé, der havde fået ham til at springe op og sendt ham ud for at berolige sin ophidselse, var den, at opfinderen måtte være ansvarlig for mrs. Jarsells nærværelse i London i uventede øjeblikke. Hun forstrakte ham med penge og holdt ham så at sige fast i sin nærhed for at benytte sig af hans dygtighed og hans kloge opfindelser. Hvis mrs. Jarsell den dag, da kapflyvningen fra London til York fandt sted, havde været i Peacock hotellet klokken ni – hvad hun efter mrs. Pelgrins udsagn sikkert havde været – kunne hun ikke være kommet til London med tog eller motor, tidsnok til at myrde Durwin. Men hun havde ganske sikkert været i Blackheath, hvis man kunne tro kinematografen. Dan havde

hidtil ikke kunnet begribe dette; men ved tetid var løsningen af problemet pludselig gået op for ham. Mrs. Jarsell var taget til byen i et aeroplan.

"Der er omtrent fyrre mil herfra til byen," mumlede Dan og gik meget hurtigt, "den afstand kunne hun let tilbagelægge på tre timer med en af Vincents maskiner. Mrs. Jarsell var i Peacock-hotellet klokken ni, og kinematografen viste, at hun var i Blackheath klokken et. Den gang begyndte flyvningen, og Durwin blev dræbt kort efter."

Halliday var overbevist om, at det var på denne måde, miraklet var sket. Intet andet befordringsmiddel kunne have ført mrs. Jarsell til det sted, hvor Durwin havde fundet sin død. Denne formodning forudsatte naturligvis, at mrs. Jarsell var en udlært aviatiker, og at der ikke havde fundet nogen standsning sted på rejsen fra Sheepeak til Blackheath. Men dette var ikke umuligheder, for Vincent havde sandsynligvis lært hende at flyve, og måske havde han selv styret maskinen.

Mens Halliday gik og tænkte på alt dette, løb han selv imod den person, som han tænkte på. Han fo'r med bøjet hoved hen ad vejen, og pludselig løb han imod mrs. Jarsell, der kom imod ham; hun lo og skændte, som om det var Dans skyld, skønt hun måtte have set ham komme, og vejen var bred nok til, at hun kunne gå til side for ham.

"De forlanger nok hele landet til at bevæge Dem i, mr. Halliday," sagde mrs. Jarsell på sin tunge måde med påtagen jovialitet.

"Jeg – jeg – jeg beder om forladelse," stammede Dan og stirrede på hende, som om hun lige var kommet op af jorden.

Og han syntes, at hun var det, så lidt havde han anet, at hun nærmede sig.

"Man skulle tro, at jeg var et spøgelse, mr. Halliday. De må indrømme, at jeg er et solidt spøgelse."

Hun truede spøgende ad ham med sin sølvknappede stok.

"Jeg ventede ikke at møde Dem her," sagde Dan og åndede dybt, mens han tænkte på, hvorledes han bedst skulle berøre emnet om Lillian.

"Jeg ventede heller ikke at møde Dem," svarede mrs. Jarsell, stadig flegmatisk spøgende. "Er De kommet op af jorden eller faldet ned fra himlen? Jeg vidste ikke en gang, at De var her på egnen."

"Jeg er kommet for at blive her en dag eller to, eller tre eller fire," sagde Dan.

"De synes ikke at være meget bestemt," svarede mrs. Jarsell tørt, og hun satte sig på en stor granitblok, der lå mellem lyngen, "vor egn har øjensynlig en vis tiltrækning for Dem." Hendes øjne undersøgte omhyggeligt hans ansigt. "Det glæder mig, da vi er meget stolte af de smukke omgivelser. De, der har været her én gang, kommer altid igen. Er Deres ven Laurance med Dem?"

"Ikke denne gang," svarede Dan roligt. "Jeg er kommet her sammen med to damer, miss Moon og hendes selskabsdame. De skal bo i Peacock-hotellet i en kort tid."

"Miss Moon! Miss Moon!" grundede mrs. Jarsell. "Å, ja, den unge dame, De er forlovet med. En datter af den stakkels mand, der blev myrdet."

"De har en udmærket hukommelse, mrs. Jarsell."

"Vi har så lidt at øve vor hukommelse med på dette kedelige sted," sagde hun elskværdigt og med moderlig mine. "De spørger ikke efter miss Armour, det er meget uvenligt af Dem."

"Miss Armour er min meget gode ven," svarede Dan, "og det er De også, siden De formåede mr. Vincent til at låne mig aeroplanet."

"Jeg er lige så glad over, at jeg gjorde det, som jeg er bedrøvet over, at De tabte i løbet, mr. Halliday."

"Krigslykken," sagde Dan let; "vi kan ikke altid være heldige, mrs. Jarsell. Jeg ville ønske, at De havde set starten, den var storartet."

"Det ville jeg også ønske," sagde mrs. Jarsell, med rolig stemme; "men det var mig umuligt at forlade miss Armour den dag, da hun ikke var rask. Mr. Vincent ville også gerne have set, hvorledes hans maskine arbejdede, men han kunne heller ikke komme bort. Men," tilføjede mrs. Jarsell med en munter mine, "måske var det godt, at jeg ikke kunne komme der. Flyvning synes at være meget farlig, og jeg ville have været bange for Deres sikkerhed."

"Å, jeg kommer aldrig til skade i luften, håber jeg," svarede Dan. "De må en gang lade mig tage Dem med op."

Mrs. Jarsell gyste. "Jeg ville gå fra sans og samling af skræk," protesterede hun; "tænk Dem en tung kvinde som jeg forsøge på at efterligne en fugl. Jeg er sikker på, at jeg ville falde ned og knuses som et æg."

"De fleste damer er rigtignok bange. Selv miss Moon, der er modig, vil ikke flyve en tur med mig."

"Miss Moon, hende glemte jeg helt. Jeg håber, De vil tage hende med for at besøge miss Armour og mig."

"Ja, hvis hun bliver her. Men jeg tænker på at vende tilbage til byen i morgen, så jeg kan ikke tage hende med, men jeg er sikker på, at mrs. Bolstreath gerne gør det."

"Det vil glæde mig meget," mumlede mrs. Jarsell ubestemt. "Hvorledes har De haft det, mr. Halliday, siden jeg så Dem sidst?"

"Jeg har haft et eventyr."

"Jeg elsker eventyr," svarede mrs. Jarsell tungt. "Hvad var det for et eventyr?"

"Jeg blev puffet ind i en droske og i bedøvet tilstand bragt hen til et eller andet sted, hvor jeg traf en samling skurke. En slags morderbande, kunne man kalde det, som slår ihjel og stjæler for magtens skyld."

"Det er en underlig grund," sagde mrs. Jarsell ganske roligt. "Jeg ville da snarere tro, at det var for penges skyld."

"Både magt og penge," forklarede Dan. "Men dette samfund synes at blive styret efter så vidunderlige principper, således som man kun kan tilskrive hæderlige mænd dem."

"På hvad måde?" Mrs. Jarsell var ganske nysgerrig.

"Medlemmerne er kyske, ædruelige og arbejdsomme."

"De må være dydige. De beskriver et samfund af helgener."

"Ja, netop, men disse helgener anvender deres dyder til forbrydelser. De har et overhoved, som kalder sig dronning Beelzebub."

"Det forfærder mig mere, end jeg kan sige det," svarede hun bestemt. "Denne bande burde angives til politiet. Det undrer mig, at De ikke allerede har gjort det."

Dan rystede på hovedet og beundrede den rolige, snedige måde, hun spillede et meget farligt spil på, skønt hun var langt

fra at ane, at han kendte hendes forbindelse med dronning Beelzebub. "Det kan jeg ikke gøre endnu."

"Hvad mener De med – endnu?" spurgte mrs. Jarsell, og denne gang var der en virkelig forskrækket klang i hendes stemme.

"Jeg risikerer døden, hvis jeg angiver banden, ikke alene for mig selv, men for miss Moon. Jeg er sikker på, at hun og jeg ville blive dræbt, ligesom hendes fader blev det, hvis jeg rørte ved den sag. Der er også meget, jeg ikke er sikker på."

Mrs. Jarsell, der endnu tegnede streger, talte tankefuldt. "Jeg tror ikke, det er klogt af Dem at tale om denne bande, hvis den er så farlig, ikke en gang til en landsbykone som mig. Jeg skal naturligvis ikke sige noget, da jeg ikke har nogen at sige noget til, og hvis jeg havde det, ville jeg heller ingenting sige. Men hvis De taler til en fremmed som mig om de ting, der er blevet sagt, De skulle holde hemmelige, bliver De eller miss Moon måske myrdet."

"Det troede jeg også for en uge siden," indrømmede Halliday åbenhjertigt.

"Nu tror De det altså ikke?"

"Nej, ikke siden Marcus Penn døde."

Mrs. Jarsell trak vejret dybt og bevægede sig uroligt: "Hvem er Marcus Penn?"

"Han var sekretær hos sir Charles Moon, og bagefter var han sekretær hos lord Curberry. Nu er han død."

"Å," udbrød mrs. Jarsell pludselig. "Jeg ville ønske, at De ville lade være med at tale om disse rædselsfulde ting. Har denne bande –"

"Myrdet ham?" sluttede den unge mand, "ja, det tror jeg, skønt juryens kendelse lød på selvmord. Men den stakkels Penns død bliver måske et middel til at redde mig og miss Moon."

"Så-å," hendes stemme blev hård og bydende, men hun stillede ingen spørgsmål.

"Ja. Han efterlod en bekendelse. Den var skjult i lord Curberrys bibliotek, men Penn sendte et brev om dens gemmested til miss Moon, som fortalte mig det. Jeg fik bekendelsen og anbragte den på et sikkert sted."

"Det var klogt," sagde mrs. Jarsell med en anstrengelse. "Og det sikre sted?"

"Jeg siger kun hvor bekendelsen er gemt, og den persons navn, der har den, når det bliver nødvendigt at benytte bekendelsen."

"Jeg kan ikke rigtigt se, hvad De mener, mr. Halliday."

"Jo, ser De, mrs. Jarsell, jeg må beskytte miss Moon og mig selv imod Samfundets efterstræbelser. Den mand, der har bekendelsen, vil ikke åbne den forseglede konvolut, den ligger i, med mindre der tilstøder miss Moon eller mig noget. Derfor er bandens hemmeligheder ganske sikre, så længe intet af dens medlemmer gør os fortræd."

Det forekom ham, at mrs. Jarsell drog et langt, lettet suk. Med en selvbeherskelse, der gjorde hende ære, viste hun ingen sindsbevægelse, men bemærkede spøgende: "Det er meget klogt af Dem at beskytte Dem selv på den måde. Banden kan ganske sikkert ikke på nogen måde skade Dem, så længe der er fare for, at bekendelsen bliver åbnet, hvis der tilstøder Dem selv eller

miss Moon noget. Er bekendelsen meget rædselsfuld, mr. Halliday?"

"Den er ikke så rædselsfuld eller fuldstændig, som jeg gerne ville have, at den skulle være, men der er tilstrækkeligt til at sætte øvrigheden i bevægelse. Hvis den bekendelse kommer i hænderne på Scotland Yards embedsmænd, kan de arrestere bandens medlemmer."

Mrs. Jarsell smilede. "Jeg er Deres ven," sagde hun, "og tro mig, når jeg siger, at jeg er overbevist om, at miss Moon er i sikkerhed."

"Tak," svarede Dan behageligt, "det er jeg også sikker på."

Så skiltes de med gensidige hilsener, smil og håndtryk.

17. Stilhed før stormen

Da Dan forlod mrs. Jarsell, var han meget tilfreds med det løfte, hun havde givet ham angående Lillians sikkerhed. Han troede fuldt ud, at hun i sin rolle som dronning Beelzebub ville holde sit løfte, om end kun fordi hendes egne interesser krævede en sådan ordholdenhed. Den kendsgerning, at Penns bekendelser var i en tredje persons hænder og kunne bruges, hvis der tilstødte Lillian noget, forhindrede Fluernes Samfund i at udføre deres trussel ved det hemmelige møde. Jo mere han tænkte over det, des mere indså han nødvendigheden af at tale med Freddy.

Da det var unyttigt at forurolige damerne, sagde Dan intet om sit møde med dronning Beelzebub. Men da han blev spurgt om det, tilstod han, hvad det var for en tanke, der pludselig havde grebet ham og fået ham til at gå ud, og både Lillian og mrs. Bolstreath indrømmede, at det var sandsynligt, at mrs. Jarsell rejste i aeroplan som en ond fe. Derpå fortalte de ham om Mildred, og alle de ture, hun havde foreslået, og mrs. Bolstreath var tilbøjelig til at blive i Sheepeak længere end det havde været hendes hensigt, til trods for dronning Beelzebubs truende nærhed. Også Lillian var henrykt over den smukke egn.

"Du tror vel ikke, der er fare?" spurgte Lillian hurtigt.

"Nej, nej, nej! Alt er så sikkert, som det nogen sinde har været. Jeg tager til byen i aften, og jeg kan efterlade dig her med den overbevisning, at alt er godt."

"De tager til byen i aften?" sagde mrs. Bolstreath ængsteligt, "er det ikke en pludselig bestemmelse?"

"Å nej," svarede Dan let. "Jeg tog kun herned for at anbringe Dem og Lillian. Men sir John –"

"Jeg har telegraferet vor adresse til ham, og han har skrevet til mig," afbrød mrs. Bolstreath ham, "han er meget glad over, at vi er borte. I hans alder er damers stadige nærværelse i huset generende. Da han fik at vide, at vi var rejst fra byen, kom han hjem for at glæde sig over, at han havde sit eget hus for sig selv."

"I så fald," sagde Dan muntert, "må han altså blive glad ved at se Lillian gift."

"Men med lord Curberry, ikke med Dem."

"Jeg ville hellere dø end gifte mig med lord Curberry," sagde Lillian bestemt.

"Der bliver ikke forlangt, at du skal gøre nogen af delene," svarede Dan i sin roligste tone. "Vi gifter os, hvor megen modstand sir John end gør. Hvad lord Curberry angår –" Han tøvede.

"Hvad han?" spurgte mrs. Bolstreath utålmodigt.

"Det er min hensigt at tale med ham, når jeg kommer til byen."

"Det vil være det bedste. Det er bedst at komme til en fuldstændig forståelse med ham, så han ikke plager Lillian mere."

"Det gør han ikke," sagde Dan mørkt, "og nu må jeg af sted. Jeg ser, at mrs. Pelgrin har ladet vognen køre frem. Pas godt på Lillian."

Lillian kyssede ham og fulgte ham til døren med en munter latter. Dan var så heldig at nå til Thawley i rette tid, og da han vidste, at Laurance sad oppe og arbejdede sent om aftenen, telegraferede han og bad ham om at møde sig på St. Pancras

station. Dan vidste, at han ville komme straks, og da han trådte ud på St. Pancras station, fik han straks øje på sin trofaste ven på stationen.

"Der er vel ikke noget i vejen?" spurgte Laurance hurtigt, idet han kom hen til ham.

"Nej," svarede Dan, "men jeg har meget at tale med dig om. Tag en droske."

Freddy valgte en gammel, skrøbelig droske, trukket af en gammel hest, og deres kørsel gennem de strålende oplyste gader var så langsom, at de var meget længe om at nå *The Moments* kontor i Fleet Street.

Halliday, der nu var ganske livlig og klarhovedet, berettede alt, hvad der var sket, idet han særligt lagde eftertryk på sin samtale med mrs. Jarsell.

"Hm!" sagde Freddy, da han var færdig, "hun røbede sig altså ikke?"

"Nej. Og det var meget klogt af hende. Hun vidste ikke, hvor meget jeg vidste, og hun var ikke forhippet på at give mig et reb til at hænge hende i."

"Men hun ved, at du har læst Penns bekendelse – det, der er af den."

"Jeg fortalte hende ikke andet, end at jeg havde hele bekendelsen. Hun tror sandsynligvis, at jeg har hele dokumentet, eller måske tror hun, at der slet ikke eksisterer noget dokument."

"Curberry har måske skrevet til hende og sagt at han har brændt det."

"Nej," sagde Dan efter en pause, "det tror jeg ikke, at han har. Mrs. Jarsell blev dødbleg, da jeg nævnede en bekendelse."

"Så tror hun, at du har talt sandhed," sagde Freddy tankefuldt.

"Måske tror hun det, måske ikke, som jeg før sagde," svarede Dan, "men da hun i alt fald ikke kan være sikker på, om jeg spøgte eller var alvorlig, vil hun ingenting gøre, før hun har talt med Curberry. Hvis han sværger på, at han har brændt bekendelsen, tager hun måske fat; derfor vil jeg gerne have, at du skal sende et usigneret telegram, der indeholder disse tre ord *Alt er opdaget!*"

Laurance fandt planen god. "Jo", sagde han, "siden du siger, at du har bekendelsen, og Curberry vil sige, at han har tilintetgjort den, vil dronning Beelzebub ikke vide, hvad hun skal gøre. Dette telegram, der kommer som et lyn fra en klar himmel, vil få hende og hendes bande til at tøve, før de foretager noget, der kan skade miss Moon. Jeg skal sende telegrammet. Og hvad så?"

"Så – det vil sige i morgen – går jeg til Curberry og taler med ham. Hans navn er nævnt i den del af bekendelsen, som du har, og vi ved nok til at få ham arresteret. Hvis jeg ikke kommer på dit kontor i morgen klokken fem, Freddy, eller hvis jeg ikke sender dig et telegram, der siger dig, at jeg er i sikkerhed, så få fat i politiassistent Tenson, sig ham alt, vis ham bekendelsen og tag med ham til Blackheath for at tale med den assistent, der har at gøre med Durwins mord. Når du så er bevæbnet med lovens autoritet, kan du begive dig til Curberrys hus. Hvis jeg savnes, ved du, hvorledes du skal handle."

Den næste morgen stod Halliday op, frisk og munter, i forventning om at tilbringe en meget spændende dag, og så snart han havde spist sin morgenmad, begav han sig med toget til blokhuset. Da han kom dertil omtrent klokken tolv, gik han

ikke lige til Curberrys hus, men gik hen til det sted, hvor Vincents aeroplan blev huset. Det var lige faldet ham ind, at mrs. Jarsell måske kunne have telegraferet til en af sine venner om at beskadige maskinen, så den ikke kunne bruges. Men da han kom til skuret og talte med manden, som han havde fået engageret til at våge over maskinen, fandt han, at hans frygt var ugrundet. Der havde ingen været i nærheden af stedet, og aeroplanet var tilsyneladende i god stand. Han smurte maskinen, så efter, at den ikke manglede petroleum, og undersøgte den, som om han beredte sig til en lang tur. Som sædvanlig samlede der sig en del lediggængere for at se ham starte, og han fløj op fra jorden i en yndefuld bue. Efter at have beskrevet en stor cirkel, sank han ned og fløj langsomt hen over Curberrys ejendom. Han kunne ingen mennesker se, skønt det var en smuk solskinsdag, og han sluttede deraf, at ejeren efter at have modtaget det anonyme telegram sad inde og rystede af skræk og ikke turde vove sig ud. I sin utålmodighed for at få den absolutte sandhed at vide vendte Dan tilbage til skuret med sin maskine og dalede ned næsten lige ved døren.

Klokken var nu blevet fem minutter over et, og Dan besluttede at opsøge Curberry i biblioteket uden at vente på dronning Beelzebub, som måske slet ikke kom. Manden og nogle villige tilskuere rullede maskinen ind i det store skur, og døren var ved at blive lukket, da en af mængden kom med et udbrud, som blev gentaget af mange andre. Halliday kom hurtigt til døren og så alle stå og stirre opad på et lille sort punkt på den blå himmel.

Det sorte punkt voksede hurtigt, og det var ikke vanskeligt at se, at det var en flyvemaskine. Det faldt straks Dan ind, at det

var mrs. Jarsell, der kom for at aflægge det ventede besøg hos Curberry.

"Kør min maskine ud igen," sagde han til manden, "og sørg blot for, at alt er i orden og hav alt parat til at starte og lad ingen røre ved maskinen."

"Javel," svarede manden, "De vil flyve endnu en tur?"

"Nej, den person, der kom nu, er en af mine venner. Jeg vil gå ind og spørge, om vi kan arrangere en kapflyvning."

Da Dan vidste, at han kunne stole på manden, gik han tillidsfuldt sin vej. Han befandt sig snart ved lord Curberrys dør, og da han ringede på, så han sig om efter mrs. Jarsells aeroplan. Den var ikke til at se, så han antog, at hun havde efterladt den på den store græsplæne på den anden side af huset. Han havde lyst til at gå hen og pille lidt ved maskinen for at forhindre hende i at flyve mere, men før han kunne tage en beslutning, blev døren åbnet af tjeneren.

"Jeg vil gerne tale med lord Curberry," sagde Halliday og rakte ham sit kort, "om meget vigtige forretninger. Kan jeg få ham i tale?"

"Jeg skal spørge ad. Der er en dame hos ham lige nu, hun har været der i de sidste ti minutter. Vær så god at vente her." Og han førte Dan ind i forhallen.

Et øjeblik efter kom tjeneren tilbage. "Hans Nåde vil modtage Dem," sagde han, "men han synes at være syg."

"Syg," gentog Dan, der spekulerede på, hvad nyt djævelskab, der nu gik for sig. "Og damen?"

"Hun er ikke derinde nu," svarede tjeneren på en forvirret måde, "men jeg viste hende ind i biblioteket for nogle minutter siden."

"Kender De damen?" spurgte Halliday skarpt.

"Nej. I det mindste tror jeg det ikke. Hun kom i en af disse flyvemaskiner, og hun har et tæt slør på. Det var en svær dame med et bestemt væsen."

Da Dan var blevet vist ind i biblioteket, ventede han, indtil døren var lukket, og gik så hen til lord Curberry, der sad ved sin pult ved vinduet. Han så bleg og gusten og meget syg ud. Da den unge mand kom hen mod ham, rejste han sig hurtigt og rakte et telegram frem i sin skælvende hånd.

"De-de-de-de-dette," stønnede Curberry, og Dan kunne se, at sveden trådte frem på hans høje, skaldede pande.

Som et lyn gættede Halliday, at dette var det telegram, som Laurance havde afsendt. "Nej, jeg har ikke sendt Dem noget telegram," svarede han roligt og fuldkommen sandfærdigt.

"De har sendt dette, der siger, at alt er opdaget," stammede Curberry og faldt tilbage i sin stol. "De har fået for meget at vide. Hun siger, at De ved alt."

"Dronning Beelzebub?"

"Å, De kender navnet. Jeg tænkte det nok. Hun er her, hun er rasende!"

"Hvem er dronning Beelzebub?" spurgte Dan.

"Det ved De jo. De ved alt. De har vundet. Jeg kæmpede for Lillian, og der er ingen chance for, at jeg kan få hende til hustru. De får hende heller ikke, De må regne med dronning Beelzebub. Og jeg – jeg –" Han stammede og skælvede.

Dan gik hen til pulten. "Hvad er der i vejen?"

"Jeg – jeg – jeg har taget gift," gispede Curberry og lod sit hoved synke ned i sine hænder med en hulken.

18. Flugten

"Gift," gentog Dan forfærdet, for han var langt fra at vente noget sådant, "doktoren –"

"Ingen doktor kan hjælpe mig," hulkede Curberry og løftede sit gustne ansigt og så op med vilde, fortvivlede øjne, "der findes ingen modgift imod den gift, jeg har taget. Den er mere eller mindre smertefri, og om en time er jeg død, da den virker langsomt. Der er tid nok til, at jeg kan tale. Jeg tilstår alt i denne," han rørte ved nogle få løse blade, der lå på hans pult, "denne bekendelse. Jeg har ligesom Penn skrevet en."

"De må have en læge," sagde Halliday og løb hen til klokken.

Curberry rejste sig hurtigt og greb fat i ham. "Hvis De tilkalder en læge, skyder jeg mig," sagde han hæst og tog en lille revolver frem.

"Har dronning Beelzebub givet Dem giften?" spurgte Halliday gysende ved at se på Curberrys grå, indskrumpede ansigt.

"For længe, længe siden, ikke nu," mumlede han jamrende. "Ethvert medlem af Fluernes Samfund har sin gift for at undgå at blive arresteret, hvis der er fare."

"Men hvor er denne kvinde, som De kalder dronning Beelzebub," spurgte Dan, idet han så sig om. "Jeg så hende komme i sit aeroplan."

"Jo, hun kom for at sige mig, at De vidste alt om vort samfund."

"De hører til det?"

"Ja, jeg forbander det og dem, der slæbte mig ud i det. Det gik mig meget godt som sagfører, da jeg blev fristet og faldt."

"Deres onkel og Deres fætter –"

"Jo, ja!" afbrød Curberry ham stønnende. "Hun sagde, at hvis jeg sluttede mig til samfundet, kunne de skaffes af vejen. De blev ryddet af vejen, fordi jeg ønskede at få titlen og pengene."

"Men af hvad grund?"

"For at jeg kunne blive gift med Lillian. Moon ville ikke høre på mig, så længe jeg kun var en fremadstræbende sagfører. Deres indblanding har bragt politiet ind i sagen. Det telegram må være blevet sendt af en ven eller en fjende, i begge tilfælde er det sandt, for alt er opdaget." Curberry gispede af smerte og vædede sine tørre læber, "jeg sad med det og tænkte på, om det var bedst at gøre en ende på det hele, eller at vente og se om advarslen var sand. Så kom hun ind gennem den dør," han nikkede hen imod indgangen fra terrassen ind i biblioteket. "Hun sagde mig, at De – at De – av – å!" Han stønnede og vaklede frem og tilbage, men blev ved med at holde fast på revolveren, for at Dan ikke skulle kalde eller ringe på hjælp, eller forsøge på at tage våbnet fra ham.

"Og så tog De giften?" sagde Halliday, mens han spekulerede på, hvorledes han skulle bære sig ad med at undgå at blive skudt, når han tilkaldte en læge.

"Da hun sagde, at alt var opdaget, tog jeg det."

"Hvor er hun?"

"Oppe i Penns værelser for at søge, om han har efterladt sig nogen videre bekendelse. Å." Curberry rokkede og jamrede. "Da jeg snappede den fra Dem og brændte den, troede jeg, at jeg havde tilintetgjort ethvert bevis."

"Jeg reddede nogle få blade."

"Står mit navn nævnt i dem?"

"Ja og –"

"Det tænkte jeg nok, det tænkte jeg nok. Det var godt, at jeg tog giften. Titlen og pengene, som jeg betalte en så høj pris for at få, går til min fætter, som er i Oxford. Dronning Beelzebub myrdede sir Moon, fordi man havde tilbudt ham at slutte sig til Samfundet, og han havde afslået det."

"Deri handlede han som en hæderlig mand," sagde Dan.

"Han handlede som en tåbelig mand. For da han fik for meget at vide, sendte han bud efter Durwin for at sige ham, hvad han vidste. Dette opdagede Penn, som sagde det til dronningen. Hun kom – De så hende, da hun kom – og hun dræbte ham."

"Hun dræbte Durwin?"

"Ja," gispede Curberry, som blev hvidere og mere gusten med hvert minut.

"Og Marcus Penn?"

"Ham dræbte jeg. Jeg måtte dræbe ham, eller selv blive dræbt. Han havde røbet for meget for Dem. Jeg vil gerne have, at De skal leve og giftes med Lillian, og benytte denne bekendelse," han lagde sin hånd på de løse papirer, "imod dronning Beelzebub, så De kan gøre ende på hendes misgerninger. Skjul papirerne, når hun kommer tilbage, ellers tilintetgør hun dem."

Da dette var meget sandsynligt, strakte Dan hånden ud efter papirerne. Curberry samlede dem febrilsk sammen, mens han talte på en tøvende måde.

"Vent, til jeg har lagt dem sammen," sagde han. "Dette er en fuldstændig beretning om min forbindelse med Fluernes Samfund, og dets misgerninger. Den gør rede for Moons død.

Men tag Dem i agt, Halliday, for dronning Beelzebub giver ikke tabt uden kamp."

"Hun kan intet gøre," sagde Dan, mens han så på, at Curberry hæftede de løse blade sammen. "Laurance har det tiloversblevne af Penns bekendelse, og han vil om kort tid underrette politiet. Hvis De vil lade mig hente en doktor ..."

"Nej, nej, nej! Jeg vil ikke leve. Gift Dem med Lillian og pas på hende. Dronning Beelzebub vil forsøge på at ramme Dem gennem hende."

"Det tør hun ikke, så længe jeg har Penns bekendelse," sagde Dan mørkt. "Hun skal før eller senere komme til at stå for retten."

"Det kommer hun aldrig til, tro De mig. Hun har midler til at undslippe, hvis det værste sker. – Å," Curberry rejste sig halvt op og faldt så tilbage i sin stol. "Enden er nær, mine øjne bliver tågede, – og – og – og å," han udstødte et skrig, "red Dem selv!" Hans hånd skælvede, idet han greb revolveren.

Dan fik akkurat tid til at rejse sig og vige til den ene side, da en hånd strejfede hans skulder. Den unge mand greb sin stol og svang den som en skranke mellem sig og en svær kvinde, der var lige bag ved ham. Hun var klædt i en lang, sort kåbe med en tætsluttende hætte og et tæt slør for ansigtet. Hun sagde ikke et ord, men da hun så Dans handling, trak hun sig tilbage med en hvæsen som en tirret slange.

"Tag Dem i agt, tag Dem i agt; hun har slangegiften," gispede Curberry, der sad i sin stol og holdt fast på revolveren. Halliday mindedes det giftige sår på sir Charles Moons hals, og det løb ham koldt ned ad ryggen, for den letteste berøring med den skinnende stålspids i dronning Beelzebubs hånd betød en

hurtig død. "Djævel!" råbte han, og med et rasende vredesudbrud slyngede han den tunge stol efter hende.

Med et spring som en panter sprang hun til den ene side, og stolen fo'r mod den modsatte væg, mens hun hurtigt gled hen imod den åbne dør ud til terrassen. Der lød et skud, da hun nåede den, og Dan vidste, at den døende mand havde skudt på sin fjende. Kuglen nåede øjensynligt ikke sit mål, for dronning Beelzebub gik stadig videre, tavs, mørk og farlig. Curberry slæbte sig møjsommeligt hen til den elektriske klokke ved kaminen og trykkede på knappen med sine sidste kræfter. "Det er ude med mig – kald på politiet. De – De ... Å!" Han faldt sammen på kamintæppet, og revolveren faldt ud af hans hånd.

Efter øjeblikkets indskydelse løb Halliday hen for at hjælpe ham; han tog hurtigt revolveren op, og mens han gjorde det, sprang dronning Beelzebub ud af døren. "Hun går til aeroplanet," udbrød Dan og ville følge efter hende, men Curberry greb fat i ham.

"Bliv! Bliv! En præst, en præst. Jeg dør!" Der var dødsangst i hans stive øjne. "Hent en – en – hjælp!"

Mens han talte og holdt fast i Dans frakke med et jerngreb, blev døren åbnet, og to tjenere kom farende ind. Skuddet såvel som ringningen havde øjeblikkelig bragt dem på pletten. Mens Dan forsøgte på at befri sig, gav han hurtige ordrer. "Send bud efter en læge, en præst og efter politiet. Den kvinde har myrdet Deres herre."

"Grib hende, stop hende, å – å – å!" Curberrys greb løsnedes og han faldt jamrende tilbage. Dan ventede ikke for at se, om han var død eller levende. Hvert øjeblik var kostbart, hvis han ville standse dronning Beelzebubs flugt. De forskrækkede

tjenere gik hen for at hjælpe deres døende herre, og flere tjenestefolk, der havde hørt støjen, kom strømmende ind i stuen. Med et blik overbeviste Dan sig om, at der blev sørget for Curberry, og så ilede han hen af terrassen imod græsplænen på den anden side af huset. Her kom han akkurat et øjeblik for sent, for aeroplanet løb allerede hen over grønsværet med dronning Beelzebub på førersædet. Som den onde fe i eventyret flygtede hun i sin dragevogn. Tavs og truende steg hun op i luften og med et vredesudbrud fo'r Dan hen imod hende, da hun hævede sig op, hvor han ikke kunne nå hende.

Der var ikke et øjeblik at spilde. Uden at se mere efter hende fo'r han ned ad alléen imod indgangsporten.

"Af vejen, af vejen," råbte den unge mand og styrede hen til sin maskine, "lad den gå, lad den gå!"

Han sprang op på styrepladsen for at sætte maskinen i gang.

Maskinen begyndte straks at arbejde, aeroplanet bevægede sig og løb som en fugl hen ad jorden for derpå summende som en kæmpebi at stige til vejrs. Halliday fløj i en stor cirkel, derpå vendte han sin maskine i retning af det lille sorte punkt, der viste, at dronning Beelzebub var på vej til sin hule.

Eftermiddagen gik, jagten vedvarede, og det begyndte at blive aften. Byerne under dem tændte deres lys, og stjernerne kom frem på himlen. Aeroplanerne fløj mellem to firmamenter, der strålede med mangefarvede lys.

Endelig dukkede Thawley frem som en brændende ovn under sit slør af røg og indhyllet i tusmørkets dunkle skrud, mens en ubestemt summen som af en bisværm nåede flyverens øren. Men i denne højde var mørket ikke så tæt, og da dronning

Beelzebubs aeroplan begyndte at sagtne farten, kunne Dan holde øje med den.

Dronning Beelzebubs maskine syntes at vakle, efter at den havde forladt Thawley, som om den tvivlede om at finde vejen hjem i denne skyggeverden. Men ved Beswick syntes kvinden at gøre en sidste anstrengelse som et såret dyr, der slæber sig hurtigere hjemad, når det nærmer sig sin hule, og hendes aeroplan steg højt op over de store heder.

Halliday var lige bagefter, og da de svævede over Sheepeak, var de to biplaner kun et stenkast fjernede fra hinanden. Han jublede, for nu havde han drevet kvinden ind i hendes fæstning, og der var ingen udvej for hende, for hendes maskine var så at sige – udmattet. Hun måtte enten overgive sig eller kæmpe. Hun valgte at kæmpe, da luftskibene svingede ind i den tågede luft over markerne ved The Grange. Dronning Beelzebub vidste, at hvis hun dalede ned, ville også hendes forfølger dale ned og fange hende. Så beskrev hun en hurtig cirkel og fo'r nedad mod sin fjende for at ramme hans maskine.

Dan så bevægelsen, og med sin hånd på styret veg han til side, idet han sank dybere ned. Den anden maskine fo'r hen over ham uden at gøre ham skade. Hans fjende tog sig sammen og skød endnu en gang ned som en høg på en due. Halliday veg igen til side. Så tænkte han, at de kunne også være to om denne farlige leg, og han passede på sin chance og fo'r lige ned på sit bytte.

Dronning Beelzebub så ham komme og efterlignede hans taktik, hun sank længere ned, og Dan fløj forbi uden resultat. Han sank endnu en gang ned i samme højde som hun, maskinerne var nu kun 6-7 meter fra jorden. Da han denne

gang fo'r frem, var kvinden ikke hurtig nok til at komme af vejen, og de to maskiner stødte voldsomt sammen med en knusende, smadrende lyd. Med maskinerne endnu arbejdende, men med knækkede vinger sank de to biplaner til jorden, indviklede i hinanden, Dans øverst, holdende fast på sit bytte som en høg på en agerhøne. Og de styrtede ned på jorden med et knusende slag.

Halliday blev rystet, men han blev ikke bevidstløs. Han gjorde sine fødder og arme fri fra tovene og lærredet og steg ud på jorden, trak kvinden frem ved hendes kjole, der flagrede ud fra vraget. At rive hendes slør af og tænde en tændstik, tog ikke et minut.

"Miss Armour!" udbrød Dan bestyrtet.

19. Forræderi

I markernes kolde og tågede mørke, med vragene af luftskibene hobet op omkring sig stod Dan forvildet, med nerver, der skurrede som dårligt stemte klokker. Det syv meter høje fald havde ikke beskadiget hans lemmer eller hans legeme, men det voldsomme stød mod jorden, der til en vis grad blev dæmpet ved, at hans fjendes aeroplan var underst, havde forstyrret hans normale ligevægt. Han følte sig forslået og såret, og han ønskede at ligge ned i det våde græs, ligegyldig for alt og alle.

Men med en så farlig skabning ved siden af sig, var dette ikke til at tænke på, selv om denne skabning var ude af stand til at udføre sin onde vilje. Desuden lå The Grange kun et stenkast derfra, og mrs. Jarsell havde uden tvivl spejdet efter sin venindes ankomst. Hvis dette var tilfældet, ville hun komme ud med hjælp – altså til dronning Beelzebub. Hvorledes han selv ville blive behandlet, var hans hjerne for forvirret til at overveje. Til sidst faldt han ned på sine knæ og begyndte at tænke over vanskelighederne.

Denne kvinde var ikke mrs. Jarsell men miss Armour. Da han vidste, at hun var gammel, svag og lam, var dette meget mærkeligt. Curberry havde kaldt hende dronning Beelzebub, altså var miss Armour og ikke mrs. Jarsell overhovedet for Fluernes Samfund og årsagen til alle sorgerne, og hun kunne ikke være så gammel, som hun gjorde sig selv. Og hun var ganske sikkert ikke lam. Ingen kvinde, som ikke havde brugen af sine lemmer, kunne have flygtet så hurtigt eller have manøvreret så behændigt med flyvemaskinen. Han rev hendes

kjole op og lagde sin hånd på hendes hjerte. Det slog svagt, så han vidste, at hun endnu var i live, skønt hun lå som en bevidstløs masse mellem stumperne. Denne bevidsthed gav Halliday hans sansers brug. Hun var så farlig, at man, selv hjælpeløs, som hun syntes at være, ikke kunne, vide, hvilket djævelskab hun kunne finde på for at få overtaget. Hun havde endnu stålspidsen med dens dødbringende slangegift, og selv en svag kvinde kunne bibringe en døden med den. Denne tanke fik Dan til at undersøge hendes lommer for at sikre sig det farlige våben, men endnu mens han famlede og søgte, blev han trukket voldsomt tilbage.

"Mr. Halliday!" gispede mrs. Jarsell og holdt en lygte hen til hans hvide ansigt. "Hold på ham," tilføjede hun til et par mænd, der stod ved siden af hende.

Dan drog et træt suk og faldt til jorden, svag og bevidstløs, og han huskede ikke mere.

Da han igen åbnede sine øjne, lukkede han dem straks igen, for det stærke lys smertede ham. Han syntes, at han dunkelt hørte en stemme tale i telefon og give ordrer, og han følte, at der blev hældt noget stærk spiritus ned i hans hals. Den brændende væske gød nyt liv i ham, hans hjerte begyndte at slå stærkere, og han følte, at hans svage lemmer genvandt deres styrke. Med et taknemmeligt suk åbnede han igen sine øjne, og ved at kaste et forvildet blik omkring sig, forstod han, at han var i den barbariske dagligstue på The Grange. Han så de voldsomme modsætninger af rødt, gult og sort, han så skinnet fra de mange lamper, og hans næsebor var fyldt med den velkendte Sumatra-parfume.

Dronning Beelzebub var i live og rask og i lige så fuldstændig besiddelse af sine sanser som hun sad i sin store, udskårne stol ved den åbne kamin, ligesom den dag, da han aflagde sit første besøg.

"Ja," svarede hun som svar på hans stumme spørgsmål, "jeg har brækket min arm, takket være Dem, mr. Halliday. De knuste mit aeroplan og kastede mig til jorden."

"Det er, hvad De forsøgte at gøre ved mig," sagde Dan tørt, idet han satte sig bekvemt i sin stol, da han var overbevist om, at han ikke var i nogen øjeblikkelig fare. "Lige for lige, dronning Beelzebub, eller skal jeg kalde Dem miss Armour?"

"Det virkelige navn eller det påtagne, det er ligegyldigt," svarede hun meget roligt. "De kan kalde mig, hvad De vil, i den tid, De har tilbage at leve i."

"Å!" sagde Halliday lige så roligt, "det er godt."

"De er bange," sagde hun.

Dan indrømmede det. "Ikke fysisk, kan De nok forstå," sagde han roligt, "men De synes at være så slet i bund og grund, at jeg gyser for Dem. De har ondt i sinde?"

"Å, ja, jeg har ondt i sinde," svarede dronning Beelzebub elskværdigt, "jeg har i sinde at pine Dem, så De skal hyle og skrige af det. Jeg skal bevise, hvad De er for et slags menneske."

"Så må De skynde Dem," sagde Dan og trak på skuldrene, mens han samlede alt sit mod for at bekæmpe denne djævel med hendes egne våben, "nu ved politiet alt om Curberry."

"Hvad kommer det mig ved. Politiet kan ikke sætte mig i forbindelse med hans død."

"Ikke så vidt De ved, men da min ven Laurance lovede at tage affære klokken fem, hvis jeg ikke hørte fra mig, antager jeg, at

han nu er i lord Curberrys hus med politiet fra Blackheath og Hampstead. En forklaring af ham vil snart føre øvrigheden ud til denne hule."

Mrs. Jarsell brast i en hysterisk gråd. "Jeg vidste, at der var stor fare," klagede hun. "Jeg vidste, at enden var nær!" Hun sank ned ved. Miss Armours fødder i et anfald af fortvivlelse.

"Å, hold mund, Eliza," sagde dronning Beelzebub vildt, og hendes øjne skinnede giftigere end nogensinde før, "du spiller altid nar, når man har brug for forstand til at klare tingene."

"De kan ikke klare dem," sagde Dan roligt. "Deres løbebane er til ende, miss Armour."

"De kan jage fra Nordpolen til Sydpolen, mr. Halliday, men hverken medlemmerne af Fluernes Samfund eller deres dronning vil blive opdaget. Det vil være, som om vi aldrig havde været til," sluttede hun triumferende, og mens hun talte, gyste og rystede den store kvinde, der lå hulkende ved hendes fødder, og udstødte et dæmpet rædselsskrig.

"Eliza, vil du gå og sende de telegrammer," sagde dronning Beelzebub.

Halliday så sig om for at se, om der var mulighed for at flygte. Han kunne ikke angribe miss Armour, hvor gammel og svag hun end var, fordi hun havde den forgiftede stålspids hos sig. Han havde set virkningerne på sir Charles Moon, og han ønskede ikke at udsætte sig for en pludselig død. Derfor tænkte han ikke på at røre ved dronning Beelzebub, men kastede et ængsteligt blik til vinduerne og døren. At flygte den vej var ligeledes umuligt, da alt var bevogtet. Der syntes ikke at være andet at gøre end at vente og se, om der senere skulle vise sig en chance. Han kunne ingen se for øjeblikket. Stillingen var

ubehagelig, især når han huskede på, at han skulle underkastes tortur, men hans mandighed forhindrede ham i at vise det mindste tegn på frygt. For at vise, at han ikke brød sig om hendes trusler, tog han sin pibe og tobakspung frem.

"Har De noget imod, at jeg ryger, miss Armour?"

"Slet ikke, medmindre De hellere vil spise. Der står mad på bordet bag ved Dem. Å," lo hun, da hun så udtrykket i hans ansigt, da han så sig om, "vær ikke bange, jeg har ikke i sinde at forgive Dem. Den død ville være for let. De kan spise og drikke med fuldkommen sikkerhed. Det er min hensigt at ende Deres liv på en mindre barmhjertig måde!"

"Nå," sagde Dan, idet han gik hen til bordet og tog et stykke smørrebrød og et glas portvin. "Jeg tror, De er ondskabsfuld nok til at lade mig lide, før jeg dør, så jeg er ganske sikker på, at jeg roligt kan spise og drikke."

"De er en meget dygtig kvinde," sagde Dan lidt efter.

"Det er jeg. De vil beundre min dygtighed, når De –" Hun tav og lo. "Jeg kendte en gang en kinesisk mandarin, og han fortalte mig mange ting, mr. Halliday. De kan gætte, hvad han fortalte mig."

"Noget om tortur?" sagde Dan og tændte sin pibe, "ikke sandt? De går til kineserne for at lære, hvorledes De skal gøre et menneske fortræd. Jeg troede, De var mere original."

"Er denne ligegyldighed ikke lidt overdreven, mr. Halliday," spottede miss Armour.

"Måske lidt. Jeg er noget nervøs, men kan De fortænke mig i det?" Han gyste. "Man holder ikke af at dø tomme for tomme, ved De nok. Men siden vi forstår hinanden, skal vi så ikke forslå

tiden med, at De fortæller mig, hvorledes De kom til at starte denne fordømte bande?"

"Jeg blev forældreløs i en tidlig alder," sagde hun, "fattig, ærlig og venneløs førte jeg i mange år det, som De kalder et hæderligt liv og tjente mit brød ved at tage ud som guvernante. Men fattigdom og ærlighed behagede mig ikke, særligt da det første var en følge af det sidste. Jeg har aldrig ønsket at gifte mig, da jeg ikke brød mig om mænd. Jeg brød mig ikke om selskabelighed eller berømmelse eller flirt eller noget af det, som kvinder ellers længes efter. Jeg ønskede magt!" Og da hun udtalte dette ord, kom der et udtryk af djævelsk stolthed i hendes fine, hvide ansigt.

"Magt til det onde?"

"Ja, ser De, mr. Halliday, jeg kunne ikke få magt til det gode. Den eneste måde, jeg kunne nå mit mål på, var ved at appellere til folks egenkærlighed. Jeg læste om disse italienske samfund, og om den måde de terroriserer verden på. Hvad som helst medlemmerne af disse selskaber ønsker, får de, fordi de arbejder med brandskatning, med trusler, med kniv og gift. Jeg har altid ønsket at danne et selskab af den slags, men jeg lagde mærke til, hvor hyppigt det gik galt, fordi medlemmerne kom i kast med kvinder eller drak for meget eller forrådte sig selv i et lastefuldt øjeblik. Jeg ønskede at danne et samfund af mænd og kvinder," vedblev hun, "der skulle leve som helgener og benytte al den magt, som en sådan selvfornægtelse gav dem, til at vinde alt, hvad de ønskede for sig selv."

"En djævelsk snedig plan."

"Men ikke så original som mine torturer," forsikrede dronning Beelzebub ham. "I Australien – i Sydney og New

South Wales – tror jeg, der findes samfund, der har de samme regler. For mange år siden var mrs. Jarsell en af mine yndlingselever. Vi skiltes, og hun giftede sig med en mand, der havde penge. Han døde," miss Armour lo, "han behandlede Eliza slet, og jeg ryddede ham af vejen."

"Nå, det er det hold, De har på hende!"

"Ja, netop. Jeg traf hende igen og skaffede hende af med manden. Han efterlod hende sine penge, og jeg kom og boede hos Eliza som selskabsdame. I nogen tid tog vi del i Londons selskabelighed, og det lykkedes mig snart at samle nogle få mennesker sammen ved at appellere til deres egoisme. Nogle sparkede til mine idéer, andre gjorde det ikke, og til slutning fik jeg samlet et temmelig stort antal. Så fik jeg Eliza til at købe dette hus, da det slog mig, at aeroplaner kunne benyttes i forbryderisk øjemed. Jeg siger ikke, at aeroplanerne den gang var så gode, som de nu er, men jeg tænkte, at luftsejladsen ville blive bedre, og luften ville blive besejret. Tilfældet førte Vincent ind i mit liv. Han blev medlem af Fluernes Samfund og fabrikerede maskinerne. Han lærte mig også at styre dem –"

"Jeg må sige, at han har haft en udmærket elev," sagde Dan høfligt.

"Tak," miss Armour smilede og nikkede, "jeg tror, jeg er temmelig god. De ser, at jeg med en flyvemaskine kunne komme frem og tilbage til London, uden at nogen vidste det. Jeg kunne, så at sige, være to steder på én gang, når jeg rejste hurtigt, og kunne således let bevise et alibi."

"Altså: Durwin."

"Nej. Ham myrdede Eliza. Hun gik op i et aeroplan sammen med Vincent, da hun er for dum til selv at styre. At dræbe Moon

det var mit arbejde, fordi han havde fået for meget at vide og nægtede at slutte sig til os – jeg tog til byen med toget og spillede den falske mrs. Browns rolle, Penn blev dræbt af Curberry, der var nødt til at adlyde mig eller selv at lide. Å, jeg forsikrer Dem for, at jeg er en fuldkommen selvhersker, mr. Halliday," sluttede kvinden muntert.

"Det tror jeg gerne," svarede Halliday tørt, "men morede al denne ondskab Dem?"

"Å ja," miss Armours næsebor udvidedes igen, og hendes øjne lynede triumferende. "Tænk på den magt jeg ejede, indtil De blandede Dem i det. Jeg lod for sikkerheds skyld, som om jeg var lam, og ingen har nogen sinde sat en stakkels syg dame i forbindelse med dronning Beelzebub."

"Jeg gjorde det heller ikke. Jeg troede, at mrs. Jarsell var dronning Beelzebub."

"Eliza," udbrød miss Armour, "hun er kun en stakkels svag tåbe."

"Folk vil sove roligere," sagde Dan, "når de ved, at dronning Beelzebub og hendes dæmoner er gjort uskadelige."

"Uskadelige," gentog hun og lo, idet hun ringede med en sølvklokke, der stod ved siden af hende. To mænd trådte ind og tog fat i ham og kort efter var han bundet.

"De er mindre snedig, end jeg troede," sagde dronning Beelzebub spottende; "ellers ville De ikke kæmpe imod det umulige. God nat! Tag ham bort."

Og de to mænd førte ham bort i tavshed.

20. Dronning Beelzebubs død

Da Dan ikke var i stand til at modstå den overlegne styrke, ophørte han med at kæmpe. Han blev ført ned ad en kort, fugtig trappe og puffet ind i noget, han antog for en tom kulkælder. Her løste de to store mænd hans bånd og gik deres vej og låsede døren efter sig. De lod en lygte stå, og lyset fra den var meget velkomment i det mørke fængsel. Da fangen var blevet alene, strakte han sig, svingede med armene og stampede med fødderne for at blive varm, hvorefter han undersøgte omgivelserne.

Halliday så, at kælderen var lille, med stengulv, stenloft og stenvægge, alt sammen mere eller mindre fugtigt. Lys og luft kom ned gennem en lille åbning på højre side af døren; denne åbning var alt for lille til at tillade et flugtforsøg. Kælderen havde øjensynlig før været benyttet til fængsel, uden tvivl til genstridige medlemmer af samfundet, for der fandtes nogle få møbler. I det ene hjørne stod der en lav seng, i det andet et bord, i det tredje et vaskebord, og endelig fandtes der en køkkenstol, som Dan satte sig på for at tænke over tingene. Han havde spist, så han var ikke sulten, og han trøstede sig med en pibe, for hvilken luksus han følte sig taknemmelig. Man kunne ikke sige, at hans tanker var behagelige, det kunne de næppe være under disse omstændigheder, da man ikke kunne nægte, at han var i en meget ubehagelig situation.

Lyset i lygten brændte ud, og han befandt sig i fuldstændigt mørke, mens stilheden kun blev afbrudt af dryppet af vandet fra væggene eller af hans eget åndedræt og rastløse bevægelser.

Dan følte sig, som om han lå i en grav, og hans levende fantasi opfandt alle slags rædsler, indtil han, både legemlig og åndelig træt, faldt i en dyb søvn. Da han igen åbnede sine øjne, var det dag, for han så det kolde lys strømme ind gennem luftåbningen. Et blik på hans ur viste ham, at klokken var syv, og han håbede, at der snart måtte blive bragt noget mad ned til ham.

Klokken ti – Dan så igen på sit ur, idet døren blev åbnet – trådte mrs. Jarsell ind med en bakke, på hvilken der stod to kogte æg, brød, smør og kaffe. Dette satte hun på bordet uden et ord, men da hun var ved at gå, greb Dan fat i hendes kjole.

"De kan aldrig flygte," sagde hun med brudt stemme, "hvor meget De end forsøger det, for huset er bevogtet af fire mænd, der har svoret at adlyde miss Armour."

"Jeg skal nok undslippe!"

"Undslippe, og fra dronning Beelzebub? Der er aldrig nogen, der er sluppet fra hende."

"Det skal jeg, og det skal være Dem, der hjælper mig."

"Jeg," udbrød mrs. Jarsell forundret, "hvor kan jeg –"

"Det bliver Deres sag," afbrød Halliday hende, mens han skænkede sin kaffe.

"Hvorfor skulle jeg hjælpe Dem med at flygte?"

"Fordi De er en kvinde og ikke en djævel. Miss Armour er en djævel, det indrømmer jeg, men jeg kan klart se, at De er hendes medskyldige meget imod Deres vilje."

"Det er jeg, det er jeg!" udbrød mrs. Jarsell voldsomt. "For mange år siden var jeg en hæderlig kvinde, en god kvinde. Hun kom ind i mit liv og forgiftede min tilværelse. Hun arbejdede på min skinsyge og på min frygt og –"

"Jeg ved det, jeg ved det; hun satte Dem i stand til at blive fri for Deres mand."

Mrs. Jarsell knyttede sine hænder. "Jeg hader hende, jeg afskyr hende," udbrød hun, øjensynligt fortæret af raseri. "I mange, mange år har jeg været hendes slave. Da jeg havde dræbt min mand efter hendes anvisning – skønt jeg nægter ikke, at han fortjente døden – kunne jeg ikke trække mig tilbage, da hun kunne og ville have meldt mig til politiet. Jeg ville være blevet hængt. Hun benyttede sin magt til at bruge mine penge, til at skabe dette forbryderiske samfund, der myrder, røver og brandskatter – dybere og dybere er jeg sunket ned i dyndet, og nu er enden der. Det er jeg glad for."

"Hvorfor vil De ikke optræde som vidne og anklage denne kvinde og hendes bande? Så ville De få tilgivelse."

"Der findes ingen tilgivelse for mine forbrydelser," sagde mrs. Jarsell i en mørk tone. "Jeg har sået, og jeg må høste, hvad jeg har sået. Det er for sent. Jeg ved, at Deres ven vil komme med politiet. De vil finde hele banden forsamlet her.

Jeg afsendte tredive telegrammer i aftes. I dag kommer alle medlemmerne, siden faren for alle er så stor. Jeg afsendte telegrammerne i aftes, og jeg er sikker på, at alle medlemmerne er taget af sted til Sheepeak i morges. I eftermiddag vil de alle være under dette tag. Så meget desto værre for Dem."

Dan gyste. "Er det virkelig hendes hensigt at pine mig?" spurgte han nervøst.

"Ja, det er," svarede mrs. Jarsell mørkt. "Når medlemmerne får at vide, at der ingen redning er, vil de være henrykte over at se det menneske, der har bragt denne fare over deres hoveder, lemlæstet og dræbt tomme for tomme."

"Hjælp mig til at flygte," sagde Dan overtalende.

"Det er umuligt," sagde hun og gik pludselig sin vej, idet hun lukkede døren med et knald, der lød i Dans øre som hans dødsdom.

Sent om eftermiddagen hørte han nøglen skrabe i låsen. "Jeg må tage mig sammen og smile. Hvad disse bæster end gør mig, må jeg være modig. Men – men – Lillian ..." Med et roligt smil vendte han sig om imod mrs. Jarsell, der ikke så ham ind i ansigtet eller talte. Med en gestus bad hun ham om at komme ud. Først da de var ved døren til den barbariske dagligstue, hviskede han til mrs. Jarsell, "De vil hjælpe mig til at flygte. Jeg ved. De vil det. Selv nu tænker De på måden og midlerne til det."

"Måske," hviske hun sagte, derpå rev hun hurtigt døren op og puffede ham ind i stuen.

Med dette ord lydende i sine øren stod Halliday over for sine dommere med et smil på læben. Stuen var fuld af folk, der hilste hans indtræden med vredesbrøl. Han blev spyttet på, sparket og rusket af disse fortvivlede skabninger, som han havde bragt til det yderste. Dronning Beelzebub, der sad i sin store stol for enden af stuen, smilede ondskabsfuldt, da hun så hans modtagelse, men blandede sig i nogle øjeblikke ikke i det. Så viftede hun med hånden.

"Lad ham være, lad ham være," sagde hun med sin ondskabsfulde stemme. "I skal få al den hævn, I ønsker. Men lad alt foregå i orden."

"Vi er her alle", sagde miss Armour på en værdig måde, "dette er Fluernes Samfund, som De ser for første og sidste gang. De

har bragt os sammen i et ubehageligt øjemed, nemlig opløsningen af vort samfund."

"Hvorledes jeg vil opløse samfundet," vedblev dronning Beelzebub uden at lade sig røre af forsamlingens klageskrig, "er det ikke nødvendigt, at I får at vide. Det kan være, at vi bryder op, og hver går til sin side. Det er sikkert, at vi ikke kan holde sammen, da jeg har fået efterretning om, at politiet er efter os."

"Med Laurance i spidsen," sagde Dan.

"Netop, med Deres ven Laurance i spidsen. Jeg ville meget gerne straffe ham, men der er ingen tid, så De må lide hans straf såvel som Deres egen, mr. Halliday. Hvorfor skulle vi ikke pine Dem og dræbe Dem og tvinge Dem til at dø tomme for tomme?"

"Er I menneskelige væsner, eller er I djævle?" spurgte Dan, "at I tænker på at pine mig. Dræb mig, hvis I vil, men som mænd og kvinder burde skammen forhindre jer i at lemlæste et menneske, der intet ondt har gjort jer."

"Intet ondt?" Det var dronning Beelzebub, der talte, mens hendes undersåtter hvæsede som forsultne dyr: "Det vover De at sige, De som har bragt os i denne stilling? Nu er De faldet i Deres egen snare," sagde hun vildt. "Jeg har fanget Dem, og jeg holder fast på Dem, og når vi har holdt råd om, hvorledes De skal pines, skal De sone Deres forbrydelser."

"I er alle sammen djævle," rasede Dan, hvis vrede fik overhånd over hans forsigtighed, "og gemene forbrydere. Den eneste hæderlige iblandt jer er mrs. Jarsell."

"Er jeg hæderlig!" gispede mrs. Jarsell forundret.

"Ja. Fordi De er blevet drevet frem af den djævel," han pegede på den smilende miss Armour, "til at begå forbrydelser. De føler

anger –"

"Gør hun det?" udbrød dronning Beelzebub muntert, "og hvad skal det gøre godt for, min kære Eliza, når du ved, hvad du har at gøre?"

Mrs. Jarsell så på hende med et langt blik fuldt af et så dødeligt had, som Dan ikke troede det muligt at udtrykke i et ansigt.

"Jeg hader og afskyr dig," sagde hun langsomt. "Hvis du ikke havde været, havde jeg nu været en god kvinde. Jeg er blevet drevet til synd af dig."

"Og jeg skal endnu drive dig," råbte dronning Beelzebub rasende, "før den mand bort, indtil vi har bestemt, hvilke pinsler vi vil tilføje ham. Når han så er død og straffet for indblanding i vore sager, gør du, hvad jeg har befalet dig, eller du bliver også pint!"

"Du skal blive adlydt," sagde hun langsomt, "kom, mr. Halliday."

"Hvor vil De føre mig hen?" spurgte Dan, der følte, at nu hang hans skæbne i vægtskålen.

"Udenfor. Jeg vil befri Dem. Løb bort, og De vil sandsynligvis møde Deres ven og politiet. Og bed for mig, bed for mig," sluttede hun heftigt.

"Hvorfor vil De ikke komme med," sagde Dan, da han befandt sig ved indgangsdøren, "De er en god kvinde, og –"

"Jeg er ikke god, jeg er slet, og Gud tilgive mig. Men jeg gør nu en god gerning, og det er at give Dem Deres frihed, så De kan gifte Dem med Lillian Moon. Når De forlader dette hus, vil jeg gøre endnu en god gerning."

"Og det er?" Dan gik udenfor, men ventede for at høre hendes svar.

"De skal få det at se. Sig til politiet, at det ikke kommer for nær til huset." Hun puffede ham hurtigt bort og låsede døren.

Halliday løb, alt hvad han kunne, bort fra det forbandede hus. Han så en lille flok mænd nærme sig på landevejen, og han var sikker på, at det var politiet og Laurance, der kom for at frelse ham. Råbende af glæde over sin frelse skyndte han sig hen imod dem, da han hørte en dump, tung brummen, som en fjern torden. Han så tilbage til The Grange og så en høj røgsøjle stige op i solskinnet. Derpå kom der en regn af murbrokker. Endelig var Fluernes Samfund opløst, for huset og dets forbryderiske beboere var knust i utallige stumper.

21. Solskin

Efter stormen kom der stille, og med foråret kom opfyldelsen af Hallidays håb for fremtiden. Sir John Moon havde ikke mere noget imod Dan som ægtemand for hans niece, og hun var i sandhed dybt taknemmelig, fordi hun havde undgået at blive lord Curberrys hustru.

Historien om Fluernes Samfund og dronning Beelzebubs ondskab og eksplosionen på The Grange vakte stor sensation. Aviserne indeholdt i nogle uger næsten ikke andet, og *The Moment* fordoblede næsten sit antal af abonnenter, da mr. Frederik Laurances dygtige pen berettede hele den fuldstændige historie.

Så snart Dan kunne, tog han bort fra London og tog tilflugt til sir Johns gods for at undgå offentligheden. Det er unødvendigt at sige, at Lillian var der og mrs. Bolstreath. Laurance skulle om syv dage være deres forlover ved brylluppet i juni, og med ham kom Mildred på Lillians særlige forlangende.

"Nu kan Freddy gifte sig, nu da du har givet ham penge nok til at starte en avis for. Det er meget smukt af dig," sagde Dan pludselig.

"Det synes jeg ikke," sagde Lillian. "Laurance hjalp dig til at finde min faders morder, og han fortjente en belønning så vel som du. Jeg gav ham penge, og –"

"Og du gav mig dig selv, så jeg er blevet rigt belønnet. Halløj, der er sir John og mrs. Bolstreath oppe på terrassen. De synes at være meget lykkelige sammen."

"Så lykkelige," hviskede Lillian, "at jeg tror –"

"Nå," sagde Dan leende, "det ville ikke være så galt af sir John at gøre mrs. Bolstreath til lady Moon. Hun kan pleje ham og more ham og begrave ham, når den tid kommer. Sikken en masse bryllupper: du og jeg, Freddy og Mildred, sir John og mrs. Bolstreath. Se, hun vinker med hånden til os. Lad os gå ind, det bliver så koldt."

"Hør," sagde Lillian.

Dan lyttede og hørte en nattergal slå sine søde triller i et fjernt buskads.

"Den synger om min kærlighed til dig," hviskede han, "og om din kærlighed til mig. Hvad andet end en sådan sang kan udtrykke vore følelser, elskede?"

"Dette," sagde Lillian, og kyssede ham kærligt.

"Kloge pige!"

Om "Den gådefulde dronning"

Forfatter: Fergus Hume (1859-1932).
Org.udgave: Fergus Hume: *The Mystery Queen*. Ward, Lock and Co., London 1912.
Denne udgave baseret på: Fergus Hume: *Den gaadefulde Dronning*. Autoriseret Oversættelse. Steen Hasselbalchs Forlag u. å. [1922]. Oversætteren er ikke kendt.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter forsiden fra den danske 1922-udgave. Tegneren er ikke kendt.

ISBN 978-87-7628-212-7
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-498-6 (Ølstykke 2016).

© 2025 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Indhold

Forside
Ophavsret og brugsbetingelser
1. En sælsom gæst
2. En fuldkommen gåde
3. Pligt frem for fornøjelse
4. En amatør-opdager
5. Mudret vand
6. Opfinderen
7. Eneboer-damerne
8. Flyvning
9. Flyveturen
10. Endnu en gåde
11. På sporet
12. Et forbløffende eventyr
13. En modig beslutning
14. En travl eftermiddag
15. Absolut bevis
16. Dans diplomati
17. Stilhed før stormen
18. Flugten
19. Forræderi
20. Dronning Beelzebubs død
21. Solskin
Om "Den gådefulde dronning"